Černý Lord, nekomerční umělecký server uvádí:

Hříšná Salome

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a ostatní, hudební kompilace metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

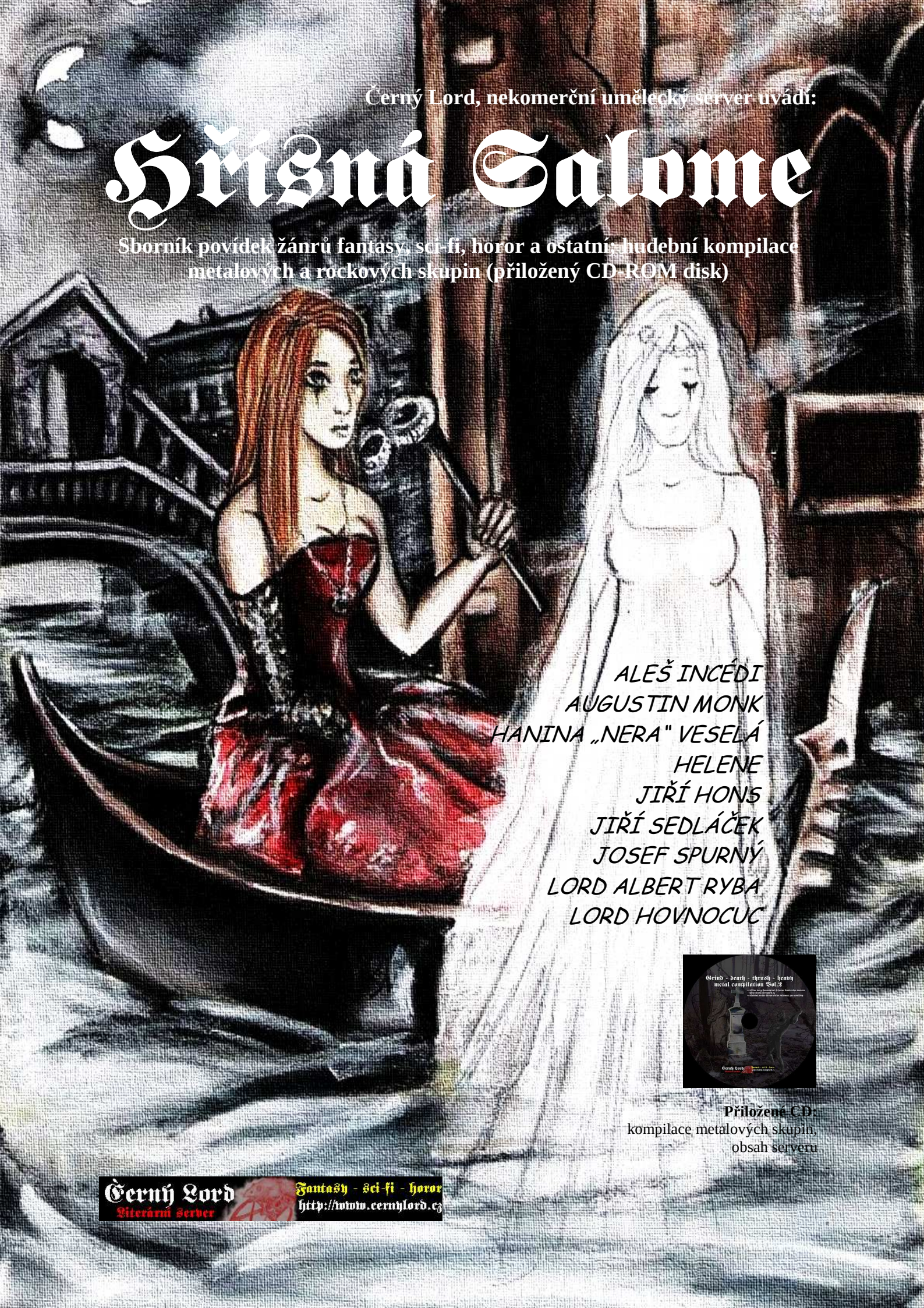

ALEŠ INCÉDI
AUGUSTIN MONK
HANINA „NERA" VESELÁ
HELENE
JIŘÍ HONS
JIŘÍ SEDLÁČEK
JOSEF SPURNÝ
LORD ALBERT RYBA
LORD HOVNOCUC

Přiložené CD:
kompilace metalových skupin,
obsah serveru

Černý Lord
Literární server
Fantasy - sci-fi - horor
http://www.cernylord.cz

Černý Lord – Hříšná Salome: sborník povídek, hudební kompilace

Copyright © 2003-2007 under free ZOA license:
Aleš Incédi
Augustin Monk
Hanina „Nera“ Veselá
Helene
Jiří Hons
Jiří Sedláček
Josef Spurný
Lord Albert Ryba
Lord Hovnocuc
Copyright © 2005 – Compilation Cover by Lord Kopromaster
Copyright © 2007 – Illustrations + Cover by Kristýna „Jara Row“ Benediktová (poison-poppys.mysteria.cz)
Copyright © 2007 – Edition by Petr Hyťha, DiS.
Copyright © 2007 – Linguistic Revision by Kristýna Benediktová, Petr Hyťha, DiS., PhDr. Martin Noska, Ph.D., tým autorů serveru Černý Lord

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

ISBN 978-80-254-0694-6

Obsah

OBSAH (KDO BY HO NEMOHL NAJÍT ☺) 5

ÚVOD 6

POVÍDKY – FANTASY 7

ALEŠ INCÉDI: MARNÁ LÁSKA 7
HELENE: MAGICKÉ MÍSTO 20
HANINA „NERA“ VESELÁ: HŘÍŠNÁ SALOME 29
JIŘÍ SEDLÁČEK: POLEDNICE 35
LORD HOVNOCUC: VÝPRAVA DO TRPAJZLIČÍCH DOLŮ ANEB LEGENDA O TROJZUBÉ HELENĚ 40

POVÍDKY – OSTATNÍ 45

LORD ALBERT RYBA: SLUŽEBNÍ CESTA 45

POVÍDKY – HOROR 52

AUGUSTIN MONK: ŠPATNÝ DEN PETRA MÍČI 52
ALEŠ INCÉDI: V MAMUTÍCH HORÁCH ČÍHÁ SMRT 56

POVÍDKY – SCI-FI 74

JOSEF SPURNÝ: TRAUMA 74
JIŘÍ HONS: HOSPODA U JUPITERA 83

Úvod

Milé čtenářky, milí čtenáři,

další rok uplynul, a vy jste se konečně dočkali dalšího výběru toho nejlepšího, co pro vás autoři fantasy, sci-fi a hororových povídek napsali. A protože, jako obvykle, je místo ve sborníku silně limitováno výrobními náklady (asi byste nikdo z vás nekoupil výběr povídek za 800 Kč ☺), naleznete jako přílohu zbrusu nové volně šiřitelné CD, jenž obsahuje úplně všechny nově došlé povídky – bez ohledu na délku nebo kvalitu. Kromě povídek najdete na CD výběr metalových skladeb nejrůznějších žánrů a další bonusy – například oficiální archív software pro historické osmibitové počítače. Na své si tedy přijdou nejen čtenáři povídek, ale i příznivci metalu, nebo hráči počítačových her.

Přejeme příjemnou a ničím nerušenou zábavu!

Vaše redakce

Upozornění: některé povídky jsou silně naturalistické nebo s neslušnými výrazy; nejsou tedy vhodné pro děti, mladistvé a citlivé jedince (elfomily, elfofily a další podobné úchyláky ☺).

Povídky – fantasy

Aleš Incédi: Marná láska

Přes všechny dané sliby kacířská hranice vzplála. Lidský dým, zahalený ve smradu pálícího se masa, ohlašoval příchod nové doby. Papeženci stáli v pozadí, ve tvářích chmurné výrazy, lid tichl, až zmlkl úplně. Všem ještě v hlavách zněla poslední Mistrova věta.

„Chci vesele umříti v pravdě evangelia, kterou jsem psal, učil a kázal ze slov výkladů svatých doktorů."

Tato slova byla posledním hozeným kamenem do již řítící se laviny. Nová doba přichází. Brzy zakokrhá červený kohout, zalesknou se meče a české země se ocitnou v bratrovražedné válce.

Jejich lásky se to ale netýkalo.

„Pojď sem," popadl ji hrubě za rameno. Vyděšeně se otočila, pohlédla do tváře svého otce. Velký hranatý obličej byl stažen do přísného výrazu, neoholený vous dělal jeho tvář ještě divočejší.

„Markétko, byla jsi s ním?" vyštěkl trpce. Zamračil se, huňaté obočí se spojilo v jedinou čárku.

„Odpověz, proklatě," zatřásl s ní, až jí košík s nasbíranými jahodami upadl na zem. Malé rudé tvary se rozběhly po místnosti, kutálely se a špinily. Otec se přežehnal za svůj výraz, pak ji pustil a jeho výraz se prudce změnil. Měl ji rád.

„Byla, že ano? Viděli tě lidi z vesnice. Měšek a Jan. Zase jsi byla s tím chymistou, s tím zatraceným černokněžníkem," hudral v temné místnosti, která byla jejich domovem.

„Otče, prosím, neříkej mu tak," zaúpěla Markétka, oči stydlivě skloněné k zemi, dlouhé plavé vlasy hravě rozpuštěné až k pasu, vlnící se v kaskádách zlata.

„V noci se toulá po lesích. Čert ho byl dlužen. Kdo ví, co tam hledá, čaroděj!" zasyčel. Ale jeho tvář se rozpouštěla, až zjihla, a on Markétku objal. Dívka položila ruce na jeho velká, rozložitá záda. Zpocená košile se mu lepila na tělo.

„Vím, že ho máš ráda. Ale nemůžu jinak. Víš, jak to teď vypadá. Uvidíš, že nakonec skončí na hranici! Nechci, abys tak dopadla taky. Rozumíš tomu?"

Přikývla, po tváři se jí kutálely vlhké slzy, padaly na košilku a na zem, vpíjely se do dřeva.

„Ano, otče," přikývla pomalu, ale myslela si něco úplně jiného. Jejich lásku nemůže nikdo zastavit, ani sám ďábel nezpřetrhá vzájemná pouta.

„Byl bych raději, kdyby ses občas podívala na pána z Milotic. Má oči jen pro tebe," podíval se na ni otec. Vytrhla se mu, v obličeji náhle vzpurná a rozdurděná.

„Nikdy. To si raději vezmu život," zamumlala a jala se prudce sbírat rozsypané jahody. Otec ještě chvíli postál nad její skloněnou postavou, pak se otočil a odešel z domu.

„Zatracená ženská," brblal si přitom.

Stejně se scházeli. Ačkoli otec Markétku sledoval na každém kroku, nemohl být v domě pořád. Pracoval v kovárně, mocnými údery bušil do železa i do dřeva, opravoval a vyráběl. Ona se starala o dům, vařila a pekla, čistila a chodila do lesa pro dřevo, maliny a jahody. Někdy se setkali v lese; Zbyšek se vyloupl zpoza stromu jako tajemný stín. Jindy se vynořil z hustých klasů obilí při práci na poli, stáhl ji k zemi, a tam ji prudce líbal, aby se vzápětí odplížil jako stín. Stodola, temné místo za domem, večerní schůzky, když kovář, unaven z těžké práce, usnul, jako když ho do vody hodí. Dávali si pozor, aby je už nikdo neviděl. Pokud Markétka věděla, nikdo si nestěžoval. Dokonce ani Martin, muž starý sedmdesát zim, kterému nic neuniklo, o nich nevěděl. Chodil po vesnici, nadával na počasí, vítr a lidi, na současnou situaci, na kněze, Boha a na upálení Mistra Jana Husa. Avšak jeho jediné oko přitom bloudilo sem a tam, sledovalo a pátralo. Co nevěděl on, nevěděl nikdo. Zbyšek byl jako stín, jen se mihnul tady a hned zase tam. Vyskočil zpoza stromu, stáhl ji do obilí nebo za roh kovárny, když nikdo nebyl venku. Večer zaklepal na okno, tiše a nenápadně, vzápětí se ztratil ve tmě. Netušila, jestli k tomu používá nějaké čáry, nebo jak to vlastně dělá, ale byl téměř neviditelný. A jejich láska rostla každým dnem.

„Zbyšku, Zbyšku, rychle, pro všechny svaté," burácel hlas za dveřmi. Dveře se otřásaly pod nepravidelnými údery. Zbyšek vyběhl ven, ruce ještě umazané od rostlin, které přebíral a třídil. Z jeho domu se linul pach mastí, rostlin a všelijakých surovin. To Pavlovi neušlo. Bystrýma očima probodával felčara, ruce měl roztřesené a zuřivě jimi gestikuloval.

„Kroš, Kroš," hekal, sotva popadaje dech. „Kroš si ošklivě poranil ruku. Rychle, Zbyšku. Pomoz, prosím."

Zbyšek neváhal, vběhl do domu a smetl na stranu všechny přebytečné věci. I když se pomalu stmívalo, ve svém domě se vyznal jako nikde jinde. Byl by se zde dokázal pohybovat i poslepu, jestliže by to bylo nutné. Popadl tlumok, léky a nástroje zachřestily. Pavel mezitím nahlédl dovnitř. V přítmí zahlédl sušené svazky bylin na stěnách, nádoby a jakési konvice se povalovaly na stole. Na jedné zdi visely podivné nákresy. Když se podíval lépe, ucukl a rychle odvrátil pohled. Visel tam portrét lidského těla, šipky a čáry ho protínaly a jakýsi podivný jazyk označoval jednotlivá místa. Pach, který se linul z domu, byl zajisté nečistý. Zbyšek vyběhl ven, dlouhé černé vlasy mu divoce vlály okolo hubeného obličeje, řídký knír si přejel prsty. *Čaroděj,* pomyslel si Pavel. *Ale bude užitečný,* dodal si pro sebe v duchu.

Zbyšek utíkal vesnicí. Staršího Pavla nechal daleko za sebou, míjel dům za domem. Kamenné a dřevěné stavby se sklíčeně choulily k sobě, jako by se bály. Proběhl kolem kovářova domu, sotva zběžný pohled vrhnul k Markétce, která stála před domem, nevědouc, co se to vlastně děje, ale musel pospíchat dál. Hlasitě oddechoval, ale již viděl tu spoustu lidí. Martin, Josef, Měšek, Magdaléna, Eva, Věroslav a Oldřiška. Ti všichni se tady skláněli nad postavou ležící na zemi a další se už sbíhali. Celá vesnice byla na nohou. Kroš ležel na zemi, na kraji malého náměstíčka, okolo něhož se hrbily domky. Žebřík, který stál opřen o jeho dům, naznačoval, že něco opravoval.

„Z cesty," křikl Zbyšek, proběhl mezi lidmi a sklonil se k raněnému. Obličej měl soustředěný a jasný, očima prohlédl zranění a zakabonil se.

„Jak se to stalo?" zeptal se. Lidé náhle ztichli. Zatímco předtím hlučeli a křičeli, radili se a hádali, teď mlčeli a nechali práci na něm.

„Kdo to viděl?" zařval Zbyšek a prudce se otočil. Jeho šedé oči, tolik podobné říčnímu kamenu, vystrašily Magdalénu. Žena o krok ustoupila.

„Já," ozval se stařecký hlas. Martin postoupil kupředu, opíral se o hůl, jedno oko nevidomé. „Uklouzla mu noha a ruku si roztrhl o hřeb," dokončil. Zbyšek se otočil, otevřel kabelu a počal vyndávat nástroje, masti, balzámy a obvazy. Kroš byl děsivě bledý, v mladém obličeji až zešedl, téměř se nehýbal. Jen tiše sténal a cosi si pro sebe mumlal. Zbyšek rozeznal mezi jednotlivými slovy modlitbu.

„Místo abyste se modlili včas, necháváte to vždy na poslední chvíli," zabručel. Pracoval rychle, bylo to třeba. Kroš ztratil mnoho krve. Jeho žena Eva poklekla vedle něj a uchopila ho za zdravou paži. Pevně ji sevřela, jako by se bála, že ho ztratí navždy. Zbyšek ruku vyčistil, ačkoli Kroš přitom bolestí ztratil vědomí. Pak paži obvázal a zavěsil ji okolo jeho krku. Vstal a otřel si zakrvácené ruce do kusu hadru. Na lidi se ani nepodíval. Dřepl si a začal své věci házet zpět do tlumoku.

„Bude v pořádku. Ale týden se nesmí hnout z domu! Další týden ať tu ruku nepřetěžuje. Po třech týdnech může znovu pracovat."

Eva políbila svého muže na tvář, byla vyděšená a šťastná zároveň, smála se a k tomu plakala. Mezi lidmi to zašumělo, už jich tu byly dobré dvě desítky. Eva sáhla k pasu, někde zpod zástěry vytáhla stříbrný peníz a v jediném okamžiku ho Zbyškovi vtiskla do ruky.

„Děkuji, Zbyšku. Děkuji!" mlela šťastně. Felčar se podíval na peníz, *dobrý kov,* pomyslel si. Pak obrátil dlaň a mince spadla na zem, kde zvířila obláček prachu.

„Když máte zlomeninu nebo se říznete do ruky, to jsem vám dobrý. Ale jináč jsem parchant a zkurvysyn," řekl trpce. Zvedl tlumok, hodil si ho na záda a prošel mezi lidmi. Ještě potom, co vcházel do svého domu, lidé jen stáli a mlčeli. Někteří se styděli a klopili oči k zemi. *Možná, že se k němu chováme přece jen zle,* mysleli si. Jiní zůstávali u svého starého názoru. Že Zbyšek je parchant a zkurvysyn.

Psal se rok 1420. Rudý kohout poprvé zakokrhal. Jezdci se znakem kalicha na hrudi proudili po českých zemích sem a tam. Svolávali k boji. Muži, ženy, dokonce i děti, všichni houfně táhli k husitům. Panská jednota rozprášena. Vozové hradby, kopí, cepy, sudlice a hluboké bahno. Bitva u Sudoměře ukončena. Tisíce mrtvých rytířů panské jednoty leží v bahně, mouchy se slétávají, vrány klovou do očí a úst. Koně leží jako velké mršiny. Vozy se hnou, kola skřípou, ale nakonec se rozjedou. Husitské vojsko táhne dál, pomalu, ale nezadržitelně. A vzduch se plní písní, která zasela strach do srdcí všech nepřátel.

„Ktož sú boží bojovníci," ryčí vítězně z tisíců hrdel. Husité táhnou ku Praze.

„Jezdec," křikl Pavel. Markétka se narovnala, ohnutá záda proti tomu ostře protestovala. Odhodila kosu na zem, znechucená a zpocená.

„Kde?" zeptala se Magdaléna. Všichni vyhlíželi. Jezdec byl vždy poslem zpráv, ať už dobrých nebo špatných. Horké letní slunce pálilo, blýskalo do očí a znemožňovalo vidět jasně do dálky. Úroda čekala, ale musela počkat ještě déle, protože teď na ni nebyl čas. Husita nebo někdo jiný, přemýšlela Markétka. Byla mírně vystrašená,

neboť věděla, co se může stát. Husité řádili, o tom nebylo pochyb. Říkalo se, že samotní křižáci jdou proti nim. Nedokázala si to představit. Tu ohromnou masu rytířů, zbroje, kopí a meče. Zabíjení a oheň. Od toho všeho byli příliš daleko. Osamocená vesnice na pokraji hor. Sem zavítal jen málokdo. Přesto sem teď směřoval jeden jezdec. Rozhlédla se. Všichni byli podobně napjatí. Co jestli to byl husitský válečník a vyzve je, aby táhli do boje? Nebo jestli to byl posel Zikmunda, zneuznaného krále, co pak? Co když bude chtít verbovat muže do války? Odváží se mu vůbec někdo postavit? A bude to mít nějaký smysl?

„Husita," zařval hlasitě Pavel. I Markétka již spatřila kalich na jeho odění. Cválal tryskem přes spodní louky, pak zpomalil a napřímil se. Jeho znak byl jasně vidět. Na hlavě měl rudou kápi, obličej pod ní se slil v rozmazanou skvrnu. Blížil se a blížil, až byl nakonec pouhých padesát metrů daleko. Přitáhl zpěněnému koni uzdu.

„Vítězství u Prahy," zařval a pozdvihl do vzduchu pěst v černé rukavici. „Všichni k Praze. Boj za pravou víru právě vypukl. Všichni k Praze!"

Pobídl koně a hnal se dál jako vítr.

„Všichni k Praze!"

„Všichni k Praze!"

Vesničané se za ním dívali, dokud nezmizel v dáli. Pak popadli kosy a srpy a pustili se znovu do práce.

„Nás se to netýká," řekl kovář, když večeřeli. Markétka jen přikývla a nabrala si další lžíci fazolové polévky. Dům pomalu temněl a otec vstal, aby zapálil svíce.

„Nikdo od nás nepůjde. Nejsou to blázni," podotkl.

„Proč by to dělali, otče? Nechat se zabít v nějaké šílené válce."

Otec přitakal a znovu se posadil k polévce. Příjemné mihotavé světlo zaplnilo světnici. Stůl, tři židle, jednoduchá police s nádobím a noži a krb v rohu místnosti. To bylo všechno. Osamocená židle vzbuzovala smutek. Matka ležela pod zemí již šest let, ale stále jim chyběla. V okolních domech také rozžali svíčky. Vesnice se proměnila v městečko světlušek.

„Válka není dobrá věc, Markétko. Ať se vede z jakýchkoli pohnutek, je nesmyslná. Ani tato válka není dobrá, byť husité myslí, že tím bojují pro Boha. My máme svého Boha tady. Máme kněze, svůj život a Boha. To nám stačí."

„Jistě, otče," usmála se Markétka, povzbuzena tím, že s ní souhlasí. Neustále myslela na Zbyška.

„Slib mi, že tam nepůjdeš," žádala po něm.

„Blázínku," zamračil se naoko Zbyšek. Objal ji a prudce políbil. Vrátila mu polibek, jeho ruce sjely k bokům a nadzvedly sukni.

„Počkej. Tady to není bezpečné," srazila mu ruce a sukně zase sklouzla dolů. Nedal se odradit, ruce mu rejdily po jejím těle.

„Slib mi to," podívala se na něj. Zbyšek se uculil, nasála příjemnou vůni, která z něj stoupala vždy, když pracoval s květinami a mastmi.

„Slibuji. Slibuji, že tě nikdy neopustím."

Nevěděl, že tento slib nedodrží.

Kněz se rozhlédl po místnosti, uznale pokýval hlavou a přijal nabízený pohár s vodou.

„Stejně uklizený dům jako vždy," podotkl kněz a usmál se. Zbyšek jen pokrčil rameny. Jemu samotnému se zdálo, že je zde nepořádek. Ale hlavou mu vrtalo něco jiného.

„Otče, řekněte mi, prosím, jednu věc. Proč sem za mnou chodíte?"

Kněz se napil, odložil pohár a pokýval hlavou, jako by uvažoval. Moudrý muž si vždy rozmyslí odpověď, než promluví.

„Jsi jediný, s kým si můžu dobře popovídat," odpověděl. Zbyšek se zasmál. Znělo to tiše a štěkavě, možná trochu výsměšně.

„Nemyslíte si, že jsem čaroděj, chymista? Slučuje se to s vaším Bohem?"

Kněz se nahnul, sáhl do rohu a náhle držel v ruce kříž. Pak ukázal směrem k oknu. Na zdi visel růženec.

„Myslím, že žiješ s Bohem více než jiní v této vesnici, Zbyšku. Ať říkají cokoliv, jsou to pouhé pomluvy. Já se snažím vidět i pod povrch věcí. Jsi jen lékař, felčar, jak říkají. Ale chytrý, a to v nich vzbuzuje strach. Kde jsi studoval?"

Ukázal prstem na obraz těla, které viselo na zdi.

„V Janově nebo v Miláně? Jsi chytřejší a vzdělanější než ostatní. Lidi vždycky děsí to, co neznají. Neodsuzuj je proto, Zbyšku."

Zbyšek se nadechl a přikývl po krátkém zaváhání. Nemohl je soudit, k tomu neměl právo. Zíral do knězovy tváře. Muž se lehce usmíval, ostatně jako vždy. Jemné rysy jeho obličeje napomáhaly tomu, že pořád vypadal láskyplně. Ruce měl i v tomto okamžiku sepjaté, jako by se modlil.

„Doba je zlá," pokračoval kněz.

„Husité?" nadhodil Zbyšek.

„Ano. Pálí kostely a zabíjejí kněze. Bojují i ženy a děti. Vystupují proti církvi."

„Mě se to netýká ani v nejmenším. Já už jsem svůj boj skončil," řekl Zbyšek. A *prohrál,* pomyslel si. Vzpomněl si na dva roky stíhání, kdy byl každý den v ohrožení života. Z Milána až do Čech. Den co den se ohlížet za sebe po pronásledovatelích. Ale ten čas už je pryč. Zmizel v povodni doby. Našel Markétku a našel také klid.

„Já vím," přitakal kněz s úsměvem. „Jen jsem si potřeboval s někým promluvit. Mám obavu, že tohle bláznovství nezastaví ani Bůh. V čele husitů je prý nějaký Žižka. Je to údajně zchudlý zeman, muž z lidu, za kterým půjdou třebas až na kraj světa. Tenhle Žižka je výborný vojevůdce, bojovník, navíc skvělý řečník. Myslím, že všem pobláznil hlavy a teď s nimi táhne z bitvy do bitvy. I nižší šlechta se k nim přidává a mnozí páni. Myslím, že neuplyne ani rok a celý svět se změní v bitevní pole."

Vstal, přehodil si přes sebe plášť a pokřižoval se.

„Bůh s tebou, Zbyšku. Už musím jít."

Zbyšek jen přikývl, pak vyprovodil kněze ke dveřím. Když muž odešel, usedl k ohni a chvíli přemýšlel nad jeho slovy. Jistě měl pravdu, ale to nic neznamenalo. Tahle vesnice na konci světa nebude nikdy zatažena do této bratrovražedné války.

Z javorů padaly krvavé listy. Na bojištích tekla také rudá, ale tohle už byla skutečná krev, žádné listy. Podzim natahoval své paňáty, dny se krátily. Noc přicházela rychleji než dříve, soumrak se snášel jako plášť, rychle a nečekaně. Svíčky hořely stále častěji a hořely dlouho do nocí. Muži i ženy si při nich povídali, hráli karty a rozebírali nejnovější události. I sem občas dorazila nějaká zpráva, i když nepodložená, často dokonce úplně smyšlená. Přesto tyhle výmysly lákaly na sebe mnoho pozornosti. Na nebi se objevilo rudé znamení. Kometa smrti sršela na všechny strany. Mnozí ji pokládali za konec známého světa, jiní si mysleli, že je to Boží zásah. Ani jedni, ani druzí neměli úplnou pravdu.

Pán z Milotic zastavil na náměstíčku a chvíli poseděl na hřbetě čistokrevného koně. Oř zafrkal, pohodil hlavou a potom se zklidnil. Pán z Milotic se rozhlédl, využívaje své převahy. Tím, že byl výše než ostatní, vzbuzoval respekt, také jeho meč za pasem nebyl jen pro parádu.

„Jak se máte, co?" zahulákal. Bylo vidět, že nějaké to víno už polknul. Zrzavý Josef cosi zamumlal v odpověď, Měšek kývl na pozdrav a rychle šel zpět do svého domu. Pán z Milotic seskočil z koně.

„Kurva," zachroptěl, když se bahno rozstříklo okolo jeho bot i po nich.

„Dolů z koní. Na co čekáte?" obořil se na své nohsledy. Tři raubíři skočili zjevně neradi do bláta. Zbyšek je pozoroval zpoza Koršova domu. Vypadali nebezpečně. Měl čich na takové lidi. Však ho podobní několik let pronásledovali. Dlouhé vlasy, rozcuchané a neupravené, neholené tváře, divoké blýskající se oči. Jeden měl za pasem zakřivenou dýku, druhý nesl velkou sekeru a poslední svíral kuš, kterou ledabyle kýval sem a tam.

„Zajděte pro tři pytle obilí. A nezapomeňte navštívit Vašendu. Určitě má schované nějaké to své výborné víno. Když nebude chtít dát, prostě mu to vezměte," zahulákal a zasmál se. Oči se mu třpytily opilstvím. Raubíři přikývli, jeden se usmál a odhalil pahýly zubů. Vydali se k Vašendovu domu, kopali kolem sebe bláto a nadávali.

„Hej ty, pojď sem," kývl jeden na Libušku. Naznačil cosi nemravného o jejím poprsí. Žena zmizela v domě a muži se začali chechtat.

„Nechce dát, nevadí," zařičel dlouhán s kuší. Pán z Milotic se rozhlížel okolo. Zbyšek sledoval, kam se dívá, a ztuhnul. Pán se vydal ke kovářovu domu, Markétka tam stála a věšela prádlo. Měla na sobě jen sukni a lehkou halenu, která se nadouvala v silném větru. Prádlo poletovalo na dlouhé šňůře jako malí raraši. *Zatraceně,* zaúpěl v duchu Zbyšek. Krev se v něm vzedmula. Sevřel pěsti, ale vydržel. I jemu bylo známo, že pán z Milotic chová k Markétce více než jen přátelský vztah.

„Pěkný den přeji," uklonil se šlechtic. Markétka jen přikývla, trochu ustoupila a dále věšela prádlo. Josef a několik dalších postávalo na zápraží, ženy a děti se krčily za nimi. Vesničané sledovali počínání pána z Milotic. Sice jim to bylo proti srsti, mohutného kováře a jeho dceru měli tady rádi, ale co mohli dělat?

„Bojíš se mě?" zaslechl Zbyšek. Stále se skrýval za Koršovým domem, snad dvacet metrů od Markétky, ale dosud vyčkával. *Jestli ten parchant na ni jen sáhne,* přísahal si.

„Ne. Nemám k tomu důvodu," odpověděla Markétka. Otočila se k němu zády. Muž přikročil, lehce se natáhl a položil ruku na její zadek. Zbyšek zahlédl jeho úsměv, celé tělo se mu napružilo, spánky hrozily prasknutím. *Prase,* pomyslel si. Markétka se prudce otočila, srazila jeho ruku stranou. V obličeji byla rudá. Raubíři se právě vraceli, nesli

pytle s obilím a jeden menší soudek s vínem. Zbyšek zaváhal. Má se nechat zabít jako pes? Pán z Milotic byl vysoký a ramenatý, i když jeho postavu hyzdilo velké břicho, ale jistě měl sílu a k tomu velký meč. I kdyby se vypořádal s ním, pořád zbývali tři další! Zoufalstvím udeřil do stěny domu, až dřevo zadunělo.

„Mou dceru nezískáš tímto způsobem, Radúzi," ozval se hlas z kovárny. Mohutný muž vystoupil ze stínu a postavil se přímo proti pánovi z Milotic. Ten něco zavrčel, ale Zbyšek to neslyšel. Byl přece jen příliš daleko. Všiml si, že Radúz má dlouhé prsty a špinavé dlaně. Vypadal jako člověk, který se příliš dlouho nemyl. Jak někdo takový mohl získat šlechtický titul, to mu bylo záhadou.

„Ne?" vyštěkl pán z Milotic. V odulém obličeji zbrunátněl, jeho ruka se posunula k meči. Kovář jen zakýval velkým kladivem, které svíral v pravé pěsti. Přestože byl Radúz mohutný, proti kováři vypadal jako drobeček. Zbyška napadlo snad jen biblické přirovnání: David a Goliáš. Radúz se nejistě ohlédl. Jeho muži seděli na koních a ničeho si nevšimli. Nemohli do sporu zasáhnout, ledaže by je zavolal. A takový zákrok si nemohl dovolit.

„Odpověď zní ne," řekl tiše kovář. Přistoupil ještě blíž. Tyčil se nad šlechticem jako hora. Radúz zafuněl, otočil se a pomalu odkráčel. Ve Zbyškovi se zvedla vlna divoké radosti. Kdyby mohl, vyběhl by zpoza domu a zlíbal kováři ruce. Markétka, stále ještě bledá a vystrašená, pověsila poslední kus prádla a zmizela v domě.

„Jedeme," kývl pán z Milotic na raubíře. Když hnali koně kolem kovárny, Radúz se na kováře zamračil a vyštěkl:

„Dávej si pozor."

Koně zmizeli jako kouzlem. Zbyšek postál za Koršovým domem, čekal, jestli ještě neuvidí Markétku, ale dívka už z domu nevyšla. Kovář zaklel, vešel do síně a zavřel za sebou dveře. Felčar se tiše zasmál, pak se vydal ke svému domu.

„Prasák," ulevil si otec. Markétka na něj překvapeně hleděla. Jeho chování ji překvapilo na nejvyšší možnou míru.

„Myslela jsem…, myslela," hlas jí selhal. „Myslela jsem, že chceš, aby…" nedokončila větu.

„Ten? To jsem říkal jen tak! Vím, neměl jsem o tom vůbec mluvit. O Radúzovi kolují všelijaké zvěsti. Nikdy, slyšíš? Nikdy bych tě neprovdal za takového, jako je on. To bych byl raději, kdyby sis vzala Zbyška."

Na okamžik se zarazil, pak se usmál a přikývl.

„Ostatně, není tak špatný."

Markétka vyskočila a objala ho. Pověsila se na něj a otec ji pevně sevřel v náručí.

„Děkuji, děkuji," opakovala dívka pořád dokola.

Jestli kometa někomu pomohla, pak to byli husité. Husitští kněží i vojáci velebili její příchod jako Boží znamení. Rozprášili druhou křižáckou výpravu a Zikmund prchal z bojiště, jako by se mu za patami hnali samotní démoni. Možná to tak skutečně bylo. Žižkovi válečníci byli nemilosrdní, ovládali teď celé Čechy a běda tomu, kdo by se jim postavil. Prokop Holý, fanatický kněz a bojovník, hlásal boží Slovo, kamkoliv přišel. S holou hlavou, křiklavýma očima a vznešenými slovy působil jako samotný prorok. Jeho řeči podlehl kdokoliv. Další husité proudili do Tábora, Žatce i ku Praze. Ale nestačilo to. Bylo třeba nabrat nové bojové síly.

A papeženci se bili do hlavy, co, že to způsobili upálením Mistra Jana Husa. Kostnická hranice dávno pohasla, ale její plamen se rozhořel v srdcích tisíců.

Přešla zima. Kraj, ponořený do závějí hlubokého sněhu, vypadal jako vystřižený z pohádky. Vesnice spala, holé koruny stromů natahovaly své paráty vzhůru, jako by jimi hrozily neviditelnému nepříteli. Ale skutečný protivník přicházel.

Jezdci jedou! Jezdci jedou!

Březen 1422.

Kopyta ryla zem. Kůň zařičel a zastavil. Boží bojovníci přitáhli svým koním uzdy a čekali. Ne dlouho. Lidé byli venku z domů, jako když do nich střelí. Markétka se zastavila na zápraží, obrovitý černý oř s rozevřenou tlamou jí připadal jako démon, který právě přijel z pekel. Ale muž, který na něm seděl, byl obyčejný bojovník.

„Co se tu děje?" zamumlal kovář, sotva vyšel ven. Protřel si oči a rozhlédl si. Husité byli všude. Dvacet, třicet. Ne, bylo jich padesát. A tam vzadu? Na konci celé chasy, kdo to jen sedí? Jistě, je to on. Pán z Milotic a tentokrát má s sebou pět svých pochopů. Husité projíždí vesnicí, rozhlíží se, občas zastaví koně těsně před vchodem do domu, nahlíží dovnitř a tváře mají zachmuřené. Oděv na nich visí, mnohdy je zablácený, často také pokrytý krví nepřátel. Jeden nebo dva mají obvazy okolo hlavy, další nese ruku na pásce. Tři husité se obezřetně

rozhlížejí, kuše v rukou mají napnuté. Snad pátrají po nepříteli, nebo mají jen strach. Tváře válečníků jsou divoké, některé na kost vyhublé, jiné zbrázděné jizvami nebo novými zraněními. Jednomu muži chybí ruka, ale to mu nebrání v boji. Koně ovládá jedinou zdravou paží.

„Tak kde je?“ zahulákal velitel. Otočil se v sedle a na někoho kývl. Zbyšek, který právě přišel od svého domu, ztuhl. Ne zimou, ač byl oděn pouze v nuzný plášť, ale údivem a možná i lehkým bodnutím strachu. Pán z Milotic? A tady? S husity? To nevěstí nic dobrého.

„To je on,“ odpověděl šlechtic s křivým šklebem. Ruku se vztyčeným ukazováčkem zabodl do vzduchu. Leč neomylně mířil přímo na Zbyška.

„Co chcete?“ zeptal se starý Martin a o holi se kulhal blíže. Starý muž měl odvahu.

„Mlč!“ zahřměl velitel husitů bojovým hlasem. „Doneslo se nám, že zde kacíři sídlí. Je naší povinností a Božím právem vymýtit příznivce papeženců a jejich křivé učení, které odsoudil Mistr Jan. Sám Holý nás k temu nabádal.“

Oči mu zaplály, stočil svůj zuřivý pohled na Zbyška, který si připadal děsivě osamocený. Lidé od něj ustoupili, nikdo nechtěl propadnout hrdlem.

„Orebité,“ zašeptal kdosi. Magdaléna se otřásla. I ona to slovo znala. Orebité. Nejzuřivější husitští bojovníci, největší válečná síla božích bojovníků, nesmlouvaví a tvrdí. Vypadali tak!

„Přiznáváš se?“

„K čemu?“ snažil se Zbyšek zachovat chladnou hlavu. Nemělo smysl utíkat. Nebylo kam, ihned by ho chytili, nebo střelili do zad jako prchajícího zajíce. Myslel na Markétku. Jejich pohled se na okamžik setkal. Četl v jejích očích strach, obavu, také její otec byl neklidný. Ruce svíral v pěsti.

„Jsi obviněn z kacířství,“ zařval velitel. Další husité popojeli kupředu. Radúz něco zamumlal dvěma Orebitům, ti pobídli koně a rozjeli se ke Zbyškovu domu, vzápětí vpadli dovnitř, převraceli věci a cosi hledali.

„Kdo to potvrdí?“ rozhlížel se vůdce, ale nikdo se nehlásil. *Alespoň v tuto chvíli mě přijali za svého,* pomyslel si Zbyšek. Třepal se zimou pod tenkým kabátem, ale ledové ostří strachu ho zasáhlo, teprve když se oba muži z jeho domu vrátili. Na zem hodili několik knih, byliny a pár usušených kůží.

„Je to čaroděj. Určitě,“ zamumlal jeden. Druhý se rychle pokřižoval. Několik dalších taky.

„Jsi odhalen,“ zvolal vítězně vůdce.

„Je to felčar,“ ozval se za Zbyškem hlas. Kněz přišel na poslední chvíli. Rozvážně se zastavil v blátě a čekal, ruce sepnuté, jako by se modlil. Jeho tvář byla klidná a příjemná, rozpor oproti divokým tvářím husitů.

„Ano? Je to tak? Odpověz!“

„Je,“ přitakal Zbyšek.

„Berte ho. Potřebujeme felčary.“

Zbyšek se nestačil ani vzpamatovat. Dva husité ho popadli za ruce a táhli ho ke koním. Vzpouzel se.

„Pusťte ho!“ slyšel za sebou kvílení Markétky. Dívka se rozběhla, avšak kovář ji pevně uchopil za ramena a přitáhl ji k sobě. Vzpouzela se a kopala, až bojovníci propukli ve smích.

„Pusť,“ zaryčel Zbyšek. Napjal svou sílu, ale byl slabý, necvičený v boji. Přesto se jednomu muži vytrhl. Rána obrněné pěsti ho srazila do bláta. Snažil se zvednout, po vlasech mu teklo něco horkého.

„Nechte ho,“ křikl kdosi, ale umlčel ho rázný pohyb kuší, který dával jasně najevo, aby mlčel. V ranním tichu, kdy od hub koní i lidí stoupala pára a mísila se se vzduchem, naložili Zbyškovo bezvládné tělo na hřbet koně. Zbyšek se nehýbal, vypadal jako neohrabaná figura oděná do šatů.

„Na vědomí se všem dává, že husité hledají nové bojovníky. Pojďte s námi teď, lidé! Bojujte proti bezpráví a tyranii papežů. Kdo půjde nyní, bude navždy spasen. Tak?“

Rozhlédl se okolo, oči mu jiskřily. Na koho vůdce pohlédl, ten klopil zrak. Jeho chmurná tvář se ještě více zakabonila.

„Dobrá. Příští měsíc tady budeme znovu. A to už s námi půjdete, ať chcete, nebo ne,“ prohlásil a pobídl koně.

„Vezmi si svou odměnu, parchante,“ houkl opovržlivě na pána z Milotic. Radúz popohnal koně, zastavil se před Markétkou, sáhl vedle sebe a náhle držel v ruce kuš. Pět jeho pochopů ho následovalo. Husité obrátili koně a v houfu ujížděli pryč. Zbyškovo tělo se třepalo do rytmu koňských kroků. Radúz zmáčkl spoušť.

„Ne!“ křičela Markétka. Kovářovo tělo padlo do bahna, a to vystříklo. Josef se rozběhl kupředu, tvář zkroucenou nenávistí. Šipka ho trefila do ramene, padl na kolena a pokoušel se zvednout, ale marně. Lidé ustupovali. Beze zbraní neměli šanci proti pěti raubířům.

„Teď budeš moje,“ seskočil šlechtic z koně, popadl vzlykající Markétku za vlasy a táhl ji do domu.

Vyhrnul jí sukni, prudce jí stiskl zadek a ona cítila, jak ji na kůži kápla jedna jeho slina. Oplzle se zasmál. Snažila se vymanit z jeho sevření, ale zkroutil jí ruce za zády. Byl silný. Cítila na sobě jeho rosolovité břicho, rukou jí mačkal zadek a smál se.

„Pusť," vzlykala. Před očima měla otcovo mrtvé tělo. Zakřičela bolestí a strachem. Všechno se v ní vzedmulo. S novou silou se bránila, ale přitáhl si jí za vlasy a vrazil jí prudkou facku, až jí hlava odlétla dozadu.

Vůz vedle vozu. Husita vedle husity. Muži, ženy i děti. Všichni ozbrojení a čekající. Adepti smrti. Hrůzný útok, kopí trhají maso, lehce jako pergamen. Vedle Zbyška padá kus krvavého masa, kdysi to snad byl člověk. Klouže na krvi, která je všude okolo. Z toho zápachu se mu zvedá žaludek. Čísi ruka ho udeří do obličeje. Ohlédne se. Ruka leží na podlaze vozu, její majitel je o kus dál a zuřivě svírá pahýl. Kuše drnčí, houfnice vrhají na nepřítele náklad smrtících kulí. Útok se mění v ústup a tu se vozy rozestoupí. Husité přechází do protiútoku. Klopýtající nepřítel padá, nikdo nemůže přežít. Cepy, sudlice a halapartny jsou krvavě hrozivé. Zbyšek klečí v krvi, natahuje ho na zvracení, ale dělá to jediné, co umí. Ošetřuje.

Markétka klopýtala po polní cestě, vyděšená a bolestivě zraněná. Slzy již dávno ztratila, nemohla plakat donekonečna. Ale pocit hnusu, strachu a bezmoci v ní zůstával. Proto musela pryč. Utekla v noci, když předtím pohřbila svého otce. Všechny odehnala od svého domu, s nikým nemluvila, ani s kněžem ne. Večer posbírala jídlo a šaty a odešla. Prošla poli, až se dostala dolů do doliny a pokračovala dále. Lesy zůstaly daleko za ní, kolem se rozprostírala jen bídná políčka. Některá byla posečená, jiná zůstala jen tak ležet. Nezbyl nikdo, kdo by je obdělal. Spousta lidí byla mrtvá, další se přidali k husitům, jiní skončili na straně Zikmunda a křižáků, další utekli do hor. Kříže se vynořily z polí jako náhodou. Někdy jeden, jindy dva nebo tři. Nebo celé skupinky. Malé, trochu otlučené, vyrobené ze dřeva. Některé se již rozpadly, jiné ještě stály, zapíchnuty do malých mohyl. Viděla velký kříž a na něm tělo. Ani vrány už neměly co obrat. Masivní provazy stále ještě držely zbytky toho, co kdysi bývalo člověkem. Nad jeho hlavou, na dubovém dřevě, byl vyryt nápis:

Papeženec

Věděla, co to znamená. Litovala toho člověka pro jeho velké utrpení, které jistě podstoupil, než zemřel.

„Hej!"

Rychle se otočila, chtěla skočit mezi stvoly na poli, ukrýt se. Ale předtím přemýšlela, vznášela se ve svých děsivých a hnusných myšlenkách a koně ani neslyšela. Byli u ní dříve, než stačila udělat tři kroky.

„Zastav," křikl na ni jeden muž s kalichem na hrudi. Snad by jí mohli pomoci, napadlo ji. Nebo ji znásilnit a zabít. Ale kdyby pomohli… Musí najít Zbyška. Musí ho najít, ať se děje, co se děje. To, co se stalo tam ve vesnici, se nikdy nedozví. Tak přísahala. Ale musí ho najít a odvést pryč z bojové linie, z Tábora nebo z Prahy, nebo kam ho vlastně odvedli. Spolu utečou a přežijí.

„Pěkná," sykl husita. Byli tři, ale ten, co seskočil, byl nejmladší. Sevřel jí ruku. Nebránila se, nemělo to cenu. Odevzdaně mu hleděla do očí.

„Nech ji být, Gajdoši. Hned!" přikázal bojovník na šedákovi. Pohlédla na něj. Tvář měl zbrázděnou utrpením, vrásky mu smrštily tvář do kožené masky. Táhlo mu jistě na padesát.

„Kam jdeš, paní?" otázal se zdvořile, zatímco Gajdoš se hrabal do sedla a něco vztekle bručel. Třetí husita se tiše pochechtával.

„K Praze, za husity," odpověděla pravdivě. Starší muž se rozesmál.

„Říkají mi Vlček, paní. Muž by se měl vždy nejprve představit."

Měl způsoby šlechtice a možná jím i kdysi byl.

„A říkám ti, že v Praze najdeš jen chátru, ne pravé husity, ne Orebity. Ti jsou v Malém Táboře. Jdeš špatnou cestou."

Jestliže ti, co odvedli Zbyška, byli Orebité, jistě mířili také tam. Proč by chodili do Prahy, když tam byli jejich odpůrci? Nevyznala se v politice, ani ve válečnictví, ale kývla na Vlčka.

„Vezmete mě tam?"

Starý muž napřáhl ruku a vytáhl ji za sebe do sedla.

„Jedeme," pobídl koně kupředu.

Rok se přelil jako voda přes bobří hráz. Žižka stále vítězil. Z polských zemí přišel Zikmund Korybutocič, nová naděje husitů. Snad ten by mohl vládnout místo hrabivého Zikmunda, prokletého papežence. Leč jednání se protáhlo, až selhalo. Zikmund Korybutovič byl zajat Liškou ryšavou a následně vyhoštěn zpět do Polska. Nadšení husité znovu osaměli ve svém boji. Rozbroje se hromadily. Umírněnější část se proti Žižkovi postavila, ale ten se nedal, sebral vojsko a porazil bývalé spojence u Malešova. Krev tekla po celý den, zbroj křesala jiskry, válečníci hekali a umírali. Na sklonku dne zůstal jediný vítěz. Žižka! A husité se rozhodli táhnout na Moravu.

„Hrůza!“ šeptl kdosi vedle Zbyška. Nechali se chytit v pasti jako krysy. Vozy byly pomalé, nemohly se rovnat jezdcům na koních. Utvořili barikádu, čekajíce ne smrt. Nemělo smyslu někam utíkat, pobili by je jako prasata. Osm vozů se spojilo, řetězy je skovaly dohromady a válečníci brousili zbraně. Les byl hned za nimi, ale než by tam dojeli, nepřátelé by je dostihli.

„Zatracení parchanti,“ nadával Korbuš a hladil svou kuši. Byl naprosto klidný. Očekával smrt a dostane ji. Zbyšek se schovával za postranicí vozu, vyděšený, ruce se mu třásly jako rosol. Nebyl připravený na smrt, nechtěl, aby mu hlavu rozsekl meč, nebo aby vykrvácel uprostřed vřavy.

„Už jedou,“ varovala je nějaká žena. Husité se napřímili. Stovka proti trojnásobné přesile. Žádná šance na záchranu. Přesto hrdinně čekali. *Bojují pro svou věc, ač je nesmyslná,* pomyslel si Zbyšek. Svým způsobem to obdivoval. Věděl, co bude následovat. První zachroptění, husita se kácí k zemi s šípem v oku, boky koní naráží do vozů, válečníci se střetli na tělo. Želiva umírá, Korbuš sténá na zemi. Zbyšek ho ošetřuje, ale kopí zaražené v boku nedává velké naděje. Ruce má umazané od krve, když zazní vítězný pokřik husitů. Chorál se nese vzduchem.

„Ktož sú boží bojovníci,“ ryčí šedesát zbylých hrdel a nepřátelé se znovu formují. Krutě za útok zaplatili, ale stále mají převahu, ač jim srdce buší hrůzou, když slyší husitský řev. Druhý útok je ještě horší než první. Před vozy se hromadí mrtvá těla jako obézní brouci. Dva vozy začínají hořet, zápalné šípy sviští po desítkách, cepy rubají hlavy. Rytíř s šípem v rameni se vztyčil nad vozem. Postavil se ve třmenech a dvěma údery meče poslal k zemi dva husity. Tvář má zkřivenou, přilbu kdesi dávno ztratil.

„Není čas věnovat se mrtvým. Teď potřebujeme každou paži,“ vrazil kdosi Zbyškovi do ruky řemdih. Těžká koule se hrozivě blyští, připravená zabíjet. Zbyšek sevřel násadu, nevěda co dělat. Nejsou to jeho přátelé, ani spojenci. Přesto! Vztyčí se a mávne koulí po prvním stínu, který sviští okolo. Řemdih naráží, ostrý výkřik bolesti ho odměňuje. Znovu udeří, tentokrát mine a cítí, jak mu strachem povolily svěrače. Meč ho minul jen o prst, závan kolem hlavy. Zbyšek se skácel dozadu, rozhlíží se, před očima má podivnou mlhu. Sténání, bolest, smrad a pot ve vzduchu. Kopyta buší před vozy, zbraně třeskají, další pokřik, poslední zpěv husitů. Hrůza. A Zbyšek se naklání přes opačnou postranici vozu, přehoupne se a prchá pryč. Strhává ze sebe husitskou brigadýru, odhazuje řemdih na zem, která toho dne hltá krev jako žíznivý netvor, ohlíží se, vyděšený a posraný. Ale les hřejivě nabídne svou náruč. Zbyšek utekl do bezpečí. Nečeká na nic. Je si naprosto jistý. Dříve nemohl utéci, zabili by ho jako zběha, ale teď jsou všichni mrtví. Zbyšek zamířil zpět do vesnice.

V Menším Táboře se to jen hemžilo bratry a sestrami. Některé věci nechápala. Například velké koše, které stály na každém kroku. Lidé kolem nich chodili a házeli do nich veškerý svůj majetek. Přijeli s károu naloženou oblečením, jídlem a zlatem a během půl hodiny vše naházeli do kádí. Vlček to nazýval společným majetkem. Nikdo teď neměl nic, všechno bylo společné. Markétka do kádě odhodila to, co ještě vlastnila. Zmateně se rozhlížela, pátrajíc po Zbyškovi, ale byly tady tisíce lidí. Země páchla od výkalů, bláta, ve vzduchu se vznášel zápach páleného masa, potu a zkrátka toho, co je ve vzduchu, když na jednom místě přebývá příliš dlouhou dobu příliš mnoho lidí. Hledala a hledala, den za dnem. Nevěděla proč, ale oblíbila si společnost starého Vlčka a také divokého Gajdoše, který ji pořád hltal očima, ačkoli nic jiného si k ní nedovolil. Když stála v dlouhé řadě noviců, Vlček a Gajdoš čekali s ní. Zachmuřený husita s knírem, který mu splývал až ke koutkům úst, na ni štěkl, co chce? Vykoktala, že se přidává k husitům. Muž na ni zahulákal, jestli náhodou není zvěd, že je mu nějak moc podezřelá. V té chvíli se kolem ní prodral Vlček.

„Já jsem Vlček, kumpán samotného Holého!“

Zaburácel to tak hlasitě, že se desítky lidí otočily. Vlček se napřímil a hněvivě hleděl na kníráče, který zbledl jako kus másla.

„Tato žena je pod mou ochranou. Chceš snad tvrdit, že i já jsem zvěd?“

Významně poplácal obitý palcát, který mu visel za pasem.

„To ne. Omlouvám… omlouvám se, eh, promiňte. Netušil jsem… vznešená paní.“

Obrátil se, podal jí těžkou halapartnu, kterou sotva udržela, a uctivě se uklonil. Usmála se a zmizela v davu. Rychle se na ni zapomnělo. Tábor polykal lidi, jako stoka polyká krysy. Jednou viděla Žižku. Vysoký, zarostlý, rozložitý chlap. Jedno oko měl kryté páskou, druhé však bylo bystré a rozhlíželo se na všechny strany. Tu zavolal na nějakého chlapa, támhle vydal rozkaz, o kus dál zase sám s něčím pomohl. Jeho chasa hrdě jela za ním, samí otrhaní a silní chlapi. Projeli Táborem a zase zmizeli. Nesly se všelijaké zvěsti. Nejvíce se mluvilo o tom, že Žižka chce táhnout na Moravu. Byla to pravda. Jednoho dne do Tábora dorazil jezdec. Markétka stále hledala, vyptávala se, trávila noci po krčmách a hospodách. Ale nic, po Zbyškovi jako by se zem slehla. Nikomu nevyprávěla svůj příběh. Byla rozhodnutá nechat si ho ve svém srdci.

„Na Moravu!“ hnal se jezdec městem. Shon byl neuvěřitelný. Vozy, káry a koně, lidé, zbraně, děti i ženy, všichni se balili, nakládali a nakonec se vyvalili z městské pevnosti jako hnis z velké rány. Mnoho dní táhli krajinou,

za Žižkou, který svolával další houfy a vozy, další válečníky. Velké dny zažíval tehdá český lid. Markétka se smířila s osudem, ale nepoddala se mu. Jestli Zbyšek není tady, bude jistě jinde. Najde ho snad někde u Žižkových bojovníků. Poté přišla ta zvěst. Táhli krajinou snad týden, když zaslechla, jak se ta zpráva rozlévá mezi lidem.

„Žižka je mrtev! Otec všech husitů zemřel!“

„Nemožné,“ hudroval Vlček a mračil se. Přesto to tak bylo. Jan Žižka zemřel. Ne v poli, v boji, avšak na zákeřnou nemoc. Když dorazili ke Kutné Hoře, husité se hromadili od východu k západu. Markétka s úžasem přehlížela ten velký dav, nevědouc, jak zde najde svého milého. Velkou halapartnu měla položenu na voze a šlapala vedle něj, obklopena Gajdošem, Vlčkem a jejich kumpány. Drali se mezi vozy, dál a dál. Někteří jim uhýbali z cesty, málokdo se dokázal postavit Orebitům, největším příznivcům Mistra Jana Husa a jeho učení. Zem byla pošlapaná, tráva hekala pod dalšími kroky, aby se už nikdy nevzpamatovala.

„To je Holý,“ křikl někdo zepředu. Vlček se prudce napřímil, vzápětí skočil na koně a pobídl ho. Tryskem vyrazil kupředu. Markétka je viděla, když procházeli okolo. Vysoký ramenatý muž s lysou hlavou a ohnivým pohledem srdečně tiskl Vlčkovu ruku.

„Starý brachu,“ řičel bojovným hlasem.

„Je to všechno pravda?“ chtěl vědět Vlček.

„Je, Žižka je mrtev.“

„Kdo je vůdce teď?“

„Já, Prokop Holý. A říkám, že budeme válčit dál.“

Mohutně zařval, obrátil koně a kamsi se rozjel. Vlček se vrátil zpět ke svému vozu, který se pomalu táhl rozbředlou zemí.

„Nu, uvidíme,“ dodal tiše.

Zbyšek se prodral lesem. Ještě pár set metrů, pár tisíc kroků a bude doma. Nikdy si nemyslel, že by tohle místo mohl považovat za domov, ale teď bylo všechno jinak. Těšil se, až spatří známé tváře. Martina, Josefa, kováře, Korše a především Markétku. Cítil, jak se v něm rozplývají všechny ty krvavé dny jako dým nad ohništěm. Přidával, až téměř běžel. Noc se již dávno snesla nad kraj, ale přece nebude přespávat takový kousek od svého domu. V noci již bude uvnitř, i s Markétkou, u praskajícího ohně. Usmál se té představě. Něco se mihlo vedle něj. Rychle sáhl k pasu, měsíční zář se odrazila od obnažené oceli. Nějaký stín stál poblíž. Máchl tím směrem nožem ve snaze vystrašit toho, kdo tam stál.

„Pozor,“ zasyčel ten tvor. Brnklo to. Najednou ležel na zemi. Z hrudi mu cosi trčelo. Ruce měl neživé, skoro jako dva těžké kameny. Nahmatal dřevo, které mu vniklo do hrudi. Nemohl se nadechnout. Chrčelo to a hekalo, když se pokoušel nasát vzduch do probodnutých plic. Bolest byla nesnesitelná. Zvrátil hlavu dozadu a už ji nezvedl.

„Byl to dobrý muž,“ zakončil farář mši za zesnulého. Sešla se snad celá vesnice. Korš plakal. Po tvářích mu tekly slzy jako hrachy.

„Vůbec jsem ho neviděl. Myslel jsem, že je to nepřítel,“ opakoval pořád dokola.

„Hrůza,“ říkali další. Byl to právě Koršův nápad hlídkovat okolo vesnice. Časy byly zlé, zloději dobytka, raubíři a vrazi všude okolo.

„Byl to jeho osud,“ řekl kněz zmatenému Koršovi. Ten klekl na kolena před čerstvě navršený hrob a počal se modlit. Modlil se dlouho do noci. Všichni již dávno odešli, spali, ale on se stále modlil. Ráno pak vstal, odešel do svého domu, a tam usnul jako dřevo. Na Zbyškův hrob se brzy zapomnělo. V těch časech rašily dřevěné kříže jako houby po dešti. Co sejde na jednom dalším?

Markétin svět se změnil a s ním se změnila i ona. Zbyšek nebyl k nalezení a ona stále více času trávila s kumpány. Vlček a Gajdoš byli dobří společníci, znali spoustu zábavných historek. Ještě lepším společníkem bylo pivo a také kořalka. Co měla dělat jiného? Zpět se vrátit nemohla. Kdo se dal jednou k husitům, musel zůstat. Jinak byl oběšen, nebo upálen jako zběh. Mohla by se vytratit v temné noci, ale kam by šla? Zpět do té proklaté vesnice, kde by jen zírala a plakala nad hrobem svého otce? Neměla žádné jiné místo. Tohle byl její domov. Našla svůj život na korbě vozu, nalepená na postranici, potácející se vyčerpáním po polních cestách, trávila čas v hospodách, zpívala hlučné písně s opilými, s muži i ženami, bojovala a zabíjela. Rozprášili křižáky u Ústí nad Labem a rok nato i u Tachova. Přibyla jí jizva na tváři. Vlček na ni s úsměvem hleděl a říkal, že je to znamení krásy. Táhli světem, každý den za úsvitu se modlila celá vojenská obec, ale ona nikdy. Měla svého vlastního boha, nepotřebovala s nimi sdílet jejich ideály. Nebyl to její boj, bylo jí jedno, kdo vítězí. Ničemu už nerozuměla, byla zmatená a vyčerpaná, ale neměla, kam jít. Musela zůstat a bojovat, dokud ji jednou nezasáhne šíp, nebo nerozsekne meč. Takový byl nyní její život. Nedokázala ho změnit. Někdy svůj osud nezměníš, ani když chceš.

Kardinál Cesarini Giuliano jel pyšně v čele své armády. Ano, byla to jeho armáda. Konečně pocítí ti zatracení husité Boží hněv, pomyslel si. Za zády má deset tisíc mužů, z toho téměř tisíc obrněných jezdců. Neskutečná síla, zašlapají je do země! Pověsí je všechny, jednoho vedle druhého. V duchu zuřil. Téměř dva roky ztraceného života. Papež nařídil, že povede vojsko, a jemu nezbylo než souhlasit. Dva roky se potácel na koni krajinami, královstvími a zeměmi. Polykal prach cest a vyčerpávalo ho slunce, mrzl ve sněhu a klepal se zimou promočený deštěm. Ale teď jim to vše vrátí! Kdo ví, jaká bude odměna? Přemýšlel nad tím a stále více se usmíval. Možná že to nakonec bude stát za to!

„Utíkej, utíkej," ječel Vlček a nakonec upadl na zem. Smál se, až mu z očí tekly slzy. Kolem ještě burácel husitský bojový chorál, ale pomalu končil a stále více lidí propadávalo smíchu. Křižáci mizeli v dálce jako malé mouchy. Nedošlo k jediné potyčce, nebyl zabit ani zraněn jediný husita. A přesto nepřítel prchal, jako by mu za patami hořelo.

„Papeženci prchají. Boží zákon slaví další úspěch. Zahnali jsme prokletého Satana od bran Božích zemí," hulákal Holý. Hnal koně okolo vozů, křičel a křižoval se, smál se a kázal. Tak, jak to měl ve zvyku. Ale lidé mu teď nenaslouchali. Nejvíce jich ukazovalo kupředu na malou červenou postavičku, která pobízela koně a hrozila rukou do vzduchu.

„Ech, samotný Giuliano. Smrduté bohaté prase," zařval Gajdoš. Kumpáni kolem se zasmáli, vozy stály a všichni hleděli za prchajícím nepřítelem.

„Div se mu roucho nezamotá pod kopyta," dodala Markétka. Nesdílela radost husitů, uvnitř byla úplně prázdná.

Spanilé jízdy vyděsily Evropu. Husité jim říkali rejsy. Sotva křižáci před jejich chorálem uprchli od Domažlic, boží bojovníci naslouchali znovu kázání Prokopa Holého. Tentokrát velký vůdce mluvil k desetitisícům lidí a měl úspěch. Jako vždy. Husité se hnali k hranicím. Chasa vedle chasy. Někdy jen padesát bojovníků, jindy celá armáda, stovky vozů a koní. Na sever a na jih, pak na západ a východ. Nikdo nevěděl, odkud přijde další úder. Husité byli rychlí, bojovní a nemilosrdní. Tady vypálili uherský kostel, jinde zase vyrabovali vesnici a papežence pověsili na holé větve stromů jako výstrahu. Malá armáda vyplenila celé město, kouř a dým se vznášely na obzoru, lidé se zbídačeně hrnuli pryč. Sám Holý zaútočil na Moravu, ale byl donucen ustoupit. Strach, panika a děs byly všude, kam se husité hnuli. Jinde ale zase měli své příznivce. Stovky dalších se k nim přidávaly. Válka pokračovala.

„Holý vydobyl právo obhajovat naše učení. Uráá," řval husita, který vylezl na soudek postavený uprostřed hradby z vozů. Další hlasy mu odpověděly. Husité mávali sevřenými pěstmi, ženy pištěly. Konečně po deseti letech bojů nějaký výsledek.

„Máme právo jednat rovně s církví."

Tentokrát ještě větší řev. Tlustý Mnicha začal tančit, pak si vyhrnul suknici a ukázal holý zadek.

„Takhle na papežence," zařičel smíchy. Chasa ječela a hulákala. Markétka se jen rozhlížela. Na podobné projevy byla již dávno zvyklá. Husité byli divocí a bojovní, ale ve své podstatě bojovali za jednu jedinou věc, a tu nic nemohlo změnit. Markétka nebojovala za nic. Válčila sama pro sebe. Bála se své vlastní osoby. Zjistila, co jí způsobuje rozkoš. Cítila rozechvění a vášeň, když její halapartna srazila muže z koně, když viděla krev, která stříká okolo. Děsila se toho, avšak zároveň se jí to líbilo. Milovala, když viděla obličej zkroucený bolestí, tělo zalité krví. Nadšeně bušila do nepřátel a zabíjela. To jí dávalo sílu. Proto nemohla odejít. Dříve to nevěděla, ale teď si tím byla jistá. Nenáviděla sama sebe.

Hospoda páchla pivem a spoustou nemytých těl. Markétka, Vlček, Gajdoš a obrovitý Jan si našli prázdný stůl, posadili se a objednali pivo. Cítila se dobře v této společnosti. Přesto vládlo v krčmě napětí. Děvečka práskla s korbely o stůl, až se pivo rozstříklo. Gajdoš ji štípl do zadku a Jan se hlasitě zasmál, ukazuje hnědé zuby.

„Zkurvysyni," zabručel Vlček. Celá hospoda nemluvila o ničem jiném. Sněm v Basileji uznal pouze Kalich, ale nic víc. Zneuznali podobojí a právě o to šlo husitům nejvíce. Gajdoš, zarytý kališník, zuřivě čmáral dýkou cosi na desku stolu. Pak ji prudce zabodl do dřeva, až to zadrnčelo. Podíval se na Markétku, která jediná seděla nevzrušeně. Měl ji rád, ale nemohl ji vystát v těchhle debatách, protože byla naprosto mimo jeho přesvědčení, nesdílela ho stejně horlivě jako on.

„Zasraná panská jednota. Věděl jsem, že to jsou zrádci. Od začátku jsem to věděl."

Jan, který se sotva vešel na židli, přitakal hlavou, která měla objem jako dvě lidské hlavy dohromady. Bohužel toho do ní mnoho nepobral.

„Porazili jsme je ve dvacátém roce u Sudoměře. A stejně to nestačilo," dodal Vlček.

„Je to jasné jako facka," durdil se Gajdoš. „Mezi nimi a námi vždycky budou rozdíly. Oni se nikdy nevzdají svého majetku, a to je právě ono. Vždycky se přidají ke straně, která jim vynese víc."

„Čarodějové a šarlatáni," nadával Vlček. Markétka na něj vrhla ostrý pohled.

„To neříkej!"

„Promiň," sklonil na chvíli hlavu. Byl jediný, který tušil, že její minulost něco skrývá.

„Co teď bude, Vlčku?" zeptal se hlubokým hlasem Jan. Vlček pokrčil rameny a prohrábl si šedý plnovous.

„Jsem starý muž a vím, co mi říkají mé instinkty. Pořád nemůžeme vítězit. Vězte, že další bitva nám bude osudná."

Měl pravdu. Markétka to věděla. Přesto šli oba dál. Každý z jiných pohnutek.

Rozmáchla se halapartnou. Její váha jí už dávno nedělala potíže. Ostří rozťalo lehkou helmu jako vajíčko. Krev se valila ven. Prudce trhla zbraní a jezdec se skácel z koně, zatímco oř zmateně utíkal dál. Hned vedle houklo dělo. Ohnivý náklad se zařízl do nepřátelské řady. Hluk, smrad a dým, bylo to téměř nesnesitelné.

„Dolů," křikl jí vedle ucha Vlčkův hlas. Sklonila se. Spíše cítila, než viděla, že nad ní prolétlo několik šípů. Panská jednota útočila. Bratrovražedná válka, husita proti husitovi. Bodla dolů, po zemi se tam plížil muž, který ztratil koně. Zatřepetal se na konci hrotu jako brouk, pak znehybněl. Něco těžkého jí padlo na paži, pak to sklouzlo dolů a zadunělo to na deskách vozu. Podívala se, co to je, a spatřila Jana. Jeho nehybné oči zíraly na kouřovou oblohu, šíp zabodnutý v rozložité hrudi.

„Palte," zahřměl Prokop. Holého hlas se rozléhal nad bitevní vřavou, jako by řval samotný lev. Houfnice a kanóny zaduněly, tichá smrt kuší plivla své šipky. První řada se hroutí, druhá klopýtá. Další koule vrtají do lidských děl díry jako mravenci ve svém městečku. Útok se mění v ústup. Trubka vřeští jako šílená. Znamení ústupu je jasné. Husité křičí a jásají, ale Holý je nenechá vydechnout.

„Vpřed! Vozy odsunout. Kupředu. Dorazit je, dorazit!" ječí zběsile. Muži i ženy, děti, všichni skáčou přes postranice. Uchopili oje, táhnou a hradba se pomalu otevírá. Jezdci na těžkých koních, pěší! Vrhají se vpřed. Vozy je vyplivly jako sliny. Stovka, dvě, tři. Hulákají radostí, opojení vítězstvím. Markétku chytne za loket silná ruka.

„Ty ne," varuje ji Gajdošův hlas. Husita má obvázanou nohu, krev prosakuje, ale stále ještě stojí. Několik tisíc válečníků vyrazilo. Ženou se za nepřítelem jako šílení, skáčou přes mrtvoly lidí i koní.

„Zrada, je to past," zaslechne Markétka pokřik. Prchající se obrací, velcí koně se ženou náhle zpět na husity. Boží bojovníci jsou jako na jatkách. Bez svých vozů, bez výhody dřevěné a kované ochrany jsou o polovinu slabší. Padají jako obilí pod kosou. Zleva nový pokřik! Další tisícovka jezdců se vrhá do útoku. Holý řve a pobízí válečníky k pomalému ústupu.

„Zpátky k vozům!"

Jeho hlas náhle umlkl. Už nikdy znovu nezazní nad bitevním polem. Je po všem. Vozy se znovu srazily dohromady. Jezdci se ženou vpřed, zanechali za sebou tisíce mrtvých, zraněných a zajatých. Žízní po krvi, ale zbylí husité ji nedají lacino. Markétka skosí jednoho jezdce, šipka z kuše ji mine o vlas. Sama popadne kuši a vystřelí, ale mine. Řev je všude okolo, teď je to boj muže proti muži. Jakýsi rytíř se probojoval až na vůz. Vlček se s ním krutě bije, palcát proti meči. Rány, pod kterými by kdokoliv jiný podklesl. Gajdoš se plazí po zemi. Hrozné! Ruku drží na břichu, vnitřnosti se valí ven. Přesto se plazí a nakonec rytíře bodne nožem do podkolenní šlachy. Vlček mu rozdrtí lebku, šíp se mu vrtá do paže. Ženu vedle Markétky zasáhlo kopí, změnilo ji hruď ve smršť masa, kostí a krve. Něco prudce naráží do vozu. Zmatek. Nevidí, neslyší, najednou leží na zemi. Nějaké provazy. Jistě! Připoutali provazy k vozu a teď ho koňmi převrátili. Markétka ječí, překulila se a unikla o vlas smrti pod padajícím vozem. Je bezbranná. Popadne kuši, střílí do nejbližšího těla. Klouže to. Bláto a krev jsou všude okolo.

„Ktož sú boží bojovníci," zavřeští a strašná bolest se ji zatne do pravé paže. Padá na zem, snaží se zvednout, ale nejde to. Silné ruce ji uchopují v podpaždí a táhnou ji pryč. Řev, třeskot zbraní, vše je náhle vzdálené. Jako by jí někdo přes oči přetáhl šedou oponu.

Bolest je nesnesitelná. Hledí na svou ruku, která je o více než polovinu kratší. Špinavý obvaz je nasáklý krví. Všude okolo se ozývá sténání, pláč a občas i křik. Nějaké dítě blízko brečí a objímá mrtvého. Markétka se rozhlédla, hned vedle ní seděl Vlček. Byl opřený o strom, oči měl pootevřené a chrčivě se nadechoval. Kus plátna na jeho hrudi byl rudý.

„Jaké to je?" vysoukal ze sebe a tiše zakašlal. Markétka se zhluboka nadechla, měla pocit, že musí obvaz strhnout, zahodit ho a podívat se na svou paži. Končí za loktem, celý kus ruky je pryč. Přesto žije.

„Lepší než to tvoje," snažila se o vtip. Vlček se potichu zasmál, z úst mu přitom vytekl pramínek krve. Otřel ho, ruka mu pak spadla bezvládně do klína.

„Jak jsme na tom?" zeptala se, ačkoliv odpověď již znala.

„Tisíce mrtvých," řekl cizí hlas. Skoro se lekla. Kněz v husitském odění obcházel okolo, misku s vodou měl v ruce a dával požehnání těm, kteří odcházeli na druhou stranu.

„Další tisíce právě teď upalují na hranicích, nebo je přibíjejí na kříže. Vy máte štěstí."

Naklonil se k ní a dal jí napít. Pak ovlažil rty Vlčkovi a šel dále. Markétka se znovu rozhlédla a viděla, že tábor raněných nemá konce. Všude leželi mrtví a zranění. Zápach smrti byl odporný a plnil vzduch až na hranici snesitelnosti.

„Co budeme dělat, Vlčku?" zeptala se, zírajíc na pahýl své ruky. Bolela ji hlava a cítila obvaz i na ní, ale to nebylo nic vážného.

„Já umřu. Jsem už starý muž. Ty odejdi."

Přivřel oči a chytil se za hrudník. Viděla, že plátno už nepije krev. Ta teď stékala dolů, až na rozbahněnou zem.

„Budu bojovat," odporovala. Bylo to jediné, co uměla.

„Ne. Už není za co. Odejdi."

Zavřel oči a chvíli sípavě dýchal. Přemýšlela nad významem jeho slov.

„Vlčku?" řekla po chvíli.

„Hej, Vlčku?"

Podívala se na něj. Vlčkova hlava byla nakloněna na stranu. Oči měl zavřené. Odešel na věčný odpočinek.

Nikdo ji nepoznával. Dívali se na ni, pozorovali ji, ale v očích jim nesvitla ani špetka poznání. *Aby ano,* pomyslela si. Přes levou tvář jizva, kdysi dlouhé vlasy nyní zkrácené jen nad ramena, místo levé ruky prázdný rukáv. Tvář špinavou, oblečení zablácené, páchla potem a dlouhou cestou. Mířila k hřbitovu a nikdo se ji nepokoušel zastavit. Vzala to z opačné strany. Na otcův dům se chtěla jít podívat až později. Minula několik domů, odkud ji pozorovaly ostražité oči, a vešla na hřbitov. Plůtek, který jej obklopoval, byl starý a zchátralý. Dřevo bylo na mnoha místech zetlelé, nebo se úplně zhroutilo. Ale o hroby bylo dobře postaráno. Chvíli musela vzpomínat, než našla hrob svého otce. Byl kupodivu čistý, dokonce na něm ležely květiny. Rozhlédla se a viděla, že u malé vstupní branky hřbitova stojí postava v černé kutně. *Farář! Takže on ještě žije,* řekla si v duchu. Musel už být docela starý. Tyhle časy jen málo přály dlouhému životu. Lidé umírali rychle, umírali mladí, nebo ve středním věku. Málokdo se dožil stáří. Jejich oči se na okamžik střetly, kněz se otočil a pomalu odkráčel pryč. Byl to jen stín nebo skutečnost? Studený vítr ji donutil přitáhnout si plášť blíže k tělu. Zašustilo bylí, které rašilo na cestičkách vinoucích se mezi hroby. Markétka poklekla a pomodlila se. Nakonec se přežehnala a chvíli postála nad hrobem. Nebylo tady nic k vidění. Jen malá mohyla z kamení a hlíny, někde pod ní ležela červy ožraná kostra jejího otce. Necítila žádný smutek. Zažila tolik smrti, že jedna navíc už pro ni nic neznamenala. Zavrtěla hlavou. Byla užaslá sama nad sebou. Kde se v ní vzalo tolik bezcitnosti? Kdysi to tak nebývalo. Ale city i lásku odvál čas. Poplácala dlouhý nůž, který jí visel u boku. Pak se pomalu vydala mezi další hroby. Kdo za ta léta ještě opustil tento svět? Našla hrob starého Martina, zřejmě umřel stářím. Měl štěstí. Také Korš již nebyl mezi živými. O kus dál byl špinavý a zarostlý hrob Kláry. A tady? Sklonila se, otřásla se a dlouze vydechla. To přece nebylo možné! Ale náhrobek mluvil jasně. Padla na kolena a rozplakala se. Dělala to, o čem si myslela, že toho již nikdy nebude schopna. Její tělo se otřásalo vzlyky, hlasitě lapala po dechu. Musela se jedinou zbývající rukou opřít o hrob. Plakala velice dlouho, vzpomínky se vynořily, jako by se to vše stalo teprve včera a ne před více než deseti lety. Když se uklidnila, vstala a odešla. V hlavě měla vymeteno. Jak se vrátil zpět? Dezertoval? Nebo ho pustili? Zatraceně, kdyby jen tehdy neodešla. Mohla se s ním zase shledat! Stačilo počkat pouhých pět nebo šest měsíců a už by byl zpátky. Ale kdo to tehdy mohl tušit? Kráčela vesnicí, která se za ta léta nezměnila. Chtěla ještě naposledy vidět dům svého otce, svůj domov. Co se s ním stalo? Velká budova vypadala stejně jako tehdy, došková střecha byla opravená. Kovárna jí připadala temná a tichá. Neozývalo se charakteristické bušení kladiva o kov, syčení vody a praskání ohně. Po smrti kováře nikdo nepřevzal jeho řemeslo. Dívala se na svůj dům, ve kterém někdo zapálil svíčku. Pak na dřevě zavrzaly kroky a ven vyšel tlustý, starý muž. Markétka vytřeštila oči. Byl to on? Ten parchant? Neváhala.

„Stůj," přikázala a muž se zastavil. Její hlas měl v sobě sílu a sebejistotu, kterou získal při nesčetných bojích. Muž na ni zamžikal. V té chvíli si byla jistá. Radúz, zasyčelo to v ní nenávistí. Jak se opovažoval žít v domě jejího otce? Mnoho šlechtických sídel shořelo za husitských bojů, možná i to jeho. A on se přestěhoval sem.

„Vzpomínáš si na mě?" zamručela temně, znělo to jako skřípání smirkového papíru. Bývalý šlechtic zavrtěl hlavou.

„Nech mě na pokoji, bláznivá ženská," vrazil jí velkou rukou do ramene. I přes stáří měl pořád sílu. Sáhla k boku, jediné krátké zasyčení, pak hrot zmizel v jeho břichu. Nevěřícně se podíval dolů. Chytil ji za ruku a snažil se promluvit, ale šok byl příliš velký.

„Markétka," připomněla mu a trhla nožem vzhůru. Vnitřnosti se valily ven a ona vytrhla nůž z rány.

„Coooo….“ Zachroptěl a zapotácel se. Ruce si tisknul ke krvavému břichu, sténal a vzlykal. Potěšilo ji to. Tohle bylo jediné, v čem dokázala najít radost. Chvíli se kochala pohledem na jeho oči, v nichž se náhle zračilo poznání. Možná dokonce přikývl. Ano, poznal ji. Teď mu splatí svůj dluh. Přejela lehce přes jeho hrdlo jako smyčec přes housle. Zabublalo to a rudá čára se rozšklebila. Padl na kolena, hlavou se krátce opřel o její stehno, ale vzápětí už ležel na zemi. Kaluž krve se zvětšovala. Věděla, co musí udělat. Pomalu se vydala ke hřbitovu a lidé jí vyděšeně ustupovali z cesty.

Seděla na Zbyškově hrobu a vzpomínala na prožitou minulost. Ne na boje a vraždění, ale na jeho polibky, na jeho lásku. Když se konečně nabažila a byla docela klidná, snad i šťastná, přejela si nožem přes hrdlo. Nebylo to tak hrozné, jak očekávala. Slabost ji pohltila. Neovládala své tělo a nechala ho spadnout na hrob svého milého. Snad se zase potkají, pomyslela si.

„Ta ženská se podřízla na Zbyškově hrobu,“ křičel Josef. Lidé se na ni krátce podívali a zase odešli.
„Kdo to vůbec byl?“ ptali se.

Kněz kopal hrob. Jeho staré tělo přitom křičelo bolestí, ale on věděl, co je jeho povinnost. Když do hrobu spustil její tělo, smutně se usmál a pokřižoval se. Pak hrob naplnil hlínou a udusal ho. Do země zabodl kříž, aniž by na něj vyryl jakékoliv jméno. Krátce se pomodlil.
„Odpočívej v pokoji, Markétko,“ zašeptal a pomalým, unaveným krokem se vydal k vesnici.

Helene: Magické místo

Kdysi

Poslední dobou se mezi keltskými obyvateli oppida Hradiště šířil neklid. Germánská hrozba byla všudypřítomná a bylo třeba připravit se k obraně všemi prostředky. Až doposud bylo zdejší oppidum poněkud ve stínu jiného, většího a významnějšího níž po řece, avšak teď rozhodli velmoži, že Hradiště se stane centrem Boiohaemu a nabídne ochranu a bezpečí každému, kdo o pomoc požádá. Nejen Bójům, ale i příslušníkům jiných kmenů, kteří přijmou za své zdejší zvyky a způsob života. Velmoži nařídili zahájit stavbu mohutných obranných hradeb s impozantními vstupními branami s cílem vybudovat nedobytnou pevnost, jaká dosud neměla obdoby. Klasickou hradbu se zděným lícem překryje obrovský val z kamene a zeminy a na vrcholu ještě pro jistotu dřevěná palisáda. Na severní straně přibude těžko překonatelný příkop. Jak už však bylo řečeno, obrana obyvatelstva musí být zajištěna všemi prostředky, a k nim patří i oběti bohům, ovládajícím přírodu a vše živé. Velmoži požádali Druidy o radu a pomoc. Bylo stanoveno, že v předvečer velkého svátku Beltainu budou obětovat velké množství cenných věcí a živého berana.

Celý den se chystaly obětiny a lidé se připravovali, s obavami však vzhlíželi k zamračené obloze. Ráno je ještě probudilo zlatavé slunce teplými paprsky a hřejivou náručí, v poledne však již připluly první mraky. Odpoledne bylo dusno, slunce zcela zmizelo za černou hradbou a všechno živé ztichlo. Umlkli ptáci i zvěř, kdo mohl, stáhl se do úkrytu. Do napjaté atmosféry očekávání udeřil první blesk a po chvilce se ozval i zatím ještě vzdálený hlas hromu. Druid Owen starostlivě pohlédl směrem k západu, odkud se bouře blížila. Tohle bylo špatné znamení. Vypadalo to, že bohové se zlobí, chystaná oběť jim z nějakého důvodu není po chuti. Mohlo by to i znamenat, že v blížícím se rozhodujícím střetnutí Bójů s Dáky vedenými králem Burebistou budou bohové věnovat svoji přízeň nepřátelům. Owen se pomalu pohnul směrem ke svatyni zbudované v severním rohu. Váhal, zda má dát pokyn k zahájení obětování, či zkusit počkat, jestli se bouře rychle nepřežene a znovu se nevyjasní. Pak by snad bohové oběť přece jen příznivě přijali. Jenže znamení pro i proti byla nejasná a nejednoznačná. Došoural se ke svatyni a narazil na velmože Artura, který tu stál hrdě vzpřímený beze stopy bázně či pokory. Byl to velmi hrdý a statečný muž, který celým svým postojem dával najevo, že se nebojí ničeho, lidí, divé zvěře ani bohů. Díval se vyzývavě okolo sebe na ustrašené velmože, řemeslníky i prostý lid shromážděný v uctivé vzdálenosti. Další blesk rozzářil na vteřinu oblohu a burácení hromu se ozvalo mnohem blíž. Bouře přilétala na perutích bohů větrů a neměla slitování. Owen s lítostí v srdci oznámil Arturovi, že oběť se musí odložit a lidem dát pokyn, aby se rozešli, následovali příkladu zvěře a ptáků a před řáděním živlů se raději ukryli. Artur se zamračil, v jeho tváři se objevila nelibost a vztek.

„Což jsme bohům přichystali málo darů? Což jsme jim snad neobětovali v poslední době mnohem častěji než dřív? My jsme nic nezanedbali, tak proč se od nás odvracejí, když potřebujeme jejich sílu a pomoc?“

Starý Druid rozhodil bezmocně ruce. „Kdo se v nich vyzná? Bohové nejsou podobně jako děti ani všemocní, ani dokonalí."

Artur se k němu naklonil a zasyčel mu přímo do obličeje: „To ty jsi za to zodpovědný! Ty jsi ten, který má znát a vědět!" Owen škubl rozzlobeně hlavou a zvedl ruce proti němu. „Možná, že někdo se nechystá obětovat upřímně a z celého srdce. Možná, že je mezi námi dokonce zrádce, který přeje nepříteli, a proto se od nás bohové odvracejí! Každý by se měl zamyslet nejdříve sám nad sebou a pak teprve ukazovat na druhé!"

Artur vzteky zbledl a zase zrudl a přitom tasil svůj meč. „Za tohle tě zabiju!"

Starý Druid o krok ustoupil, vztyčil ruce k nebi a zvolal: „Zadrž, nebo budeš proklet!"

Velmož se však již zastavit nedal. Rozmáchl se a vší silou s výkřikem zabodl svůj meč do Owenova srdce. V té samé vteřině sjel z nebe ohromný zářivý blesk přímo do vztyčených Druidových rukou. Projel jím a přes železný meč zasáhl i Artura. Za ohlušujícího řvaní hromu se všichni lidé vyděšeně rozprchli křičíce hrůzou a děsem z příšerného divadla odehrávajícího se jim před očima. A bouře se spustila s plnou silou. Blesky křižovaly oblohu, prudký liják bičoval vyprahlou zemi a hromy bez ustání hřměly nad krajinou. Druid i velmož padli mrtví k zemi spálení na uhel a nad jejich těly se objevila modrá světla mající jejich obrysy.

Bouře zuřila ještě několik hodin, než konečně ztratila svou ničivou sílu a odletěla dál k východu. První lidé se za vytrvalého šumění deště odvážili přiblížit ke svatyni, ale po spatření modrých světel se ustrašeně schovávali zpět do svých příbytků. Světla zmizela až druhý den se svítáním a první hřejivé paprsky slunce definitivně zahnaly stíny uplynulého dne a noci. Obyvatelé oppida se shromáždili okolo ohořelých pozůstatků dvou těl. Zbylí velmoži po poradě s Druidy rozhodli, že na místě, kde se vše odehrálo, vykopou velkou a hlubokou jámu. Tam pohřbí oba nešťastníky a na ně navrší hlínu. Nahoru pak uloží všechny přichystané obětiny.

Tak se i stalo. Celé okolí bylo poté prohlášeno za posvátné a všichni lidé bydlící poblíž se přestěhovali jinam. Tam, kde jednou udeří blesk, už nikdo dál bydlet nesmí.

Dnes

Bylo horké letní odpoledne na konci července. Eva s Andrejem se drželi za ruce a stoupali pomalu vzhůru do kopce. Užívali si prázdninového volna a svobody, podnikali výlety za zábavou i poznáním. Řídký listnatý les horce voněl a skýtal jim jen částečnou ochranu před pražícím sluncem. Eva se na chvíli zastavila, pustila Andrejovu ruku a vytáhla kapesník. Potřebovala se vydýchat a utřít si pot s čela. Andrej popošel ještě pár kroků dopředu, ale pak se i on zastavil a otočil se ke svojí dívce. Usmál se na ni s láskou v očích. *Je úžasná, krásná i teď, kdy je celá zpocená a zrudlá námahou. Přestože je štíhlá, není zrovna sportovkyně a tenhle kopec jí dává zabrat.* Eva jeho pohled neopětovala. Utírala si naštvaně mokré čelo a přemýšlela, co jí to udělá s make-upem. Všechno se jí v tom vedru rozteče a bude vypadat jako klaun. *To byl ale blbý nápad, lézt zrovna dneska na takovou horu! Copak Andrej, ten má trénink, ale já?* Konečně se na něho podívala a jeho úsměv ji popudil ještě víc. *Jsem mu k smíchu. Myslí si, že když je silnější a má větší výdrž, tak je něco lepšího.* Zamračila se na něho a jeho úsměv se pomalu vytratil. Starostlivě se jí zeptal, jestli jí něco není.

„Nic, coby?!" odsekla. „Je mi vedro a mám žízeň. Měli jsme si vzít s sebou něco k pití. Stánek s občerstvením tam nahoře asi nebude, co?"

Zavrtěl odevzdaně hlavou. „Jestli chceš, tak se vrátíme," navrhl smířlivě. „Ale už jsme jen kousek pod vrcholem. Támhle už cesta tak strmě nestoupá a vede úplně pohodlně skoro po vrstevnici jen pár desítek metrů."

Trhla podrážděně ramenem.

„No jo, jasně. Dotáhneš mě až sem a pak řekneš, abychom se vrátili. Tak to už tam teda dolezu." Na důkaz svých slov se pustila opět po pěšině dál a Andrej ji po krátkém zaváhání následoval. Nešli už družně vedle sebe, ale za sebou s odstupem několika kroků. Andrej zesmutněl, jeho dobrá nálada se vytratila. Vycítil, že Eva se na něj zlobí, a nechápal proč. Těšil se, že jí ukáže svoje oblíbené místo, kam chodil meditovat a které mu vždycky obdivuhodně navracelo tělesnou i duchovní svěžest. Eva byla ze začátku nadšeně pro, ale to ještě nevěděla, do jakého kopce to vlastně poleze. *Nu což, dojdeme až na místo a tam si to Eva zamiluje stejně jako já a zase se uklidní.* Konečně došli až na konec pěšiny, kde se před nimi rozprostřela ošklivá nehostinná planinka. Nedávno sem archeologové nechali navést jakousi směs zeminy, kamení a bůhvíčeho ještě, prý na ochranu památek před vandaly. Dříve tu byly vidět obrysy obytných stavení a ulic, dneska už tu zůstal jen ošklivý vyprahlý kus země bez porostu a bez vody. Zastavili se na kraji pod posledním stromem skýtajícím stín a Eva se ohromeně zadívala před sebe. Tohle *má být ono?? To snad nemyslí vážně! Kvůli tomuhle se táhnou až sem?* Vztek jí stoupal do hlavy až zrudla ještě víc. Sevřela rty a nadechla se. *Tohle mu přijde draho!* Andrej vůbec nevnímal partnerčiny záporné pocity. Jemu tady bylo dobře. Aniž se na ni podíval, vzal ji za ruku a táhl ji za sebou na druhou stranu, kde měl svůj oblíbený kousek země. Tam pod dubem na severní straně vždycky sedával a nechával svoje myšlenky volně plynout. Tam se cítil být součástí přírody i vesmíru, tam býval šťastný. S úlevou sebou žuchnul do stínu velkého dubu a vzhlédl k Evě, která zůstala tvrdohlavě stát.

„Tak pojď, sedni si tady vedle mě," vybídl ji trochu udiveně, nechápal, proč nad ním stojí a tváří se naštvaně.

Eva se nadechla a zase vydechla. Při pohledu na nechápajícího Andreje ji zloba pomalu přecházela. Vždyť to vlastně nemá cenu, něco mu říkat. Je jako malý kluk, nadšený svým tajným místečkem, vůbec by nepochopil, proč se na něho zlobí. S povzdechem se složila do trávy vedle něho a zaklonila hlavu. Koruna mohutného stromu se bez hnutí tyčila do výše, v naprostém bezvětří se ani lísteček nepohnul. Všimla si, že slunce najednou zašlo za černý mrak, který připlul bůhví odkud. Trochu zneklidněla a otočila se k Andrejovi. Ten seděl stejně nehybně jako strom nad nimi a na tváři měl zasněný úsměv. Ukázal jí na místo asi metr před nimi.

„Tady archeologové vykopali něco jako obětní jámu. Našli tam nějaké předměty, které musely mít ve své době pro obyvatele dost velkou cenu. Železné nářadí, různé ozdoby a šperky a tak. Taky tam obětovali nějaké zvíře, možná půlku kance, to ještě neměli přesně určené. Ten archeolog, co jsem s ním mluvil, tvrdil, že možná tam někde hlouběji pod tím je pohřbené ještě něco, ale nejspíš jim končil nějaký grant, nebo už neměli čas, tak to sbalili a odešli. Zkus si představit, jak to tady tehdy vypadalo… Domy, ulice, a tady nějaká svatyně..."

„Kdy tehdy?" zeptala se nevlídně. „Já si toho z dějepisu moc nepamatuju. To tady sídlili Slovani, nebo lovci mamutů?"

Andrej se na ni pobaveně podíval.

„Ty v tom moc velký rozdíl nevidíš, co? První stopy lidské přítomnosti jsou tady už z eneolitu, to byla doba kamenná, ale doba, o které mluvím, přišla mnohem později. Až po době bronzové, kdy se tady usídlil kmen Bójů a založil na tomto místě svoje opevněné město – oppidum. To byli Keltové a doba železná, víš?"

„No jo, jen nebuď tak povýšený. Stejně pak vymřeli, ne? A my jsme potomci Slovanů a ne Keltů."

„Tak to není, oni nevymřeli, asimilovali s ostatním obyvatelstvem a není vyloučeno, že v sobě nějakou tu kapku keltské krve máme i my dva."

„I ty jeden romantiku," zasmála se.

Rozhovor jim přerušilo vzdálené zahřmění hromu. Oba se podívali naráz k obloze a s údivem zjistili, že slunce už úplně zmizelo. Dusné vedro je obklopovalo jako lepkavý plášť a jako by dusilo všechny zvuky okolo. V naprostém tichu se znovu ozval hlas hromu, tentokrát mnohem blíž, a oba vyskočili.

„Sakra, tady není kam se schovat, musíme pryč."

„Hlavně nesmíme být pod stromem, to je nebezpečné." Eva udělala dva nerozhodné kroky. „Ale taky se v bouřce nesmí utíkat, tak půjdeme pomalu?" Podívala se na svého přítele s obavami. Opětoval její pohled a nerozhodně se zastavil.

„No tak půjdeme pomalu zpátky, až k tomu místu, kde je ten malý altán. Snad to stihneme, než začne pršet."

Jako by příroda posměšně čekala právě na tuto narážku, spustil se prudký liják a náhle se setmělo, jako by nastával večer. Chytli se za ruce a přes svoje rozhodnutí, že půjdou pomalu, se rozběhli přes planinu. Po pár krocích je však zastavil obrovský blesk, který sjel z oblohy jako strašidelný klikatý meč a rozčísl vedví ohromný dub, pod kterým ještě před chvilkou poklidně stáli. Ozval se ohlušující rachot hromu zároveň se sténáním zasaženého stromu. Polovina dubu se poroučela k zemi, druhá zůstala stát a rozhořela se jako fakule vysokým plamenem. Oba mladí lidé se obrátili a zůstali stát jako zkamenělí, fascinováni nečekaným divadlem, odehrávajícím se jen pár metrů od nich. Déšť brzy oheň se zlobným syčením uhasil, ale zpod padlé poloviny stromu se zvedla zvláštní sytě modrá záře. Kmen stromu jakoby ji rozpůlil na dvě stejné poloviny. Andrej s ústy překvapeně otevřenými vykročil blíž k podivnému úkazu a Eva ho váhavě následovala. Trochu se bála, ale zvědavost byla silná. Přestali vnímat déšť, který se ztišil a jen zlehka šuměl už bez předchozí prudkosti. Modrá světla studeně svítila a lákala je blíž a blíž k sobě. Došli pomalu až k místu, odkud se sloupce světla zdvihaly, a Andrej natáhl ruku. Prošla mu bez odporu skrz světlo, modrá barva zbarvila pokožku na sinalý a mrtvolný odstín. Stáhl ruku zpět a prohlédl si ji. Byla opět zdravě růžová a netknutá.

„Co to může být?" vydechl zaujatě a začal zkoumat mokrou zeminu okolo povaleného kmene. Nebylo na ní nic zvláštního, jen měla stejný sinalý odstín, jako před chvílí jeho ruka.

Eva ho tahala zpátky.

„Pojď, ať je to co chce, já chci pryč. Jsme úplně promočení a já se bojím. Co když sem blesk udeří znova?"

Zároveň si však oba překvapeně uvědomili, že bouřka je pryč. Temné rachocení hromu se ozývalo jen zdálky a tlumeně a déšť pomalu ustával. Nepříjemné šero se pomalu prosvětlilo, zase byl bílý den. Jen podivné dusno kupodivu nezmizelo, pouze se změnilo ve vlhké parno připomínající tropický prales. Andrej stiskl dívce chlácholivě ruku: „Není se čeho bát. A tohle je strašně zajímavý úkaz. Chtěl bych tomu přijít na kloub. Ty ne?"

Pokrčila rameny, ale zůstala stát a už nespěchala pryč. Sledovala Andreje, jak trochu váhavě vstoupil do levého sloupce modrého světla a zůstal v něm stát. Podíval se na ni a usmál se.

„Pojď, zkus to taky, je to příjemné."

Zavrtěla hlavou. „Kdepak, seš blázen, kdoví, co to s tebou udělá. Třeba je to radioaktivní, nebo tak něco."

„Ale houby," zasmál se a vystoupil ven. Vzal ji znova za ruku a stáhl ji s sebou k padlému kmeni. Překvapeně vyjekla, když se ocitla v pravém sloupci modrého světla.

„Studí to a trochu to lechtá," zašeptala poplašeně a raději rychle vyběhla ven. Jestli to přece jen škodí, ať není vlivu tohoto podivného jevu vystavená příliš dlouho. Sotva se oba ocitli mimo dosah, modrá světla najednou jako na povel zmizela beze stopy. Andrej znovu zkoumal půdu okolo, klackem začal rozhrabávat zeminu, ale nenašel nic neobvyklého. Vyplašil jen brouky a mravence, kteří se poplašeně dali na útěk. Zklamaně zahodil klacek do křoví a po chvilce se vydali na zpáteční cestu. V půli kopce vyšlo znova slunce a bouře zmizela nadobro, jako by se nad krajinou před chvílí vůbec nepřehnala. Jen usilovně se vypařující mokrá prsť připomínala, že před chvílí přišel tolik očekávaný příděl vláhy vyprahlé půdě a žíznivým rostlinám. Šli mlčky, zabraní do svých myšlenek. Eva se nenápadně každou chvíli prohlížela, jestli jí po zvláštním úkazu nezůstaly někde na těle stopy a přemítala, jestli to náhodou nemohlo mít třeba účinky zcela opačné – tedy hojivé a léčivé. Třeba jí zmizí protivné stopy po akné na tváři nebo jizva po operaci slepého střeva. Na jejím těle se však žádné změny neprojevovaly, možná je ještě moc brzo. Třeba zítra, ne? Nebo ještě později.

Andrejovy myšlenky se ubíraly zcela jiným směrem. Uvažoval, jestli a kam by měl přírodní úkaz nahlásit. Škoda, že si nevzal foťák, obrázky by dodaly jeho slovům větší váhy a snáz by mu všichni uvěřili. Co, jestli se mu jen vysmějí a nikdo ho nebude brát vážně? Stopy nezůstaly žádné, jen bleskem zasažený strom, což je sice celkem zajímavé, ale nijak výjimečné. Tak maximálně jako kuriózní zprávička na závěr zpravodajství komerční televize. Nespokojeně se zamračil. Celý ten jev ale přece musí mít nějaké vědecké a racionální vysvětlení! Přece to nemohli být mimozemšťani. (Nebo snad ano??)

Pod kopcem se zastavili a oba naráz promluvili. Zasmáli se a ta trocha napětí, která mezi nimi ještě přetrvávala, se vytratila.

„Ty první," vybídl ji galantně.

„Jen jsem se chtěla zeptat, jestli chceš ještě někam jít, nebo půjdeme domů?"

„Chtěl bych zkusit zajít do Akademie věd, třeba by nám tam někdo mohl vysvětlit, čeho jsme to vlastně byli svědky. Co ty na to?"

„Jo, to by šlo, jen bych se předtím potřebovala převléct, cítím se celá mokrá a špinavá," přikývla nepříliš nadšeně.

Vzali se za ruce a vykročili ke stanici autobusu. Z nedaleké hospody se vypotácel houfek podnapilých mladíků poněkud podezřelého vzezření. Vyholené hlavy a černé oblečení s blýskavými cvočky a řetězy vypovídalo o jejich pravděpodobné agresivní orientaci. Mžourali do slunce jako noční můry a za stálého hulákání se nejistou chůzí vydali ke stejné autobusové stanici. Cestou stihli povalit dvě popelnice a s vítězným rykem obklopili Andreje s Evou. Začali do nich strkat, uráželi je a provokovali. Dívka se držela Andreje jako klíště a zkusila ho odtáhnout z hloučku pryč, avšak agresoři je nehodlali nechat jen tak lehce uniknout. Těšili se na poněkud surovou zábavu, která jim měla zpestřit čekání na autobus. Eva se zoufale rozhlédla, jestli odněkud nepřijde pomoc, široko daleko však nebylo ani živáčka. Bouřka všechny lidi vyhnala z ulic. Ani příjezd autobusu se nedal očekávat příliš brzy, podle jízdního řádu se měl objevit až za dvacet minut. Dost času na to, aby dostali pěknou nakládačku, ne-li něco mnohem horšího. V několika obličejích okolo sebe totiž uviděla hladové pohledy, kterými hltali její štíhlou postavu a které nevěštily nic příjemného. Stále ještě promáčené oblečení se jí lepilo na tělo a odhalovalo víc, než jí bylo milé. První z útočníků ji chytil za ruku a pokusil se ji odtrhnout od Andreje. Vykřikla a vytrhla se mu. Přival adrenalinu do krve jako by v ní odstartoval zvláštní proměnu. Napřímila se a postoupila hrdě dopředu s pyšně vztyčenou hlavou. Navyklým pohybem sáhla pevnou rukou k boku po meči. Nebyl na svém místě, a to ji trochu zmátlo, ale nezastavilo. S hrdelním bojovým pokřikem a očima blýskajícíma nadšením z bitvy se vrhla mezi nepřátele. Holýma rukama sevřenýma v pěst rozdávala rány nalevo napravo a vůbec nevnímala chabý a překvapený odpor zaskočených nepřátel, ani stružku krve stékající jí z rozbitého rtu. Nic nechápající Andrej se k ní po chvilce šokované strnulosti přidal a pomohl jí zahnat zbytek zdecimovaných podnapilých mladíků na potupný útěk zpět do hospody. Sotva osaměli, z Evy cosi pomalu vyprchávalo, jako když z propíchnuté pneumatiky uniká vzduch. Skelným zrakem se rozhlédla okolo a nechápavě se zadívala příteli do starostlivého obličeje.

„Co se stalo?" vypravila ze sebe a sáhla si na rozbitý ret.

„Au!" sykla bolestí a vyděšeně se dívala na prsty od krve. Teprve teď si všimla, že má navíc otlučené a zkrvavené klouby na obou rukou a naprosto nechápavě si je prohlížela.

Asi je v šoku, usoudil Andrej a pevně ji objal.

„To nic," konejšil ji jemně. „Už jsou pryč a všechno je v pořádku."

Nechala se objímat a hladit a vděčně se k němu přitiskla.

„Tys je zahnal, viď? Jsi úžasný hrdina! Tolik tě miluju! Nebýt tebe, určitě by mi ublížili daleko víc."

Raději jí nic nevyvracel a jen ji držel v objetí, jemně ji kolébal a před očima se mu promítaly uplynulé okamžiky. Evina proměna v neohroženou tvrdou bojovnici mu nešla na rozum, ale neříkal nic. Jeho dívka zřejmě v

ohrožení dokáže zmobilizovat k obraně netušené síly. Tím víc si jí teď bude považovat. Před hospodu vyšel pomenší chlápek v zástěře, zaclonil si dlaní oči proti slunci a zadíval se směrem k zastávce. Pak se rozhlédl na všechny strany a vydal se přes silnici k nim. V uctivé vzdálenosti se zastavil, prohlédl si je od hlavy k patě a zavrtěl hlavou.

„To máte být vy dva, co jste mi zmlátili moje štamgasty?“

„My jsme se jenom bránili, to oni nás napadli,“ odpověděl Andrej bojovně.

Hospodský opět zavrtěl hlavou.

„To snad není možný. Tihle kluci ještě nikdy nedostali pořádnou nakládačku, až teď od vás. Ne, že by to nepotřebovali, jenom se mi nechce věřit, že jste to zvládli sami dva a ještě k tomu holka s klukem, oba jak za groš kudla. Vy děláte nějaký karate nebo tak něco?“

Oba jen mlčky vrtěli hlavou. Od dalšího vyptávání je zachránil přijíždějící autobus. Nastoupili, přešli až dozadu a ještě ze zadního okna sledovali zmenšující se postavičku hospodského, stojícího s rukama v bok a hlavou nakloněnou na stranu.

Mlčky se shodli na tom, že pojedou rovnou domů, na nějaké obcházení vědeckých institucí už neměli ani pomyšlení. Eva byla celá bolavá a ufňukaná, Andrej zamlklý a zamyšlený.

Doma, ve svém malinkatém podnájmu, se osprchovali, najedli a zalezli do postele. Eva okamžitě usnula, Andrej ležel ještě chvíli bez hnutí vedle ní a díval se do stropu. I jeho pomalu zmáhala únava, ale v polospánku si stále promítal události celého odpoledne. Nakonec také usnul neklidným spánkem. Když se dostal do fáze zvané REM a oči za zavřenými víčky se mu začaly pohybovat, náhle se posadil rovně jako svíčka a zdvihl ruce nad hlavu. Chvíli setrval v této podivné poloze, pak mu ruce pomalu klesly dolů a opět tiše položil hlavu na polštář. Poté usnul hlubokým spánkem beze snů.

Probudili se oba naráz až druhý den ráno před osmou, osvěžení a zdraví.

„Měl jsem hrozně zvláštní sen…“ zamumlal Andrej při snídani.

„Já taky,“ přiznala Eva a prohlížela špinavé svršky, které včera jen tak hodili přes židle.

„Byl jsem kdesi na kopci, asi to bylo tam, jak jsme byli včera, ale vypadalo to tam úplně jinak. Bylo tam velké a hlučné město se spoustou lidí a zvířat. Bylo to zvláštní, tak živé, tak skutečné…“

Eva se přestala probírat oblečením a zahleděla se na něho se zájmem.

„To je dobrý! A mě jsi tam náhodou nezahlédl? Zdálo se mi totéž.“

„Já nevím, jestli jsem tě tam viděl, nebo ne. Vypadal jsem nějak jinak a ty třeba taky.“

„Co blbneš, prosím tě? Dělala jsem si srandu. Copak se nám může zdát sdílený sen, kde bychom se viděli navzájem?“ Posbírala oblečení, roztřídila ho a polovinu nacpala do pračky. Pak zmizela v koupelně, svlékla se a pozorně se prohlížela. Potřebovala se ujistit, že na ní včerejšek nenechal žádné stopy. Kromě otlučených rukou a hojícího se rozbitého rtu nenašla nic. Spokojeně se oblékla a šla zpět za Andrejem. Ten seděl pořád u stolu, nepřítomně zíral do hrnku s čajem a vůbec ji nevnímal. Teprve po chvilce zvedl hlavu a zadíval se jí do očí.

„Víš, co uděláme? Už jsem to vymyslel.“ Odmlčel se a pohrával si s hrníčkem.

„Půjdeme za jedním kamarádem ze školy. On je specialista na různé zvláštní jevy. Chci, aby nás zhypnotizoval.“

„Coo? Tak to si běž sám. Já nikam nejdu! Přímo nesnáším všechny ty šarlatány – lidové léčitele a vykladače karet a všechnu podobnou sebranku!“

„Ale Evi, to je přece něco úplně jiného, to nemá s šarlatánstvím nic společného. Hypnóza je vědecká a uznávaná metoda.“

Avšak teprve po půlhodině jemného přesvědčování a nátlaku se s nechutí podvolila. Celou cestu k Vladimírovi brblala a bezvýsledně se snažila Andreje ještě na poslední chvíli od jeho úmyslu odvrátit.

Vladimír byl rozený experimentátor. Neustále zkoušel nové a nové věci, lákalo ho vždycky jen to, co ještě neovládal a co zavánělo tajemstvím a slibovalo nějaké zajímavé zkušenosti. Hypnózu se naučil ovládat jako jednu z prvních věcí a nikdy toho nelitoval. Případ jeho kamaráda ho zaujal na první poslechnutí a hned se do toho pustil. Posadil je na pohodlnou pohovku, kde polosedě – pololeže pozorovali malé kyvadélko, které jim pustil před očima. Monotónním hlasem je uvedl pomalu do stavu změněného vědomí a posléze do hypnotického spánku.

Probudil je o něco později neuvěřitelně vzrušený. Oči mu svítily nadšením, ale musel se krotit, aby je příliš nevystrašil. Taky jim za žádnou cenu nechtěl prozradit úplně všechno, protože to by mu mohli překazit jeho plány. Musí být velmi, velmi opatrný.

Nechal je projít a protáhnout se, aby nebyli z dlouhého setrvání v jedné poloze příliš strnulí, a pak je znovu usadil na pohovku. Mezitím si rychle vytáhl nějakou knihu a napjatě v ní listoval, dokud nenašel, co hledal. Andrej byl celý nedočkavý, Eva spíš znuděná a otrávená.

„Tak už spusť, jsme jedno ucho,“ vybídl přítele Andrej a nedočkavě se zavrtěl.

„Nevím, jak začít,“ zaváhal Vladimír. „Obávám se, že tomu nebudete věřit.“

„Hlavně už začni, proboha!“

„Tak jo. Takže… Kdysi dávno, nevím přesně kdy, se něco událo. Nemůžu to datovat moc přesně, protože oni měli trochu jiné vnímání času a jiný kalendář, ale mluvili o králi Burebistovi, a ten žil v 1. století před Kristem."

Eva ho naštvaně přerušila: „To nám tady vypravuješ pohádku, nebo co? O kom to vlastně mluvíš?"

„Počkej, nech ho, mluví přece o Keltech z oppida Hradiště, o kterém se nám v noci zdálo," pochopil okamžitě Andrej a hned vybídl přítele, aby vyprávěl dál.

„Schylovalo se k nějaké velké bitvě," pokračoval Vladimír. „Nikdo nevěděl, jak dopadne a všeobecně panoval mezi lidmi neklid. Tehdy se to řešilo tak, že se častěji a víc obětovalo, aby se zajistila přízeň bohů. O Beltainu, to je dnešní svátek 1. máje, se rozhodli udělat velkou oběť. Chtěli zapálit veliký oheň, který sloužil k zahánění zlých bytostí, očišťování a obnovování plodnosti. Jenže je to taky čas návštěv ze zásvětí, země mrtvých, nebo jak se to ještě nazývá. Čas kouzel a zlých čarodějných sil."

Eva okázale zívla a obrátila oči ke stropu.

„Buď tak laskav a zkraťto," požádala znuděně. „Už těch pohádek bylo na můj vkus až příliš."

„Nemusím vám říkat vůbec nic," urazil se naoko Vladimír. „Vy jste přišli za mnou, ne já za vámi."

„Tak promiň," řekla Eva uštěpačně a odvrátila hlavu.

„Nevšímej si jí a pokračuj, já to chci slyšet všechno," vybídl Vladimíra Andrej.

„Takže… kde jsem to skončil… No, zkrátka přichystali velkou obětinu, jenže jim do toho přišla velká bouře a všechno jim překazila. Těsně předtím se spolu pohádali Druid Owen a velmož Artur. Artur Owena zabil mečem a oba pak společně zasáhl blesk. Jejich duše se pak nemohly dostat do své země mrtvých a zůstaly uvězněné celé věky na místě jejich smrti. Zdá se, že teprve včera blesk uhodil do stejného místa přesně v tu správnou chvíli, kdy jste se tam ocitli i vy dva, a jejich duším se nějak podařilo se do vás převtělit."

„Teda větší volovinu jsem už dlouho neslyšela! A mám toho právě tak dost." Eva vyskočila a pohnula se ke dveřím.

„Jdeš?" obrátila se na přítele, ale ten zůstal sedět s nepřítomným výrazem.

„No, jak chceš, tak jdu sama. Čau." Práskla za sebou dveřmi a energicky oddusala po schodech.

Oba nechali její odchod bez komentáře.

„Nevymyslel sis to? Neděláš si ze mě srandu?" zeptal se Andrej naléhavě.

„Ať se propadnu, jestli jsem ti řekl jedinou lež," odpověděl Vladimír naprosto vážně. *A to jsem ti ani neřekl všechno,* pomyslel si s bodnutím špatného svědomí.

„Teda to je fantastický. Ale co s tím?"

Vladimír pokrčil rameny.

„Nevím. Možná by se to dalo nějak využít. Ale může to být i nebezpečné."

„Využít? Jak?"

Vladimír chvíli mlčel, zvažoval, co říct a co ne.

„Podle toho, co jsem se dočetl, uměli Druidové čarovat. A Owen, kterého si teď nosíš v podvědomí, byl vážený a mocný Druid."

„Když byl tak vážený a mocný, jak je možné, že se nechal zabít od nějakého… jak jsi to říkal? Artura?"

„Ani Druidové nebyli nesmrtelní a Artur nebyl jen tak leckdo. Byl to jeden z nejbohatších a nejstatečnějších velmožů a bojovníků."

„To ses všechno dozvěděl za tu krátkou chvilku, co jsme byli v hypnóze?" divil se Andrej.

„To nebyla zrovna chvilka, mluvil jsem s vámi, tedy s nimi, přes hodinu a půl. To se člověk dozví docela dost."

„Počkej, to ale znamená, že do Evy se vtělil Artur. Proto byla schopná se ubránit těm blbcům z hospody," svitlo Andrejovi. „Teda to je síla. Zrovna Evka, která je tak… Ale jak to, že u ní se Artur projevil v bdělém stavu a u mě jen ve spánku?"

„Nevím. Podvědomí si pracuje po svém. Možná to u ní bylo vyvoláno stavem nouze, který ty jsi vnímal jinak. Chtělo by to zjistit, co mimo hypnózy vyvolá Owena na světlo u tebe." Vyčkávavě se na přítele zadíval a nervózně si olízl rty.

„Jde o to, jestli mám vůbec zájem Owena vyvolávat," řekl Andrej zvolna. „Jestli bych se ho spíš neměl zkusit zbavit. Před chvilkou jsi sám říkal, že to může být nebezpečné." Pohlédl na Vladimíra tázavě.

„Neblázni, na to je vždycky času dost. Přece by ses ho nezbavoval, dokud to všechno řádně neprozkoumáme. Třeba by tě mohl leccos užitečného nejdřív naučit."

„A co třeba?"

„Jak už jsem říkal, určitě uměl čarovat. To bys nechtěl? Naučit se, jak získat peníze a moc?" Vladimírovi v očích blýskala dychtivost a žádost. Kdyby mohl, okamžitě by si to s přítelem vyměnil. Najednou se napřímil a luskl prsty. *To je ono!*

„Na něco jsem přišel," spustil vzrušeně. „Mohli bychom zkusit donutit Owena, aby přešel z tebe do mě. Já už bych si s ním poradil a ty bys měl pokoj. Co ty na to?"

Andrej se zatvářil nedůvěřivě.

„A ty bys věděl, jak to provést? Ještě si to promyslím. Stejně už abych raději šel. Evka se na mě zlobí, musím si ji udobřit. Jestli se ti to hodí, tak já přijdu zítra a řeknu ti, jo?"

Vladimír souhlasil. Aspoň bude mít dost času na to, aby se mohl řádně připravit. Potřeboval si ještě něco přečíst a přichystat nějaké věci.

Eva byla opravdu pořádně naštvaná. To se přece nedělá, takhle ji nechat odejít samotnou, jako by mu na tom pošahaném Vladimírovi záleželo víc, než na ní. A jako by skutečně věřil těm jeho pohádkám o keltských čarodějích a převtělování. Andrej si nechal vynadat, všechno jí odkýval a vzal ji na zmrzlinu a do kina. Celý den se nic zvláštního nedělo, oba byli stejní jako vždycky, Owen ani Artur se nehlásili. Večer byl klid. Eva byla unavená a ospalá, ale proti milování nic nenamítala. Usínala schoulená v jeho náručí, spokojená a s úsměvem. Andrej ležel vedle ní s rukou ochranitelsky položenou okolo jejích ramen. Pořád ještě nebyl rozhodnutý, jak se má zítra zachovat. Jestliže by přistoupil na Vláďův návrh a pokusil se Owena přemístit, stejně by i v případě úspěchu s Evou zůstal Artur. A to přece nejde. Musí Evku přemluvit, aby za Vláďou zítra zašla znovu s ním. Ale co pak? Zbavit se svých zvláštních hostů? A jsou vůbec ještě pořád s nimi? Co takhle kdyby se jich Vláďa zeptal, co vlastně oni chtějí a potřebují? Jestli jsou tu dobrovolně, nebo nedobrovolně? Ano, to bude nejlepší. Andrej se spokojeně zavrtal hlouběji pod peřinu, přitiskl se k dívčinu teplému boku a zavřel oči. Jejich sny byly ještě podivnější, než minulou noc. Znovu prožívali poslední den Artura i Owena, probudili se ve stejném okamžiku v šest ráno s výkřikem hrůzy. Artur právě ve snu proklál Druida svým mečem a poté jimi projel obří výboj blesku. Vztyčili se na posteli, oba zpocení, udýchaní jako po rychlém běhu a s husí kůží po celém těle. Hleděli před sebe s očima rozšířenýma děsem a teprve po chvilce jim s úlevou došlo, že všechno byla jen noční můra. Eva se na posteli schoulila do klubíčka a roztřásla se. Pomalu začínala věřit, že Vladimír by mohl mít se svými divokými teoriemi pravdu. Nedokázala si jinak vysvětlit, jak by mohli mít s Andrejem společný tak živý sen, který se navíc odehrál navlas přesně tak, jak jim Vladimír včera vylíčil hořký konec obou Keltů. Nakonec vůbec nic nenamítala, když ji Andrej požádal, aby s ním za Vláďou znovu zašla.

Tentokrát měl Vladimír nachystané i příslušné prostředí. Na holé podlaze byl nakreslený křídou bílý kruh s nějakými dalšími čárami uvnitř. Na dotaz, co že to má být, jen odsekl, že přece pentagram. Na malém oltáříku v severním koutě místnosti byly položené obětiny – ovoce, miska s vodou a kus chleba. Eva se mračila jako čert, přesně takováhle divadýlka z duše nesnášela. Vzpomněla si však na svůj příšerný sen, stiskla zuby a zdržela se komentáře. Vladimír je přivítal s nadšením, oči mu jen svítily a hlas mu vzrušením přeskakoval. Posadil je opět na pohovku, přikázal jim, aby byli zticha, sám se postavil doprostřed kruhu tváří k nim a hned se pustil do práce. Vytáhl rituální dýku athame, obkreslil jí okolo sebe ochranný kruh a soustředil se na přivolávání. Mumlal si pro sebe nesrozumitelná slova a nakonec dýkou ukázal na Andreje s Evou. Oba seděli tiše jako pěny a po chvilce si vyděšeně všimli, že z nich vychází známé modré světlo. Jejich kůže dostala sinavý odstín, vlasy se jim zježily a cítili po celém těle mravenčení neznámé energie, která připomínala slabý elektrický výboj. Mimoděk se oba postavili a hleděli na sebe užasle a vystrašeně. Vladimír byl v extázi nadšením. Jeho cíl byl nadosah! Stále mířil dýkou na oba mladé lidi a teď začal vzývat duše jejich keltských hostů, aby opustily jejich těla a vstoupily do něho. Jeho zaklínání nabíralo na síle, stále zvedal hlas, až skoro křičel. Samou nedočkavostí udělal krok ven z kruhu a ztratil tím jeho ochranu. Artur v Evě vztáhl ruce po nepříteli a vytrhl mu z ruky athame. Okamžitě ho s ní bodnul do míst, kde tušil srdce. Owen se vztyčenýma rukama přihlížel a hlubokým hlasem pronášel kletbu. Za chvíli bylo po všem. Eva s Andrejem padli v bezvědomí na zem a vedle nich s vytřeštěnýma očima a dýkou v srdci se zhroutil mrtvý Vladimír. Po hodině se oba naráz probrali. Nevěřícně hleděli na mrtvého přítele a na sebe. Eva na svých rukou objevila Vladimírovu krev a pochopila, co se stalo. Zděšeně a bezmocně se rozvzlykala. Andrej nad ní šokovaně stál a nechápavě vrtěl hlavou. Ani jeden z nich si nepamatoval, co se dělo poté, co se kolem nich rozsvítilo modré světlo. Oba měli dál v paměti jen neproniknutelnou tmu, jako když se zatáhne opona.

„Proboha, on je fakt mrtvý! Co budeme dělat? Vždyť mě zavřou za vraždu," kvílela Eva.

„Musíme něco vymyslet, něco …" Andrej se chytil za hlavu a sedl si vedle Evy.

„Počkej, nebreč, něco zkusíme." Podívala se na něho s nedůvěrou, ale s mírnou nadějí.

„Musíš se pokusit mě zhypnotizovat a promluvit si s Owenem."

„Já? Já mám mluvit s duchem?"

„Máš snad jiný návrh, jak z té kaše ven?" utrhl se na ni.

„Promiň, ale co když si nebudeme rozumět? Copak oni v té době mluvili česky?"

„To asi ne, ale když jim rozuměl Vladimír, tak ty jim budeš rozumět určitě taky. Nejspíš to bude nějaká komunikace na neverbální úrovni. Nebo možná naše mozky působí automaticky jako tlumočníci, nevím…" zamyslel

se Andrej a pak energicky vyskočil. „Já si tady sednu na gauč, ty si sedni na židli naproti mně. Vezmi si to kyvadýlko, co měl Vláďa, a zkus to."

„Já to nezvládnu," zanaříkala potichu, ale poslušně se posadila na židli a snažila se nedívat na zkrvavenou hromádku za sebou. Zavzpomínala, jak to Vladimír dělal, a začala kývat Andrejovi před očima. Monotónním hlasem ho pak pomalu uspávala a k vlastnímu překvapení zjistila, že se jí to docela daří. Jednu chvilku dokonce začínala usínat i ona sama. S trhnutím se však probrala, když Andrej promluvil hlubokým, cizím hlasem:

„Kde jsem?"

„Cože?" zareagovala Eva popleteně.

„Ptal jsem se tě, Maeve, kde to jsem," opakoval podrážděně.

„Maeve? Tedy… Kdo jsi ty?" došlo jí konečně, že už nemluví s Andrejem.

„Jsem Druid Owen, Maeve. A chtěl bych se vrátit."

Eva příliš nechápala, o čem to mluví a rozhodla se mu nejdřív položit otázky, které považovala v danou chvíli za prioritní.

„Owene, proč jsem zabila Vladimíra? A co mám teď dělat?"

„Toho muže zabil Artur. Vždycky byl prchlivý. Ale je to tak přece správné, ten muž byl lhář a podvodník. Slíbil nám pomoc a pak mě chtěl jen využít. Místo aby nám pomohl odejít, chtěl nás uvěznit. Stalo se mu po právu."

„Po právu možná, jenže za to zavřou mě!" vykřikla Eva rozčileně. „Nikomu to nevysvětlím, budou mě považovat leda za blázna!"

„Nerozumím ti, Maeve. Jak jsem řekl, dostalo se mu jen spravedlivé odplaty. Proč bys měla ty být trestaná?"

„No, to ti asi nevysvětlím," vzdychla Eva malomyslně.

„Nu, pokud nám pomůžeš, mohl bych něco udělat."

„Jak vám mám pomoct?"

„Dobře poslouchej a uděláš-li všechno, co ti řeknu, pomůžeš nám i sobě. Jen se nás nepokoušej podvést, jako tamten. Trest by tě neminul!"

Druid se pustil do vysvětlování a Eva pozorně poslouchala s rostoucí nadějí. Horlivě přikyvovala a na závěr slíbila, že udělá všechno, co je třeba. Pak zkusila probudit Andreje, ale nešlo to. Marně s ním třásla a volala ho. Pocítila úzkost a zoufale ho chytila za ruku.

„Vrať se zpátky, prosím! Já tě potřebuju!" Snad to byla ta správná slova, nebo její dotek a naléhavost, ale zapůsobilo to. Andrej otevřel oči a matně se na ni usmál.

„To byl ale krásný sen. Procházel jsem se v nádherné zahradě plné květin a stromů s ovocem, stačilo jen natáhnout ruku. Bylo tam teplo a jak tam voněl vzduch! Vůbec se mi nechtělo zpátky… A pak sis tam pro mě přišla ty a odvedla mě."

„Tak to jsi byl asi v bájné zemi Tir-na-nOg, kam se chtějí vydat Owen s Arturem. Ale to je na dlouhé vysvětlování. Pojď, jdeme zpátky na Hradiště."

„Počkej, přece odsud nemůžeme jen tak utéct. Chytnou nás a půjdeme do vězení oba!"

„Neboj se, všechno snad dobře dopadne. Nemám čas ti teď nic vysvětlovat, jen mě poslechni a jdeme!"

Vzala ho za ruku a táhla ho za sebou ven. Andrej byl sice plný pochybností, ale už se nevzpíral.

Do kopce na vrch Hradiště se vyšplhali daleko rychleji, než předtím. Eva sice dýchala jako lokomotiva a v duchu nadávala, ale poháněla ji naděje na dobrý konec. Rychlým krokem přešli přes nehostinnou planinu na vrcholku a usedli do trávy vedle smutných pozůstatků kdysi krásného košatého dubu. Nyní zde stál pouze ohořelý pahýl a vedle na zemi druhá polovina kmene se zasychajícími listy a větvemi. Všude panovalo zvláštní ticho, jako by celá příroda zmlkla v očekávání něčeho zvláštního. Eva zavřela oči a začala tichounce zpěvavým hlasem předříkávat, co mají dělat:

„Zavři oči a soustřeď se na svoje dýchání. Pomalu, pomalu… Nadechnout nosem a vydechnout ústy… Zadrž na chvíli dech a pak vydechni… a znovu …"

Pomalu se oba dostávali do naprostého klidu a uvolnění. Nastal čas na velkou zkoušku Eviných skrytých sil. Pustila se do toho.

Ocitli se v půli kopce. Slunce pálilo jako o závod, země byla vyprahlá a rostliny i stromy zoufale toužily po pořádném dešti. Andrej se zmateně a dezorientovaně rozhlédl okolo sebe. Eva na okamžik zavřela s úlevou oči a zašeptala rychlé díky. Kouzlo se povedlo. Okamžitě pobídla Andreje k rychlému výstupu nahoru a sama se pustila první. Jeho otázky odbyla překvapivým vysvětlením:

„Owen mě naučil, jak ohnout čas. Jsme zpátky na začátku. Máme šanci všechno dát do pořádku. Nahoře počkáme na bouřku. Pošleme Owena s Arturem do Jiné země." Vyrážela ze sebe krátké věty mezi lapáním po dechu, jak se šplhala co nejrychleji nahoru. V duchu si ještě pomyslela, že jestli všechno dobře dopadne, hodně dlouho nechce žádný kopec ani vidět. Znovu usedli pod známým dubem, který tu ještě stál v plné síle bez jediného

poškození. Seděli bez hnutí a s napětím sledovali, jak pomalu připlouvá černý mrak a zakrývá slunce. S prvním vzdáleným zahřměním vstali a popošli kousek dopředu. Bouřka se brzy rozpoutala v plné síle svých hromů a blesků a divoký liják bičoval vyprahlou zem. Konečně přišel osudný blesk, který zasáhl dub a rozpůlil ho vedví. Do vzduchu vytryskly dva sloupy modrého světla. Eva vykročila k nim, ale Andrej zůstal stát.

„Co kdybychom se teď obrátili a odešli?“ navrhl. „Nic by se prostě nestalo a bylo by to!“

„Ne, to nesmíme!“ vykřikla polekaně Eva. „To by nám nepomohlo, naopak by to situaci mnohem zhoršilo! Čas by zase poskočil dopředu a nevím, co by pak následovalo. Neboj se a pojď!“

Bez zaváhání vstoupila do pravého sloupce světla a soustředila se. Andrej ji odevzdaně následoval do levého a chvíli tam setrval. Oba vystoupili ven a záře pohasla. Eva se postavila proti Andrejovi a nakreslila rukou pomalu a pečlivě do vzduchu uzavírací pentagram. V duchu pak vyzvala Owena i Artura, aby opustili těla a tuto zemi a vydali se do země mrtvých, kam patří a kde je čeká plno radosti a konečné spočinutí. Stáli tak hodnou chvíli a hleděli na sebe. Eva nevěděla jistě, zda se její kouzlo povedlo nebo ne, ale cítila se dobře. Čas přítomný trval, nic se nedělo, tak snad bude všechno tak, jak má být, a oni prožijí prostě dnešní i zítřejší den znovu a jinak. Ruku v ruce scházeli pomalu dolů s kopce a na jeho úpatí se zastavili. Naproti z hospody se vyvalila parta přiopilých mladíků a zamířila k zastávce autobusu.

„Asi je necháme odjet, co říkáš?“ obrátil se k Evě Andrej a ona jen mlčky přikývla. Po necelé půlhodině přijel autobus a parta za veselého pokřikování nastoupila a odjela. Z hospody vyšel hospodský v zástěře a rozhlédl se kolem. Zavrtěl hlavou a šel postavit dvě povalené popelnice. Když okolo něho oba mladí lidé procházeli, krátce na ně pohlédl beze stopy poznání.

Další autobus je odvezl domů a Andrej se okamžitě vrhl po telefonu. Vladimír byl doma a divil se, proč by neměl být v pořádku.

„Ale dobře, že voláš, kámo. Četl jsem teď jednu strašně zajímavou knížku o keltské magii. Ty se o takové věci zajímáš, ne? Nechceš přijít na pivo a probrat to?“

„Ne, díky, už mám domluvené něco jiného,“ odmítl spěšně Andrej a s úlevou zavěsil. Pak zamyšleně pohlédl na Evu, která se na něj spokojeně usmívala. *Takže je všechno v pořádku a jak má být, ne? Ale co když Evě zůstala její schopnost ohýbat čas? A co když bude v pokušení svoji schopnost někdy v budoucnu použít? Něco se jí nepovede, nebude se jí to líbit, nebo ji naštve…* Andrej se bezděky zachvěl a upřeně se na ni zadíval. Kdoví?

Hanina „Nera“ Veselá: Hříšná Salome

Byl to jeden velký omyl. Naposled hlasitě vzdychla; rozkoš, kterou mu dala, jí však nevrátil. Když vtrhl Girolamo do její komůrky, urovnávala si sukni. Štolbův syn byl pryč. Pohled na přeházené ležení, vdechnutí mužského pachu z jejích pomačkaných šatů a celý dům věděl, že ztratila svou nevinnost.

,,Prašivá děvko!“ vmetl jí správce do tváře místo políčku. Než se vzpamatovala, poručil Girolamo pacholkům, ať ji odvlečou do katakomb.

Do katakomb! Roztřásla se jako v horečkách. Veškerá její dosavadní energie byla ta tam. Chtělo se jí křičet, ale z přiškrceného hrdla nevyšel hlásek. I k ní se donesly zvěsti, jaké si šeptalo o sklepeních Isidorova domu služebnictvo. Kuchařka mluvila o spletenci tajných chodeb, myčka prý slyšela pána mluvit o zlatém štěstí, které Isidor svou temnou magií na démonech vylákal. Podkoní přísahal, že na vlastní oči mága viděl, kterak ďáblovi obětuje srdce černé kočky a úd bílého psa. A potom tu byli ti mrtví, jež kdosi vybíral přímo z hrobů a jejich těla, zohavená k nepoznání, se druhý den objevovala v hradním příkopu. Jejich vnitřnostmi prý krmil čaroděj démony, kteří ho seznámili s věcmi, jež neznal žádný jiný smrtelník. V sevření zpocených pracek Girolamových smrdutých pacholků se otřásla. Povídačky, které roztrubují báby na trhu o jejím pánu – muži nevšedních kvalit a schopností. Zášť, kterou nestvořil démon, ale lidská závist. Ale co když přece…

,,Přivažte ji sem,“ Girolamo tlustým prstem ukázal na železnou skobu, připevněnou k nízkému stropu. Správcova louč vrhala na stěny sklepní místnosti zkrabatělé stíny, které patřily léta – možná desetiletí – nepoužívaným, dávno zrezivělým předmětům.

V studeném tichu cítila tlukot vlastního srdce. Ubohý, rudý cár v drobounké hrudi. Strach jí svazoval myšlenky. Byla v mučírně. To, že se ty nástroje několik generací nepoužívaly, ji neuklidnilo ani trochu. Přitlačili jí zápěstí k sobě, svázali je silným provazem a pověsili ji ke stropu. Od dlaždic, pokrytých slizem, ji dělily necelé dvě stopy. Ihned ucítila v místech, kde se rukou dotýkaly provazy, palčivou bolest. Z očí jí vytryskly horké slzy ponížení. Girolamovi pacholci jí věnovali lhostejný pohled hlídacích psů. Nebyla pro ně člověkem – dívkou – ženou, nýbrž

vzpurnou součástí početného Isidorova inventáře. Když už myslela, že musí každým okamžikem zešílet, objevil se mezi Girolamem a jeho pochopy pán domu.

Isidor, spíše menší muž středních let, jako většina učenců nenosil paruku. Hříva kaštanových vlasů mu bezstarostně padala podél hlavy. Široké rukávy zřaseného pláště, zevnitř podšitého kožešinou, měl vyhrnuté až k loktům. Museli ho právě zavolat z čarodějné dílny. Na starší, víceméně neúspěšné pokusy upomínaly četné dírky po propálení na mágově plášti. Nyní mu na rtech hrál pohoršený úsměšek.

,,Tak pán už to ví," Girolamo zkřivil tvář do tak odpudivé grimasy, jak to uměl jen on sám.

,,Děkuji, Girolamo, na rozdíl od jiných mám o domě dokonalý přehled," učenec se pohledem přimhouřených očí zabodl do provinilé dívky.

,,Když pán dovolí, vezmu si to na starost," slyšela sípavý správcův hlas.

Budou ji bít. Ještě nikdy se jí nedotkli, až teď se to změní. Tušila to.

,,Ne, Girolamo," Isidorův hlas zněl tiše, snad příliš tiše. ,,Myslím, že úplně postačí, když ji tu necháme v myšlenkách na její hřích až do rána. Zakazuji ti poškodit její tělo. Chci, aby mi byla zítra opět po ruce." Pak se obrátil k dívce: ,,Plač a lituj. Zklamalas´ mě, moje učednice, opravdu jsi mě zklamala."

Chtěla něco říct, ale místo blábolivých slov se jí z očí řinuly další slzy. A pak… Odešli. Nechali ji tam, v sklepní místnůstce plné stínů věcí, které dokáží způsobit tolik bolesti, zcela samotnou. Louč na zdi pomalu dohořívala. *Co budu dělat, až zhasne? Co si v té tmě počnu? Budu volat jména svých dobrodinců, které nemám? Boha, který mě opustil?*

Cítila bolest a ponížení a strach a odpor a nenávist. Ne k Girolamovi, který byl zlý a panovačný jako všichni povýšení sluhové, ale k pánu domu. Svému věznitel a ochránci. Člověku, jemuž vděčila za to, kým je, co dokáže a zná, prostě za všechno.

Před šesti lety – když už nebyla dítětem, ale ještě stále se necítila ženou – ji Isidorovi prodali. Její vlastní rodiče. Byla to smlouva. Kde ti křesťan nepomůže, musíš jít za židem. Umírali bídou. Půjčili si od něj peníze, které nedokázali splatit. Byl to špatný rok, morový rok, plný smrti a hladu. Isidor jim mohl vzít střechu nad hlavou, ale místo toho projevil velkorysé přání. Nabídl se, že se stane poručníkem jejich dcery, ale oni se jí musí navždy zříci s tím, že už ji nikdy neuvidí. Až příliš ochotně souhlasili, že jim ubude jeden hladový krk. Tak byla smlouva stvrzena a dluh byl urovnán.

Zprvu se zdálo, že se na ni poprvé během kratičkého života usmálo štěstí. Její otec, válečný veterán, jenž přišel na straně císařských vojsk v bojích s Turky o ruku, pil, jak zákon kázal a možná ještě trochu víc. Ve zlosti z lidské bídy tloukl svou ženu i děti. Matka, udřená, snad kdysi, ale na to už si nevzpomínala, krásná, páchla potem a alkoholem, stejně jako její muž. Sourozenci byla banda uvřískaných usmrkanců, bez naděje na jinou budoucnost, než že jako žebráci skončí u Chrámu svatého Marka. Nyní ji umyli, dali jí čisté a *nové* šaty, celý pokoj měla pro sebe. Nikdo ji nebil a nikdo na ni nekřičel. Najíst se mohla, co hrdlo ráčilo, a poté, co její pán byl nucen opustit Benátky (zlé jazyky říkaly, že byl nařčen z kacířství, prý mu hrozila i hranice), si na domov ani nevzpomněla.

Isidor byl trpělivý i vznětlivý zároveň. Ačkoliv přijal pravou víru s novým jménem Jan, tady, v cizí zemi, se zase vrátil ke svému starému jménu, jež lépe než co jiného prozrazovalo náboženství a původ jeho otců. Pochybovala však, že vyznával nějakého boha, ať už svého starého, nebo jejího pravého. Přesto, že byla křtěna jako Sabina, oslovoval ji z nějakého svého rozmaru Salome. Někdy jí připadalo, že ani kdyby se spojily hlavy všech učenců, co je jen věhlasné univerzity hostí, nevěděli by toho tolik jako on.

Isidor znal jmény cizí národy a jejich země. Celý jeden pokoj v jeho domě byl pokryt mapami těch roztodivných zemiček, jež se na papíru zdály malé a nicotné. Dokázal poznat ptáky jen podle zpěvu a u každé rostliny věděl, jestli se mu její usušený kořen může kdy hodit. Noční nebe s jeho hvězdami dokázal popsat lépe než náměstí, na které se den co den díval z okna své studovny. Stavbu těl zvířat i lidí znal zvenku i zevnitř. Četl snad všechny spisy starých mudrců, plynule mluvil sedmi jazyky. V kovech a v minerálech se vyznal stejně dobře, jako v bankovkách cizích států. To, a ještě mnohem víc, si usmyslel, že ji naučí. Naučí ji, chudou holku z Benátského předměstí. Učinil z ní svou *fámulu*, svou pravou ruku.

Vyhledávala mu v knihách učené pasáže a předčítala mu je. Dle jeho pokynů a rad míchala léky a jedy. Zapisovala poznatky z jeho pokusů, když se snažil obyčejný kov transmutovat ve zlato. Trpělivě mu sháněla přísady pro elixír života a dodávala mu sílu, když jiní říkali, že se její čaroděj honí za přeludy. Chtěl z ní vychovat svou učednici, ale ona nebyla jako on; geniální učenec a talentovaný šarlatán, jenž si svými kousky zadělává u bohatých mecenášů na dobré bydlo. Člověk, jehož jedinou vírou je víra v jeho vlastní experimenty a jedinou touhou je jeho moc nad přírodou. Ona chtěla žít. Ne sny, ale skutečností. Dýchat svěží vzduch kvetoucích stromů, ukazovat se v krásných šatech, tančit na bálech až do svítání, žít po boku milovaného muže, kolébat dítě… Nic, ani náznak z toho, jí Isidorův dům nemohl poskytnout. Štolbův syn byl sice pěkně rostlý, tělo samý sval, ale hlavu měl jako pytel, z něhož mlynář právě vysypal všechnu mouku.

Isidor ji naučil znát, ale vědění ji naučilo toužit a obojí se skloubit nedalo. A za trest tu visí, pokořená a bezmocná, jako poražené zvíře na řeznickém háku. Její pán ji potrestal za něco, co bylo přirozené. Ne ze žárlivosti, což by mu snad dokázala odpustit, ale ze zklamání, které jí vyjádřil dostatečně chladně. Jak si jen mohl myslet, doufat, že bude jako on, geniální duch, zbavený těla a s ním všech myšlenek na radosti, jež nám skýtá svět. *Jen duch!*

Cítila zlost a pohrdání nad ním, nad sebou samou, nad celým světem. A pak se to stalo. Dokonalé oddělení. V jeho knihovně byly snad všechny knihy, které tehdejší svět znal. Četla Platóna, prokousávala se Aristotelem, znala stoiky. Překládal jí arabské texty. Učila se spisy církevních otců, ale tohle se nedalo nijak vysvětlit. Jedna její část byla pořád v místnůstce, vznášela se jako chmýří ve vzduchu, neviditelná a nehmotná a dívala se na své druhé já. Ubohé já, pověšené na stropní skobě. Tělo a duch už nebyly totéž. Nedýchala, nic necítila. Bylo to neskonale příjemné.

Jak vypadám uboze? Údy skoro odkrvené, uplakané oči zavřené, vlasy rozcuchané! Přiblížila se ke svému druhému já, až s ním splynula. A zase tam byla jenom jednou; tělo a duch. Visela ze stropu dolů a téměř necítila paže. Předtím to bylo lepší. Znovu opustila tělo. Bylo to ďábelsky snadné.

Duch Sabiny-Salome s neviditelným úsměvem stoupal ke stropu. Široká klenba ho neslyšně propustila. Jak často se vězni naskytne příležitost nerušeně si své vězení prohlédnout? Všechno v Isidorově domě spalo, Isidorův dům spal. Salome proklouzla černou kuchyní bez oken, obešla dřímající služebnictvo, krčící se v nevětraných komůrkách, z nichž jedna patřila také jí, prolétla obytné pokoje s dovezeným italským přepychem, tajné mágovy laboratoře, jeho milovanou knihovnu a naposled ložnici pána domu. Spal, nikoliv s hlavou v poduškách, ale shrben u svého pracovního stolu, nevkusně stojícího hned vedle lůžka s nebesy. Oharek svíčky dohořával a svitek, který musel předtím studovat, puchřel pod jeho těžkou hlavou.

Vlna odporu proťala její nehmotnou schránku jako neviditelný meč. Tak on přemýšlí, pracuje i ve spánku, zatímco tělo jeho fámuly, jeho pravé ruky, trpí několik pater pod ním. *Ne, Isidore. Touha je sladká věc, ale ještě sladší je pomsta. Nenávidím tě, Isidore, za to, že jsi svázal můj život a spoutal mé štěstí. Ale co nemohu mít já, nebudeš mít ani ty. Můžeš věznit mé tělo, ale má duše ti nebude patřit. Nikdy.*

Náhle zatoužila, aby celý dům – i s jeho pánem jako otrokem – patřil jen jí. Viděla Girolama leštit špičky jejích střevíců a Isidora, jak se plazí u jejích nohou pro jediný její polibek. *A všechno tvé vědění, všechno, pro cos dosud žil a cos miloval, spálím.* Bude to snadné. Jak mohla být tak hloupá? Pohlédla na spícího učence. *Vychutnej si svůj spánek. Tohle je tvá poslední klidná noc, Isidore.*

* * *

Ještě před svítáním našla své tělo – jen o chvilku dřív, než Girolamo vtrhl do mučírny. Odvázal ji tak surově, že dopadla rovnou na podlahu. Nebyl to záměr, jen lhostejnost k zužívanému inventáři. Bolest zmučeného těla byla nesnesitelná, ale vidina pomsty do ní vlévala sílu, účinněji než spánek, který by potřebovala, nebo vlídné slovo či pohled, jež jí nikdo nevěnoval.

Dovolili jí umýt se a převléct. To bylo vše. Isidor už v dílně čile nahříval kahan a očima zamyšleně přebíhal po baňkách s hustým obsahem neurčité barvy.

,,Moje Salome je konečně tady, ale co že jsi tak nezdravě bledá?“ podíval se na ni, krabatě čelo. Na rty se mu vrátil neznatelný úsměšek: ,,Ach, zapomněl jsem, tvůj včerejší poklesek.“

Poklesek? Vytřeštila oči, celé červené jako bílý králík a hrdě semkla rty. Čaroděj si jejího trucovitého výrazu nevšímal a soustředěně sléval do kovové baňky dvě různé tekutiny. Skleněnou tyčinkou vmíchával jednu do druhé a sypal do nich zlatý prášek. ,,Doufám, že na toho chlapce už nebudeš myslet,“ prohodil jakoby mimochodem.

Kousla se do rtu. ,,Ne, pane…“

,,Správně,“ postavil misku tak, aby mohl celou směs prohřát plamenem kahanu.

,,…nebudu na něj myslet, odteď budu myslet jenom na vás…“

,,Správně.“ Vzal si od ní kovovou lžíci, aby smíchal rezavý prášek s bílým. Když s tím byl hotov, obrátil se zpátky k ní. ,,Co žes to vlastně říkala?“

,,Říkala jsem, že všechny mé myšlenky budou patřit jen vám, pane, a tomu, co vy zvete vědou, ačkoliv prostí lidé to nazývají magií a čarami.“

,,Myslel jsem, že jsem se přeslechl. Pojď sem, tady to podrž, tak. Tohle smíchej, ale nesmíš vdechnout páru...“

Udělala, co po ní chtěl, bezchybně, perfektně. Nenávist dala jejím bolavým prstům šikovnost a tam, kde by jindy tápala, nyní cítila skálopevnou jistotu.

,,Mrouskat se jak kočka,“ zabručel si Isidor pod vousy, ,,ještě, že je hotová jalovice. Pánbů zaplať, nic z toho nemůže být.“

Trhla sebou. Ruka na poslední chvíli zachytila skleněný válec, který se právě chystal skutálet na zem a tam se rozbít na tisíc střípků. Není to její chyba, ale nikdy jí to nepřestanou připomínat. K čemu je žena, která není schopna rodit? Prý je to trest za to, že její matka byla andělíčkářka. Slzy nenávisti a studu ji zaštípaly v očích. Uvědomil si, že ho musela slyšet. Přistoupil k ní, chladný a klidný jako vždy.

,,Ale no tak, Salome," řekl jako by nic. Na tváři ucítila dotyk jeho ruky. Ten dotek by se dal zařadit někam mezi políček a pohlazení. ,,Doufal jsem," pokračoval lehkým konverzačním tónem, na který u něj nebyla zvyklá, ,,že jsem vychoval svou učednici lépe. Myslel jsem, že se umí ovládat. Dost na to, aby ji slova jednoho impotentního suchara nechala chladnou." Naklonil si její tvář k sobě. Proti své vůli se musela usmát. Ne, že by její pán byl už starý nebo ošklivý, anebo trpěl tím, o čem mluvil, ale suchar… Inu, někdy…

Chtěla něco říct, ale zabránila jí v tom krátká exploze. Oba hbitě uskočili.

,,Salome, Salome, kolikrát jsem ti říkal, že nikdy nesmíš lít do vitriolu vodu…" zamračil se na ni.

,,Promiňte, pane." Podezřele ochotně začala kartáčem stírat stříbrný prach z jeho taláru.

,,To nemusíš, já raději sám." Odstrčil ji, ale její ruka zůstala v jeho dlani o něco déle, než bylo nutné. Pokorná učednice se zbožňujícím pohledem. Ty, zhoubo moudrých, už jsme tě odhalili. Tvé skutečné jméno je žena.

* * *

Do půl roku byli druh a družka, do dalšího půl roku manžely. Ačkoliv její nenávist nepolevila, naučila se najít v jeho objetí slast. Takové zvláštní zadostiučinění. Pomalu, krůček po krůčku, zpřeházela jeho život. Už ji neuspokojovaly experimenty ani učená četba. Vyházela jeho náčiní jako staré harampádí a dům zaplavila ještě dražším nábytkem se všemi módními zbytečnostmi, v nichž se topil císařský dvůr. A Isidor? Zprvu protestoval, hádal se, zuřil jako lev, ale všechno marně. *Jestli se ti to, choti drahý, nelíbí, už nikdy nebudu tvoje a nikdo ti nebude dělat ty zvrácené věci, jimž ses přiučil u italských kurtizán. Toto je studená země s chladnými mravy, kde obcování samce se samicí postrádá rafinovanost italských měst. Nelžu, viděla jsem to. Zvrácenost kvete jen u dvora, kde vládnou cizinci. Řekni mi, drahý, která žena ti dovolí vložit tvůj úd do nečistého otvoru či úst, kdo ti dá víc rozkoše než já? Jen to zkus nějaké počestné měštce navrhnout; upálí tě jako Sodomitu!*

Netušil, že jeho dobrá žena, již zasvětil do své magie, si za jeho zády osvojila kuchyni božské Afrodity a přilévá mu do nápojů jedy, nutící ho toužit po ní čím dál víc. A někdy, když její pomstychtivost dosahovala vrcholu, Sabina nechala Isidora laskat její tělo, více mrtvé než živé, zatímco se Salome, duch, na ně zlomyslně díval.

Ale kromě pomsty měla ještě jednu vášeň. Tajnou vášeň, o níž nikdo nevěděl. Den co den, noc co noc, kdykoliv si jen našla příležitost, opouštěla své tělo a nikým neviděna procházela svůj dům, domy svých sousedů, celé město. Pozorovala lidi, nechávala je žít jejich životy a porovnávala je s tím svým. A plným douškem své schopnosti využívala. Císařskému dvoru donášela, co dělají její známí, přítelkyním prozrazovala, s jakou ženštinou smilní jejich muži, a vždy věděla jako první, co se děje v domácnosti jejích sousedů. A její dům byl pořád plný zlata. Lidé ji znali jako moudrou a učenou ženu a nad jejím manželem, italským šarlatánem, přivírali oči. Jenomže z vášně se stal zlozvyk, ze zlozvyku nemoc a z nemoci k posedlosti chybělo jen málo.

,,Miluji tě, Salome, celým svým srdcem. Pojď ke mně blíž. Máme štěstí," Isidor si přitiskl její hlavu na svou hruď. Hruď muže, sžíraného hladovou vášní. ,,Císař zítra pořádá slavnost a my jsme zváni. Možná mě zamýšlí povýšit do rytířského stavu nebo – stejně jako já – miluje tvou tvář. Kdo ví… Jen lituji, že nejsme u těch velkých příprav. Celá Praga je na nohou."

Usmála se. Ona to všechno už viděla. Položila se vedle něj a zůstala tam tak dlouho, dokud neusnul. Dnes potřebovala mít klid, a tak mu namíchala odvar z máku. Sotva se ujistila, že zapůsobil, nechala Sabinu spočinout vedle Isidora, zatímco se Salome vydala na Hrad. Musí být přítomna tajné poradě předních mužů v království. Prostě musí…

* * *

Posadil se, sotva usnula. Dlouho si nechtěl přiznat, co mu jeho dobrá žena podává, v jakém jedu spočívá jeho láska a touha… Ubohá duše, prokletá duše. Ublížil jí a ona mu to vrátila. I s úroky. Pravá obchodnice. Potrestal ji za něco, co bylo přirozené. Mělo mu dojít, že se mu pomstí. Udělala z něj loutku, otroka vlastních chtíčů. Měl by ji zabít a sám se za to nechat od mistra ostrého meče veřejně vykuchat. Sehnul se nad ní. Spala tak tvrdě. Vypadala, skoro jako by už mrtvá byla. *Jene, Jene, ty šarlatánský ubožáku, cos jí to jen udělal?*

Zamyšleně poklekl. Nůž byl zasunut hluboko pod lůžkem, přesně tam, kde si ho včera schoval. *Dokázal bych ji dokonce života trýznit, ale odpustit bych jí nedokázal.* Nechal čepel usednout na její kůži. Tak krásné hrdlo. Spí tvrdě, skoro nedýchá. *Moje benátská krasavice.* Držel nůž, přitisknutý na její tepně, a noc postupovala. Váhal. Jen pomalu, nenápadně, se ho začala zmocňovat únava. Pozvolna začínal zapomínat, co se chystá udělat. Probral

ho až lomoz a křik, vycházející odkudsi z venku. V nose ho zašimral štiplavý dým. Hoří! Zahodil nůž a pevně sevřel Sabinina zápěstí.

,,Prober se, musíme pryč, dům je v plamenech!“ křičel, ale jeho žena nejevila nejmenší známky života. Chtěl ji sevřít v náručí, odnést ji pryč a zachránit, ale zrádný spánek z makovicového odvaru na něj dotíral čím dál úporněji. Zápach dýmu se stával nesnesitelný. Jeho tělo ho neposlouchalo. Vyčerpaně klesl zpátky na lůžko po bok své ženy, hlavu v jejím klíně.

Dříve, než stačily plameny pozřít patro s ložnicemi, Salome bylo možné nahmatat tep a ze Sabininých úst vycházel slabý náznak dechu. Tělo a duch splynuli.

* * *

Vracela se naplněna zoufalstvím jako číše, jejíž obsah hrozí každou chvíli přetéct na ubrus. Císař hodlá abdikovat ve prospěch bratra Matyáše, nudného patrona, sídlícího daleko na rodových državách, kde všechna šarlatánská místa – byla-li nějaká – obsadili místní mágové.

Ale co se to děje?

Ne! Chtěla vykřiknout, leč duchové nemohou křičet.

Svítalo. Na místě Sabinina domu se šklebilo zčernalé spáleniště a kromě několika špinavých dětí, které tam hledaly zbytky roztaveného přepychu, tam bylo mrtvo. Pochopila. Příliš vystavovala na odiv své bohatství. Někdo se dovtípil, kdo je tajnou donašečkou Jeho císařského veličenstva. Zapálili její dům, a teď řeknou, že se jen ďábel vrátil ke svému. A Isidor? A ona? Snad ji tam nenechal, spící, bezbrannou, na pospas vše stravujícímu ohni? Bude muset prohledat lazarety.

Ne! Ten odvar...ďábelský nápad. Spící muž nezachrání spící ženu. Cítila tisíce jehliček strachu propichovat její nehmotné tělo. Tu představu, že se mu definitivně, absolutně, konečně pomstila, nemohla její duše snést. I když sytila svou nenávist, chtěla ho mít, ač pokořeného a zničeného, stále u sebe. Vlastně ho svým způsobem milovala, láskou o niž nikdo nestojí. Jednou snad dokáže zapomenout, a pak se mu bude moct oddat úplně, nejenom tělem…

A nemáš se kam vrátit. Obě těla, stejně jako všechno v domě, shořela na prach. Jen sloužící se stihli zachránit a Girolamo, poslední ze všech podomků, utekl s ohořelými pažemi. Stal se z něj mrzák, odsouzený k žebrotě, jen jeden z mnoha v podhradí.

Duch Sabiny-Salome se vznášel nad mrtvým spáleništěm, neviditelné slzy kanuly na zuhelnatělou zem. Navždy uvězněná, duch bez těla, odsouzena navěky bloudit mezi lidskými příbytky, vidět jejich teplo, ale nemoci ho s nimi sdílet.

Ne! Ona je Sabina-Salome, Isidorova učednice, jeho fámula, pravá ruka a dobrá žena. Když jí není dovoleno s ním zemřít, bude s ním žít. *Vrátím se pro své tělo, i kdybych měla narušit všechen prostor a řád, a jednou stanu po Isidorově boku, v domě plném starých knih a křivulí.* Když jí nenávist pomohla porušit všechny přírodní zákony a oddělit se od vlastního těla, proč by jí láska nemohla pomoci se do něj zas vrátit a najít v čase ztracenou skulinu?

Jen několik Otčenášů, stačících k tomu, aby se vrátila do svého těla dřív, než oheň pozře chodbu a změní ložnice v hořící peklo.

Jiří Sedláček: Polednice

Kráčel jsem po vyprahlé cestě za vesnicí, sevřené z obou stran kukuřičným polem. Pátravě jsem se rozhlížel kolem sebe. Podle dědečkova vyprávění se právě v těch místech po celá staletí náhle objevovala prastará žena, která v poledne zvonila na zvon a pak mizela jako stín. Všichni se jí báli, považovali ji za přízrak z pohanských dob a drželi se od ní co nejdále. Na počátku století se ji několikrát pokusili z dálky vyfotografovat, ale nikdy se na žádné fotografii neobjevila, jako by byla jen přelud a stín. Dědeček vyprávěl, jak ji kdysi dávno, ještě za Rakouska, spatřil i hrabě z nedalekého zámku. Prý chtěl jet k ní, ale jeho kůň se splašil a odmítl ho k ní nést.

Legenda o podivné ženě postupně upadla v zapomnění, ale díky dědečkovi jsem byl jedním z posledních, který o ní věděl.

Toho dne se přítelkyně rozhodla, že provede v naší chalupě generální úklid. To byl pro mě pádný důvod opustit dům s tím, že jdu tajemnou legendu prozkoumat. I přes její námitky jsem se před polednem sebral a vyrazil k místu, kde se podle dědečkova vyprávění měla záhadná žena zjevovat.

Za nejbližším zákrutem jsem spatřil v dolíku vedle silnice polorozpadlou zvoničku. Tvořily ji dva rovnoběžné vyschlé kůly zaražené do země, které byly zhruba ve výši dospělého člověka přehrazeny silným trámem. Na něm byl připevněn oprýskalý zvon, ze kterého visel krátký provaz. Zvonička stála mezi dvěma mohutnými kameny a o kus dál zase rostl rozložitý uschlý dub. Nikde nebylo ani živáčka. Zřejmě jsem přišel příliš brzy. Unavený horkem jsem se posadil na jeden z kamenů, který byl příjemně vyhřátý, a čekal. Za chvíli se mi z vedra začalo černat před očima a zavírala se mi víčka.

Náhle jsem ztuhl a hleděl na pole, kterým ke mně přicházela podivná postava. Byla celá shrbená a opírala se o dřevenou hůlku. Přesto měla v sobě cosi vznešeného. Kráčela pomalu, krok za krokem, jako by nikam nespěchala, a hůlkou před sebou rozhrnovala jednotlivé klasy. Hlavu skláněla k zemi a vypadalo to, že ji zajímá jen místo, po kterém kráčí. Když byla na konci kukuřičného pole, zvedla náhle hlavu a pohlédla ke zvonici. Spatřila mě a zůstala zaraženě stát. Rozklepala se mi kolena a chtěl jsem se zvednout a utéci. Stařena však přidala do kroku a za chvíli již stála přede mnou a zamyšleně si mě prohlížela.

„Je vám něco?“ zeptala se. Její hlas nebyl vůbec zlý, naopak, byl zvláštně melodický. Připadalo mi to velice podivné a nejpodivnější bylo, že mi vykala.

„Celý se chvějete a jste strašně bledý!“ Natáhla ke mně ruku a já si všiml, že má na kostnatých prstech navlečené dva veliké zlaté prsteny. Zděšeně jsem se odtáhl.

„Ach tak. Vy se bojíte mě.“ řekla trochu posmutněle. „Proč jste tedy přišel? Proč tu na mě čekáte ?“

Nezmohl jsem se na odpověď, jen jsem zíral do její vrásčité tváře s vlasy skrytými pod bílým šátkem. Tu mi její ruka dopadla na rameno a nepatrně ho stiskla. Sehnula se a její obličej se téměř dotkl mého. Všiml jsem si, že její oči nejsou oči normálního člověka. Byly úzké, příliš úzké, a z obou stran je lemovaly dlouhé šedé řasy.

„Běžte pryč,“ řekla. „Běžte.“

Narovnala se, pustila mé rameno a pomalu kráčela ke zvoničce. Překvapeně jsem zůstal sedět a ani jsem se nepohnul. Srdce mi bušilo až v krku a před očima se mi zatmívalo. Nevím, co mě to najednou napadlo, otočil jsem se a zavolal za ní.

„Počkejte!“ Zastavila se téměř u zvoničky a otočila se. Opřela se o hůlku a neochotně vyčkávala.

„Chtěl bych si s vámi promluvit.“ řekl jsem. „Chtěl bych zjistit, co jste ve skutečnosti zač.“ Stařena se na mě přemýšlivě se zadívala.

„Myslíte to vážně? Abyste pak nelitoval.“ Důrazně jsem zakroutil hlavou.

„Podejte mi tedy ruku.“ řekla. Učinil jsem tak a ona mě pevně sevřela. S úzkostí jsem pak sledoval, jak se okolní krajina začala rozplývat jako pára nad hrncem.

První, čeho jsem si všiml, bylo veliké slunce. Osvětlovalo okolní krajinu pronikavým světlem, ale nevydávalo téměř žádný žár, jen se zlehka opíralo do pokožky. Působilo prazvláštním dojmem, téměř z něj šel strach. Připadalo mi, že se každou chvíli zřítí a rozdrtí mě svou velikostí.

Ucítil jsem slabý stisk a uvědomil si, že stařena stále svírá mou ruku. Podíval jsem se na ni a spatřil vedle sebe mladou ženu s velikýma očima a černými vlasy přistřiženými nad rameny, oděnou do zelených, přiléhavých šatů bez ozdob. Úžasem jsem vytřeštil oči a na jejích rtech se objevil slabý úsměv:

„Nevypadala jsem vždy tak, jak jste mě poznal,“ řekla. „Léta nikomu na kráse nepřidají.“

Nevěřil jsem svým očím. Že by tohle byla doopravdy ta stařena, se kterou jsem ještě opřed chvílí rozmlouval? Seděli jsem na nevelkém pahorku a za našimi zády stála veliká bílá věž, pokrytá zvláštními reliéfy. Dole pod námi v malém údolí se táhlo několik polí rozdělených do úzkých pásů.

„Tohle je Ostoraker, můj svět před tisícem let.“ řekla mi. „A já jsem strážkyně, která hlídá hranice naší země. Díky našim kněžím jsem získala kouzelnou moc, se kterou odolávám útokům času a stárnu daleko pomaleji než lidé mého času.“

Ukázala na několik tmavých bodů, které se zvolna blížily k okraji vzdálených polí.

„Slunce je přesně v nadhlavníku a naši nepřátelé z Kevora útočí. Je to tak každý den, už dlouhé věky. Pokouší se překročit hranici a vyplenit naše království. Právě teď se cítí nejsilnější, protože si myslí, že jejich sluneční bůh je s nimi. Teď, a pak ještě v polovině noci, kdy působí jejich druhé božstvo – Měsíc. Jsou ještě daleko, ale pro jistotu už půjdeme do věže.“ Zvedla se a stále držela mou ruku.

„Nesmíte se mě za žádných okolností pustit.“ řekla mi. „Zvláště pak ne, až budeme stoupat na věž. Nevím, co by se vám mohlo stát.“

Poslechl jsem ji a držel se jí jako klíště. Cestou k věži jsem se několikrát ohlédl, jestli se jezdci nepřibližují příliš rychle. U věže jsme se ocitli za krátký okamžik. Moje společnice odemkla těžké, železnými pláty pobité dveře a vstoupili jsme do velikého kruhového prostoru plného stínu, odkud vedlo vzhůru schodiště. Blízko dveří jsem spatřil malou komůrku, spíše výklenek, kde na lůžku odpočívala jakási postava.

„To je strážkyně, která mě střídá v noci. Vy, lidé, jí ve své době říkáte Klekánice. Musíme dávat pozor, abychom ji nevzbudili, nebývá obvykle moc příjemná," řekla mi potichu, když zamkla a zavřela dveře na masivní závoru. Proplížili jsme se okolo výklenku jako myšky a po schodech rychle kráčeli nahoru.

Schodiště se táhlo v nekonečných záhybech spirálovitě vzhůru. V každém ohybu byl kousek nad schody malý úzký otvor, kterým dovnitř vnikalo světlo. Žena kráčela velmi rychle a já, protože jsem se nemohl pustit její ruky, musel za ní. Klopýtal jsem po sešlapaných kamenných schodech a rozdíral si nohy do krve. Vydechl jsem úlevou, když jsme se zastavili a ona jednou rukou nadzdvihla poklop na stropě. Objevil se čtverec modrého nebe, kterým jsme vylezli ven. Žena za námi poklop ihned zase zavřela.

Když jsem se rozhlédl kolem, spatřil jsem prostranství vyložené kamennými deskami. Uprostřed stály dva veliké kamenné pilíře ztmavlé stářím, přes které byl nahoře přepažen menší trám. Na něm visel na masivním řetěze zvon. Nebyl příliš veliký, ale měl neobyčejný tvar. Na rozdíl od zvonů, které se používají v naší době, byl tento podoben spíše úzkému válci, ze kterého visel dlouhý ohmatany provaz. Byl natřen sytě červenou barvou, která se z něj na několika místech odlupovala, a jeho povrch byl ozdoben jakýmisi rytinami.

Žena mě přitáhla k okraji věže, který byl obehnán nízkým kamenným zábradlím, a oba jsme pohlédli do krajiny pod námi. Neznámí jezdci právě vyjížděli z řídkého lesa a hnali se po poli k široké silnici, na jejímž konci stála naše věž. Krajinou před nimi se klikatila dlouhá řada modře pomalovaných sloupů, jakási hranice či plot oddělující od sebe dvě různá území. Jezdci se k ní rychle přibližovali. Povšiml jsem si podivných černých pancířů, které měli na sobě, a dlouhým mečů lesknoucích se na slunci. Byl nejvyšší čas. Žena mě odtáhla od zábradlí a přistoupila ke zvonu. Uchopila provaz a jediným prudkým trhnutím zvon rozhoupala. Rozezvučel se táhlým dutým zvukem a jeho hlas zaplnil celou okolní krajinu.

„Pojďte," táhla mě hned poté k opačné straně věže. „Teď spatříte, jak bojují bojovníci z našeho království."

Cestou okolo zvonice se mi náhle stalo něco podivného. Ačkoliv nikde nebyla nijaká viditelná překážka, cosi mě tvrdě udeřilo do ruky a utrhlo mi rukáv u trika, který však ihned zmizel. Neměl jsem moc času se nad tím zamyslit.

Na pohled, který se mi naskytl, nezapomenu do konce života. Spatřil jsem rozlehlé údolí koupající se ve sluneční záři ohraničené ze všech stran vysokými skalními stěnami bílými jako květy lilie, pod kterými se rozlévaly malebné háje vysokých stromů. Mezi nimi, tak nepatrné proti skalám, stály překrásné rozlehlé domy. Údolí mělo tvar trojúhelníku, který se směrem ke skalám rozšiřoval a směrem k nám zase naopak zužoval, takže v místě, kde stála naše věž, vybíhal do úzké špičky. Všechny domy měly tmavou, pískovou barvu a jejich tvar byl natolik podobný těm, které s měly o pár století později stavět v dalekém Řecku, až jsem se zarazil. V údolí nyní panoval shon. Z domů po zvuku zvonu vybíhaly tmavé postavy a z blízkých stájí vyváděly koně s nazrzlou srstí, kteří z dálky vypadali jako malé hračky. Když byli všichni muži připraveni, uspořádali se do úderné formace a vyrazili nepříteli vstříc. Obě skupiny se střetly přímo u úpatí věže, najely do sebe strašlivou rychlostí a několik jezdců bylo sraženo k zemi. Obě soupeřící strany jsem si nyní mohl dobře prohlédnout.

Muži, kteří přijeli z údolí, měli na hlavách přilbice ze zvířecích lebek ozdobených chocholy z barevných per, které se jim při jízdě divoce kývaly ze strany na stranu. Lebky byly na temeni provrtány a dolů splývaly kroužkový závoj, který jezdcům chránil krk a ramena. Vpředu se kryli zlatým límcem přesahujícím na prsa, do pasu byli chráněni kroužkovanou košilí a ohnutým štítem, který svírali v levici. Pravou rukou pak vládli svým mečům. Od pasu dolů byli chráněni koženými kalhotami a nich měli navlečené kovové chrániče, které je chránily před ranami nepřátel. Jejich koně byli pokrytí barevnými látkami a fábory.

Útočníci měli na tělech černé krunýře s velikým měděným sluncem na prsou, hlavy ukryté v jednoduchých černých přilbách, až na úzkou mezeru na oči zcela zakrývajících obličej. Paže a nohy jim kryly kovové chrániče připoutané k tělu koženými řemínky. U pasu měli připoutané veliké sekery a v rukou na rozdíl od svých soupeřů svírali dlouhá černá kopí. V pravých rukou drželi malinkaté kulaté štíty s obrazem slunce. Zdálo se, že jsou vyzbrojeni daleko lépe, než muži z údolí, ovšem na úkor určité těžkopádnosti, k níž je důkladná zbroj odsuzovala.

Přiznávám, že mě rychlost, se kterou jsem se z poklidné procházky ocitl uprostřed nastávajícího boje zaskočila, a tak mi chvíli trvalo, než jsem se vzpamatoval. Hleděl jsem dolů pod sebe, kde se na vrchu, na kterém jsme ještě před chvílí seděli, bojovala horda strašlivých jezdců na zpěněných koních, a stále jsem měl pocit, že je to celé jen sen. Probuzení přišlo téměř okamžitě – jeden z jezdců v černém brnění trochu přibrzdil koně a střelil po nás z luku. Šíp by mě zcela jistě trefil, nebýt mé společnice, která mě strhla stranou. Šíp přeletěl okraj věže a zůstal ležet jako němá výstraha na kamenných dlaždicích. Žena se pro něj sklonila a vtiskla mi jej do dlaně. Byl to velice zvláštní šíp. Měl v sobě cosi hrozivého, v tmavé barvě, kterou byl natřen, ostré špici se zahnutým okrajem, aby se nedal vytrhnout z rány. Trochu mě zamrazilo při pomyšlení, že už jsem ho mohl mít zabodnutý v krku.

„To jsou naši nepřátelé, bojovníci z Kevora! Nemilosrdní a krutí! Naši sousedé, kteří pronikají do naší země a pokouší se ji ovládnout a zpustošit. Kdysi naše území zasahovalo mnohem dál, ale postupně nás zatlačili až sem." řekla dívka.

Přikrčili jsem se u okraje věže a po chvíli mi dívka řekla: „Teď se podívejte, ale opatrně, víte jak to předtím dopadlo!“

Přikývl jsem a oči mi téměř lezly z důlků, když jsem vystrkoval hlavu nad okraj. Bojovníci z Kevora však už byli daleko, podařilo se jim probít skrz protivníky, minuli věž a řítili se do obrovského údolí, plného překrásných staveb. Jakmile se přiblížili k první stavbě, vyřítili se odněkud z hloubi údolí další jezdci s tasenými meči, které se pronikavě leskly na slunci. Vzápětí byli útočníci zahnáni na útěk, zabíjeni ostrými čepelemi mečů.

„Bojovníci z Kevora jsou zbabělci! Ale nyní, když nás ubývá, si troufají! Naši muži však mají dost sil, aby si s takovou verbeží poradili!“ ozvala se žena vedle mne. „Však sám uvidíte. Přesto ale nad námi jednou zvítězí, protože náš národ již je hodně oslaben.“

Soupeřící strany se k nám znovu blížily. Bojovníci z Kevora hnali své koně o závod zpět a na útěku se jen chabě pokoušeli o obranu před dotírajícími pronásledovateli. Dostiženi byli u paty naší věže, kde se rozpoutal krátký vražedný boj. Ačkoliv útočníci, vida, že neuniknou, sebrali poslední zbytky sil a vyrazili na bojovníky z Ostorakeru v zoufalém útoku, nebyli schopni odolat jejich drtivému náporu a umírali jeden po druhém. Za chvíli z nich nebyl na živu ani jediný a prostranství okolo věže bylo poseto mrtvolami. Bojovníci z Ostorakeru pozvedli ke slunci zkrvavené meče a za vítězného pokřiku se vraceli zpět do údolí. Za sebou vedli skupinku ukořistěných koní. Žena mě zatahala za ruku.

„Teď už nehrozí žádné nebezpečí,“ řekla. „Půjdeme se podívat dolů.“

Sešli jsme po schodech a znovu prošli okolo komůrky, kde spala noční strážkyně. Má společnice odsunula těžkou závoru a otevřela dveře. Hned před prahem ležel mrtvý bojovník z Kevora se strašlivou ranou na krku, černá přilba ležela vedle něj a obličej se mu ztrácel pod záplavou dlouhých bílých vlasů. Ve strnulé ruce ještě svíral zbytek zdobeného oštěpu. O kus dál ležel další, jemuž prudká rána mečem prorazila krunýř a rozpárala břicho. Procházeli jsme mezi nimi. Posléze jsme vyšli až na pahorek u odvrácené strany věže a před námi se znovu otevřel pohled na údolí, kde mezi stromy prosvítaly bílé, štíhlé stavby a mohutný chrám.

„Nemohli bychom se tam podívat?“ zaprosil jsem dívku. Ona však jen zakroutila hlavou. „Nemůžeme. Musíme zůstat tady u věže. Tady je naše místo. A také už se budeme muset vrátit!“

Jakmile to dořekla, pustila mou ruku. Překrásné údolí se začalo pozvolna rozplývat a netrvalo to dlouho a z přeludu nezbylo nic. Stál jsem na pokraji kukuřičného pole, na opačné straně zvoničky a pomalu se vzpamatovával. Vedle mne stála stařena s holí a bílým šátkem kolem hlavy.

„Pokud vám mohu dobře radit, zapomeňte na to, co jste viděl,“ řekla mi. „A nikomu o tom nevypravujte. Měli by vás za blázna.“

„Bylo to nádherné,“ vypravil jsem ze sebe. „Chtěl bych tam zůstat mnohem déle. Chtěl bych tam zůstat do konce života.“ Stařena mávla rukou a opakovala: „Zapomeňte na to. Byl to jen sen. Jen chvilkový odlesk něčeho, co už se nikdy nevrátí. Ten svět je pryč, zmizel v čase a zůstala jsem tu jen já a má noční společnice. Naším úkolem je být na stráži, i když důvod pominul a doba se dávno změnila. Nemůžeme však ustat ve svém úkolu, naše služba nikdy nekončí. Naši kněží již dávno zmizeli a nikdo kromě nich neví, jak ji ukončit,“ zakroutila posmutněle hlavou.

Jak bych mohl na něco takového zapomenout, pomyslel jsem si. Stařena se pousmála: „Byla to pro vás taková odměna za to, že jste měl chuť se mnou ztrácet čas. Už dlouho jsem si s žádným člověkem nepromluvila.“ Zamyslila se. „Naposledy to bylo s jedním básníkem, či spisovatelem. To jsem si dobře popovídala. Pak jsem mu však ukázal to, co vám, a on v hrůze utekl. Přitom to byl takový hodný člověk. Jmenoval se myslím Karel, nebo Jaromír? Už nevím…“

„Erben.“ napověděl jsem a její tvář se rozjasnila.

„Skutečně, tak se mi představil! Vy ho znáte?“

„Ne.“ zakroutil jsem hlavou. Musel jsem brát s klidem podivné vnímání času té ženy, pro kterou nějaká ta stovka let nic neznamenala.

„Ale něco jsem od něj četl.“

Stařena pokývala hlavou: „Sliboval, že o mně napíše, ale pak utekl a už jsme se nestačili domluvit. Nevíte, jestli o mně něco napsal?“

„Nevím,“ zalhal jsem. „Nejspíš se tak vyděsil, že na vše zapomněl.“

„Já mu říkala, aby o tom nemluvil, ale on stále vedl svou, že o mně napíše. Ale asi dal na mou radu,“ řekla trochu zklamaně. „No nic, budeme se muset rozloučit.“

„Ještě ne,“ zaprosil jsem.

„Ale ano,“ odpověděla. „Nemohu tu tvrdnout do večera. Buďte zdráv.“

Přistoupila ke mně a stiskla mi ruku. Na okamžik se přede mnou objevila znovu veliká věž, ale stařena mě hned pustila a odcházela ke kukuřičnému poli. Ještě však, než vstoupila mezi uzrálé klasy, se ke mně otočila a varovala mě:

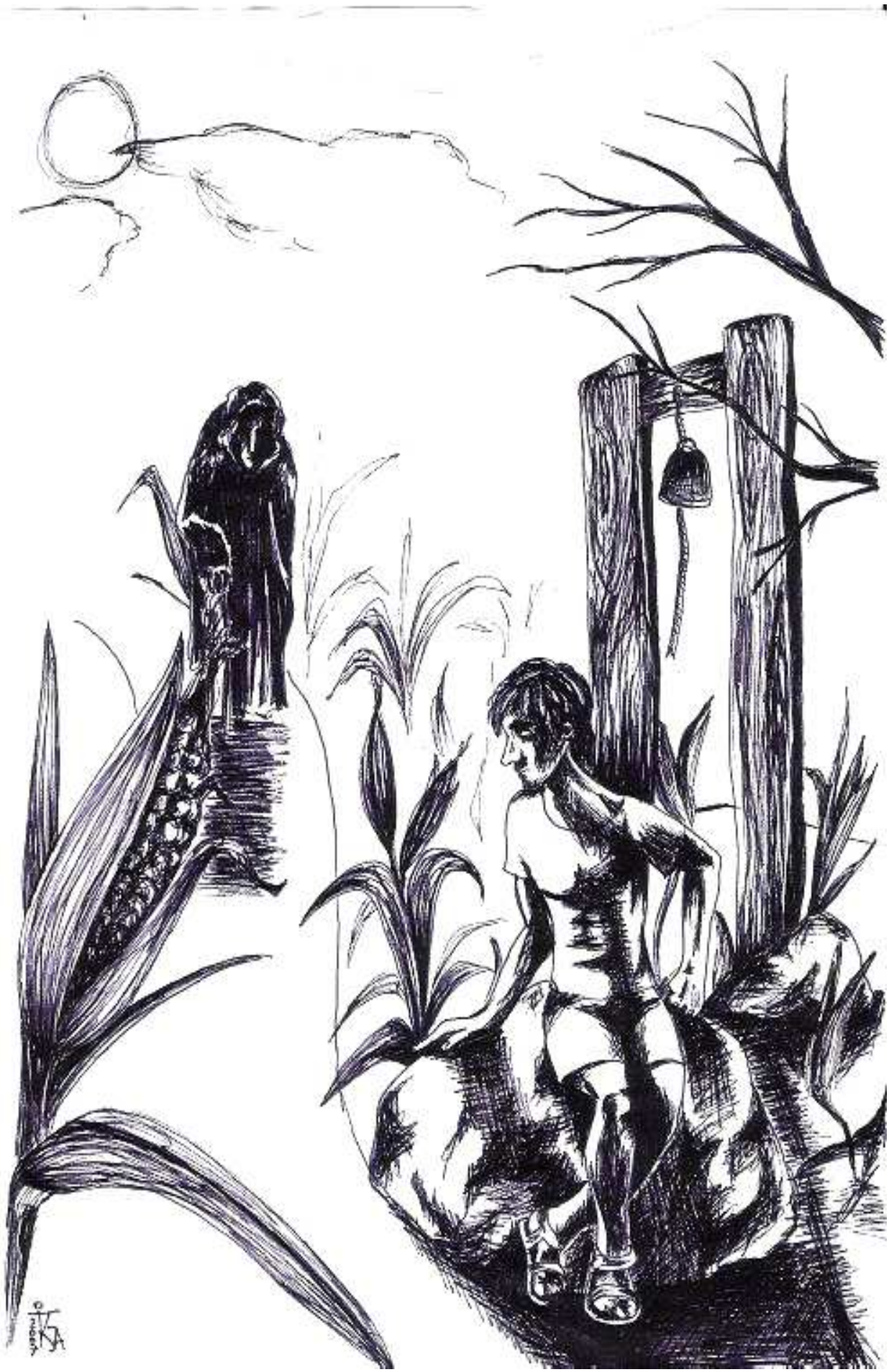

„V noci sem opravdu nechoďte. Má společnice je trochu divný patron a určitě by se k vám nechovala ani zdaleka tak přívětivě jako já. A mě už tu také nehledejte. To, co jsem chtěla, jste viděl, a já se smrtelníkům nikdy nezjevuji dvakrát."

Pak se otočila a už se nezastavila. Zakrátko zmizela uprostřed pole a já zůstal sám na rozpálené cestě. Cosi mě ponoukalo, abych ji následoval, ale nechtěl jsem porušit dané slovo. Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem si sedl na jeden z velikých bílých kamenů a přemýšlel, zda pocházejí z věže.

Probudil jsem se na rozpáleném kameni a hlava mi třeštila. Všude kolem slunce nemilosrdně pražilo do polí a do vyprahlé polní cesty. Kousek ode mne stála pobořená zvonička a vedle ní vysoký, usychající dub. Pokusil jsem se vstát a před očima se mi udělala ohnivá kola. *Mám úpal,* pomyslel sem si. To byl také nápad, jít sem v tom největším vedru a pak ještě k tomu usnout! Pomalu jsem se rozpomínal na to, co se stalo. Viděl jsem před sebou okraj věže a obě zápolící skupiny bojovníků. *Byl to jen sen,* říkal jsem si. Blouznil jsem z toho strašného vedra, to není žádný div. Už jsem se chtěl vydat domů, když tu jsem si všiml jedné věci. A rázem ze mě spadla veškerá malátnost a po zádech mi přeběhlo zamrazení. Na koruně uschlého stromu, na její nejvyšší větvi trčící přímo do oblak jako napřáhnutý oštěp, visel zplihle kus červené látky z mého trika.

Lord Hovnocuc: Výprava do trpajzličích dolů aneb legenda o Trojzubé Heleně

© 16. 12. 2004 – 14. 1. 2005 Lord Hovnocuc

Upozornění autora: Tato povídka je naprosto nevhodná pro osoby s citlivou povahou a duševně labilní jedince, neboť obsahuje tak děsně zvrhlé scény, že by se jim z nich mohlo udělat silně nevolno a obsah jejich žaludku by se znenadání mohl objevit na klávesnici nebo monitoru :-)

* * *

Bylo nebylo, za sedmero hovnama a sedmero žumpama byla jedna země, která se jmenovala Sračkozemě. Žili v ní skřeti, a pak ještě nějací trpajzlíci, kteří jako jediní dokázali skřetům úspěšně vzdorovat a přežili všechny jejich vyhlazovací nájezdy. Teda až do tý doby, než se odehrál příběh, kterej vám teď budu vyprávět…

Jednou se totiž skřetí král Aganglionic Megacolon zrovna vracel z hajzlu a ještě si ani nestihl pořádně utřít hubu, když mu jeho práskači donesli nejnovější zprávu z trpajzličí říše. Prý tam totiž v jednom z uranovejch dolů žije divukrásná trpajzlice jménem Trojzubá Helena, která má údajně tak rozkošnou ***cenzurováno*** , že jí chce každý hned ***cenzurováno***. Tahle zpráva skřetího krále natolik zaujala, že ani chvíli neváhal a hned poslal trpajzlíkům maila, aby mu koukali Helenu co nejdřív vydat. Jenže milí trpajzlíci ho pěkně vyfuckovali a odpověděli mu, ať si na jejich Helenu nechá zajít chuť a ať si jde radši vyhonit svýho ***cenzurováno*** na záchod. To ale neměli dělat, protože skřetího krále neuvěřitelně nasrali, a ten se rozhodl, že si je za jejich drzost pěkně vychutná a že dá dohromady největší skřetí armádu všech dob, se kterou trpajzličí doly důkladně vyrube. A právě tak začala legendární výprava do trpajzličích dolů, známá z dějin taky jako válka o Trojzubou Helenu.

Skřetí král teda hned vyhlásil totální mobilizaci, ale moc velkej efekt to nemělo, protože většina skřetů si stačila včas pořídit modrý knížky, a teď se chechtali tomu, že nejsou přece taky blbý, aby šli do války riskovat kejhák. Jedinej, kdo si nenechal žádnou akci nikdy ujít, byl slavnej skřetí hrdina Úchylos, kterej přijel na královskej hrad i se svojí partou úchyláků. Jeho příjezd byl jako vždycky velkolepej, protože přicválal na svym novym kentaurovi (potomkovi legendárního Alberta, známýho z výpravy do hovnobitích nor) a jako správnej tvrďák jel samozřejmě bez sedla a seděl kentaurovi přímo na holý prdeli. Na sobě měl akorát dlouhej černej úchyláckej plášť, kterej neustále roztahoval na okolo stojící fanynky, který při tom pohledu omdlívaly blahem, a k tomu ještě kouřil „Toníkovo vocas", což byla nejvyhlášenější značka doutníků na celý Sračkozemi. Za nim se pak potácel průvod úchyláků, který taky roztahovali svý pláště a kouřili, co se dalo. Mezi nima bylo dokonce i pár slavnejch kopromágů, kteří tvrdili, že umí z hovna vyčarovat cokoliv a že je to navíc levnější a ekologičtější, než klasická magie.

* * *

Když skřetí král uviděl, že se na něj alespoň někdo nevysral, tak se zaradoval a naplánoval, že hned druhej den vyrazí se všema úchylákama na trpajzlíky, aby je jejich bojovej zápal náhodou zase nepřešel. A jak řekl, tak se taky stalo. Druhej den vyrazilo na východ početný skřetí vojsko složený hlavně z úchyláků, a pak z těch, co neměli dost prachů, aby si koupili modrou knížku. Ti ale brzo začali hromadně dezertovat, protože poznali, že mít úchyláka za prdelí není vždycky výhra, a než vojsko dorazilo k trpajzličím dolům, nezbyl v něm kromě krále (na kterýho si nikdo netroufnul) už nikdo jinej, než samej úchylák.

Trpajzlíci vůbec nečekali, že skřeti shromáždí svojí armádu tak rychle, a první vlna útoku je naprosto vyvedla z míry. Nic netušící se potáceli po ulicích svýho hornickýho městečka, když v tu chvíli na ně začali ze všech stran skákat nadržení úchyláci a kdo se nestihnul včas schovat, tak toho si pěkně vychutnali. Útok podporovali i kopromágové palbou z hovnometů, takže vzduch byl plnej nebezpečnejch projektilů a vypadalo to tam jako někde na paintballu.

Zbylí trpajzlíci se zabarikádovali v okolních domech, a když vystřízlivěli, zmohli se dokonce i na odpor. Nejkrvavější bitva proběhla o veřejný hajzly, který zuřivě bránila hajzlbába s koštětem. Válečná štěstěna se chvíli klonila na stranu hajzlbáby a chvíli zase na stranu skřetů, dokud do boje nezasáhnul samotnej Úchylos. Ten hajzlbábě koště useknul i s hnátama a narval jí ho celý do prdele. Pak bábu hodil do hajzlu a vysral se na ni, aby věděla, že čím kdo zachází, tím taky schází. Nakonec si jejíma fousama, který vykukovaly z hajzlu ven, utřel ještě prdel. Na oslavu velkýho vítězství potom uspořádal přímo na hajzlech obrovskou kopropárty, která trvala tak dlouho, dokud skřeti všechen obsah hajzlů nevyžrali. Nechyběla ani koprokoulovaná a společný kouření „Toníkovo vocasu“ i jinejch vocasů.

Příští den, když se skřeti zotavili z kopropárty, rozhodli se dobít další strategickej bod, kterym byl zdejší bordel. Provedli na něj útok ze všech stran, ale trpajzlíci dobře věděli, co by to znamenalo, kdyby bordel ztratili, a tak ho bránili zubama i nehtama – teda hlavně těma zubany, a pokousali spoustu skřetů, který se k bordelu jenom přiblížili (jednomu ukousli dokonce i ***cenzurováno***). Bitva se trvala celej den a rozhodl ji opět Úchylos, protože vzal útočný komando sestavený z těch největších úchyláků a nečekaně s nima zaútočil přes prasečí chlívek, kterej byl součástí bordelu a sloužil pro zákazníky se „speciálníma požadavkama“. Tam hned zajal trpajzlici, která měla „speciální služby“ na starosti a nechal si ji odvést do svýho stanu s tim, že se jí bude věnovat pozdějc. Pak vylezl na střechu chlívku a odtud skočil rovnou do pokoje v prvnim patře. Další úchyláci ho rychle následovali a během chvilky obsadili celý první patro, protože tam byli jenom trpajzlíci, kteří se chtěli ulejt z nejtvrdších bojů v přízemí nebo kteří už měli vylámaný všechny zuby. Trpajzlíkům bylo jasný, že teď už skřetům nemůžou dlouho odporovat, a aby si zachránili aspoň holý zadky, převlíkli se za zaměstnankyně bordelu a mysleli si, že si jich útočníci nebudou všímat. Ti se na ně ale bez meškání vrhli a zamaskovaní obránci před nima nakonec neubránili ani ty svý holý prdele.

Když zbylí trpajzlíci viděli, jak jejich druhové dostali na prdel (doslova), tak se stáhli do svejch uranovejch dolů a zabarikádovali se tam. Skřeti zatím řádili v jejich městečku a i Úchylos si dovolil malou přestávku. Vrátil se do svýho stanu, kde už na něj čekala trpajzlice ze „speciálních služeb“. Hned jak jí Úchylos uviděl, dostal chuť na nějakou pořádnou úchylárnu a když se tak na „speciální“ trpajzlici koukal a rozhodoval se, k čemu by se hodila nejvíc, napadlo ho, že si už dlouho neužil pěkný snuff (pro méně znalé čtenáře se sluší připomenout, že podle Skřetího slovníku cizích slov je to sexuální akt zakončený vraždou). Moc dlouho se nerozmejšlel a hned se na milou trpajzlici vrhnul. Ta ale, když poznala, co na ní Úchylos chystá, začala prosit a slibovat, že když jí nechá žít, udělá pro něj cokoliv si bude přát. A skuhrala tak dlouho, až se nad ní Úchylos smiloval, protože to byl v jádru prostě dobrák. Hned se ale rozhodnul, že aspoň vyzkouší pravdivost toho, co mu trpajzlice slíbila. Odněkud vytáhnul obrovskej lavor a postavil ho před svoji zajatkyni. Ta se zaujetím sledovala, co se asi bude dít. Úchylos jí nejdřív přikázal, ať pořádně votevře hubu, a pak jí strčil do krku péro (ne svoje, ale nějaký slepičí). Trpajzlice se samozřejmě hned poblila a Úchylos to hbitě pochytal do lavoru. Pak jí ještě chvíli šimral v krku, ale když si byl jistej, že už vyblila všechno, co se dalo, zařval na ni: „A teď to po sobě zase sežereš!“ Trpajzlice se nejdřív zdráhala, ale Úchylos jí připomněl její slib, takže chtíc nechtíc začala obsah svýho žaludku žrát. Moc jí to nešlo, ale Úchylos ji povzbuzoval tim, že jí neustále připomínal, že jestli to nesežere, bude snuff. Nakonec to do sebe přece jenom všechno dostala zpátky, a aby se zavděčila, ještě celej lavor vylízala. Na tu chvíli ale Úchylos čekal, protože zase vytáhnul slepičí péro a všechno se opakovalo znova a znova a znova… Když už trpajzlice měla žrát svoje zvratky podesátý, tak to

vzdala a řekla, že si dá radši to snuff. Takže Úchylos nakonec ukojil všechny svoje choutky a mohl jít s dobrym pocitem spát.

V noci ho ale probudil divnej zvuk. Chvíli poslouchal, co se to děje, a když zvuk identifikoval, hned vyskočil z postele. Znělo to totiž jako hekání, který vycházelo ze stáje, kde měl Úchylos ustájenýho svýho kentaura. Aby se moc nezdržoval, tak si narychlo oblíknul akorát tanga a vyrazil tam. Když otevřel dveře, uviděl trpajzlíka Hekala (to byl totiž královskej synek, známej svejma zvláštníma choutkama a hlasitym hekánim), jak si obdivně prohlíží jeho kentaura a děsně při tom heká! To Úchylose pořádně nasralo, protože k jeho kentaurovi nesměl nikdo kromě něj. No prostě ho popadnul takovej vztek, že přiběhnul zezadu k Hekalovi a kopnul ho tak zuřivě do prdele, že ten prolítnul celou stájí až ke vzdálený dřevěný stěně, kterou probořil svou drškou a potom ještě asi deset minut střídavě vykašlával hovna a flusal zuby. Ale to Úchylosovi nestačilo, protože hned přivázal Hekala za kentaurovo ocas a začal ho vláčet po celym táboře. Hekal při tom zase děsně hekal (zvlášť když se mu prošoupalo břicho a tahal za sebou všechny střeva), ale bylo mu to prd platný, protože Úchylos s nim jezdil tak dlouho, dokud z něj nezbylo úplný hovno. Pak šel konečně spát.

* * *

A válka pokračovala dál, i když po prvních vojenskejch úspěších přišlo zklamání. Zbylí trpajzlíci byli totiž i s Helenou zabarikádovaný v dolech a ať na ně skřeti útočili jak chtěli, nepovedlo se jim je vyrubat. A tak to šlo pořád dokola a roky ubíhaly. Naštěstí jsou skřeti i trpajzlíci dlouhověcí, takže i po sto letech válčení zůstali všichni hlavní hrdinové pořád naživu. Skřety ale válka už pěkně srala, jenže nechtěli odejít bez Heleny, když se kvůli ní tak dlouho bojovalo.

Naštěstí se v Úchylosově geniálním mozku zrodil další plán, jak trpajzlíky obchcat – a to doslova. Napadlo ho totiž, že by se všichni skřeti mohli najednou vychcat do dolu, ve kterym byli trpajzlíci zalezlí, a tak je vyplavit. Na jeho povel se celá skřetí armáda včetně krále shromáždila u vchodu a všichni začali chcát. Trpajzlíci se nejdřív vevnitř chechtali, ale když měli chcanky ke kolenům (což je u trpajzlíka většinou ve vejšce někde kolem 10 cm), už je smích přešel. Když měli chcanky pod prdel, začali bejt trochu nervózní a rozhodli se, že proti skřetům použijou svoje největší „eso“ – zuřivýho trpajzličího Conana! Ten byl vyhlášenym bojovníkem, kterýmu nemohl nikdo vzdorovat, ale trpajzlíci ke svojí smůle nevěděli, že je to taky vyhlášenej ondinista (opět pro méně znalé čtenáře cituji ze Skřetího slovníku cizích slov, že ondinisti jsou ti, které děsně vzrušuje chcaní). Takže jakmile trpajzličí Conan vyběhl ven, hned zapomněl na boj a myslel si, že je na nějaký ondinistický párty. Aby nezůstal pozadu, začal hned kolem sebe taky chcát a svym výkonem předčil dokonce i samotnýho Úchylose!

Když trpajzlíci viděli, že jim ani tahle poslední šance nepomohla a když jim chcanky stouply až ke krku, začali v panice plavat z dolu ven. Podměreční trpajzlíci už dávno bublali, ale většina jich to zvládla k nouzovýmu východu. Jenže skřeti už na ně venku čekali, a jakmile fousáči vystrčili svoje palice ven, hned jim je usekli. Ušetřili akorát Trojzubou Helenu, která ale po těch letech neměla už žádný zuby, a když jí král viděl, byl z ní trochu zklamanej, protože si do tý doby neuvědomil, že všechny trpajzlice vypadají úplně stejně jako trpajzlíci, včetně kompletního plnovousu. No, ale když se kvůli ní válčilo tak dlouho, rozhodl se, že to nějak zkousne a ožení se s ní, aby skřety nenasral. Úchylos si ještě z vítězný bitvy vzal nějaký „trofeje“ a potom hned skočil na kentaura a jel domů, protože tady ho už žádná další úchylárna nečekala.

* * *

Armáda se teda s velkou slávou vrátila do skřetích hor a hned tam všichni začali připravovat svatbu. Ta příprava spočívala hlavně v tom, že museli Helenu oholit, což se jí ale vůbec nelíbilo a třem holičům ukousla ruku. Nakonec se jí to ale vymstilo, protože čtvrtej holič už o svou hnátu přijít nechtěl, takže si nasadil na práci kovový rukavice, který si pučil ve zbrojnici. Jenže v těch neměl zase takovej cit, takže spolu s fousama odříznul Heleně i pořádnej kus frňáku. Když to skřetí král viděl, nechal za trest holiči useknout obě jeho hnáty (takže i jemu se to vymstilo, protože ostatním holičům Helena ukousla jenom jednu hnátu a aspoň si pak pořád měli čím honit svýho ***cenzurováno***). Králi se teď ale Helena s uříznutym frňákem líbila ještě míň než s fousama, takže pozval jednoho z předních kopromágů, aby jí s tim něco udělal. Kopromág chvíli mumlal nějaký zaklínadla a pak vytáhnul z tašky takovou hnědou smradlavou kuličku, kterou vymodeloval do tvaru nosu a přilepil ji Heleně na ksicht. Král sice moc spokojenej nebyl (a Helena taky ne), ale kopromág oba ujistil, že tohle je to nejlepší, co svede a že jestli se jim to nelíbí, ať mu políbí prdel.

Konečně teda nadešel svatební den a všichni skřeti se přišli podívat na to, jak se jejich král bude ženit. Přijel dokonce i Úchylos, kterej si myslel, že při takovym velkym bordelu, jakej je vždycky při svatbě, by se mohla naskytnout příležitost pro nějakou další z jeho úchyláren. Při obřadu na sobě měla Helena nádherný bílý šaty a akorát zepředu byly trochu umazaný od jejího novýho hnědýho nosu, jak si je při oblíkání přetahovala přes hlavu. Král si vzal pro parádu svý nejlepší rytířský brnění vykládaný diamantama, ale docela brzo toho začal litovat. Nejenom že nebylo zrovna nejpohodlnější, ale když měl pak tancovat s nevěstou, začalo se mu chtít zrovna srát a vzhledem k tomu, že brnění nemělo vzadu žádný dvířka, musel to pustit do trenýrek. Hovna ale sjely po vnitřku brnění dolů, rychle protekly ven botama a jak král s novou královou tancovali tradičního kozáčka, lítaly od nich sračky do všech stran. Jak to Úchylos viděl, hned se s otevřenou hubou procpal do první řady, aby z toho královskýho tance taky něco měl.

Nakonec král popadnul nevěstu a odnesl si ji do svejch komnat, aby si s ní konečně pořádně ***cenzurováno***, protože po těch sto letech se už netěšil na nic jinýho. Hned z Heleny serval všechny šaty, ale když uviděl, co je pod nima, dostal infarkt a chcípnul. Náhodou šel ale okolo královský komnaty zrovna Úchylos, kterej uměl bejt vždycky ve správnou chvíli na správnym místě. Nakouknul dovnitř, a když uviděl to, co král, zaradoval se, bez meškání hned na Helenu skočil a pořádně jí ***cenzurováno*** (a pak si dal ještě ***cenzurováno*** s bývalym králem). Nakonec se sám prohlásil za novýho krále (a každýho, kdo byl proti, pořádně nakopal do prdele), oženil se s čerstvou královnou Helenou a jestli nechcípnul, provádí svoje úchylárny určitě ještě dodnes.

A jaký že bylo to tajemství, který stálo skřetího krále život, zatímco Úchylose velice potěšilo? No přece to, že Trojzubá Helena nebyla trpajzlice, ale převlečenej trpajzlík-transvestita, a ta legenda o její (nebo spíš jeho) kráse, která před sto lety do skřetích hor dorazila, byla reklama na jeho travesti show!

THE HAPPY END

Povídky – ostatní

Lord Albert Ryba: Služební cesta

„Crrrrrrrrrr...“

Otevřel jsem jedno oko. Ležel jsem v předsíni na zemi vedle nakysle zapáchajícího koláče „bramborového salátu“, v hlavě mi bušila smečka permoníků a ke všemu někdo vytrvale zvonil na domovní zvonek.

„Ach jooo,“ pomyslel jsem si, natáhl na sebe alespoň slipy a vypotácel se ven.

„No, to snad nemyslíš vážně!“ přivítal mě nasranej hlas zpoza břečťanem obrostlé hradby, „ty ještě nejsi připravený? Řekl jsem ti jasně, že alespoň jednou za rok nemáš chlastat a že máš být zavčas na zastávce u silnice!“

Došlo mi, že je neděle tři hodiny odpoledne, a já měl právě odjíždět na čtrnáctidenní služební cestu do Německa. Nechtěl jsem se vožrat, jenže včera u nás v Plzni hrála skupina Hammerfall a takové akci jsem nemohl odolat. A jaký by to byl koncert, aniž bych si dal pivo?

„Co tu stojíš? Hni sebou, ať nám neuletí letadlo,“ pobídl mě šéfův hlas ze dveří taxíka, který nás měl vzít do Prahy, „podívej se, jak vypadáš!“

Sehnul jsem hlavu. Zvratky slepené prameny vlasů jsem měl zastrkané do slipů, které jsem si narychlo natáhl, abych nebyl venku za úchyla. Všiml jsem si, že jsem si je oblékl obráceně, protože vepředu jsem měl zahnědlou stranu, kdežto vzadu žlutou. Pokrčil jsem rameny a vykročil po schodech nahoru.

Zabalit si kufr bylo utrpení. Hlava mně bolela jako střep a než jsem našel všechny věci v mém chlívci, uplynulo tři čtvrtě hodiny. Jednou na mě zvonili, jestli jsem zase neusnul, ale ven jsem se kvůli tomu neobtěžoval, jen jsem z okna zahulákal, ať si políbí prdel.

„Doufám, Alberte, že jsi alespoň teď nepil,“ pronesl do výmluvného ticha šéf, když jsme najížděli u Olympie na dálnici na Prahu.

„Ne,“ zalhal jsem a otočil se raději na otevřené okno, aby se kolegové nemuseli krčit před mým nakyslým dechem.

„No proto, letos bych si přál, aby let proběhl bez problémů.“

Ze své loňské cesty do Walesu si toho moc nepamatuju, ale na třicetitisícovou pokutu za pochcaný sedačky v luxusním Boeingu, kterou mi půl roku strhávali z platu, hned tak nezapomenu. *To jsem ale v chlastání nebyl tak zkušený, jako teď,* pomyslel jsem si, a když se šéf díval z okna, napil jsem se z placatky rumu. Musím přece nějak zakrýt dech páchnoucí žaludečními šťávami.

Na letišti byla děsná fronta. Potácel jsem se, opíral se o kolem stojící lidi a snažil se vyčesat blitky z vlasů. Kdykoli jsem si myslel, že se šéf nedívá, napil jsem se z placatky.

Celníkům se nelíbilo moje oblečení s lebkami a obrácenými kříži a potetovaný obličej, něco si potichu povídali, ale nakonec mě pustili, když viděli, že patřím ke kravaťákům od nás z práce. Jen mi zase jako loni sebrali nůž; nosím ho v kapse na otevírání lahváčů, jelikož zuby už mám od toho olámané.

Po odbavení jsem si lehl na sedačky a začal si na své objemné břicho vyndavat obsah peněženky. Zjistil jsem, že jsem oproti včerejšku lehčí nejmíň o osm set korun. Přinutil jsem svůj vypitý mozek trochu popřemýšlet a dal jsem dohromady, že jsem vychlastal asi pětatřicet piv.

„To není možný,“ zahloubal jsem se, „vždyť jich bylo jenom něco málo přes dvacet... Nebo, že bych platil i klukům...?“

„S kým si to povídáš, Alberte?“ ozval se Tomáš sedící naproti mojí řadě sedaček.

„Co? Neposlouchej cizí lidi, blbe,“ zavrčel jsem a začal si cpát peněženku do močí prosáklé kapsy od kalhot.

„Jojo, zkurvenej život,“ zamudroval jsem a zavřel oči. Představoval jsem si, jaký by to teď bylo u nás v hospodě. Kdybych nejel na tu posranou cestu, tak už jsem mohl za tu hodinu, co jsme odjeli z Plzně, dopíjet šestý pivo. S Frantou bych pak šel hrát šipky a kdo by prohrál, musel by druhýmu zaplatit půllitr rumu. Stejně bychom ho vychlemtali společně a další by koupil druhej z nás. Jestlipak by Franta vypil půllitry rumu čtyři? Možná kdyby...

„Alberte, vstávej,“ vytrhl mě z usilovného přemýšlení šéfův protivný hlas, „ty už tady zase chrápeš! Pojď, seber si věci, odlétáme.“

Prošel jsem chobotem a napasoval svůj břich do úzké uličky v ledadle. Podíval jsem se na letenku, kde vlastně sedím.

„To tedy ne! Já chtěl bejt u okna!“ zahulákal jsem na strejce, jenž měl sedět vedle mě.

„Koukej se spakovat a vypadni!“ zahrozil jsem mu tlustou rukou.

„Entschuldigen Sie, bitte, aber das ist mein Platz,“ mektal nějakou nesrozumitelnou řečí páprda, přičemž mi ukazoval jeho útržek letenky.

„Neser a zvedej se," popadl jsem ho za flígr a táhl ven z trojsedačky.

Strejc si něco mumlal pod vousy, ale nakonec se usadil na prostřední místo a vedle něj sebou kecnul kravaťák s koženým kufříkem.

„Chceš napít na usmířenou?" nabídl jsem chlápkovi vedle PET flašku s rumem, kterou jsem načal, jakmile jsem dopil placatku. Nic neodpověděl a koukal se jinam, tak jsem ho nechal bejt, ať má absťák, a dal jsem si pár poctivých loků.

Užuž se zavíraly dveře, když do letadla vešla policie. Instinktivně jsem se přikrčil; kdykoli se ty svině objeví, vždy to znamená akorát problémy. Naštěstí vytáhli jenom nějakýho Araba, a v poutech odvezli jeho.

Pak se představila posádka – nejprve česky a poté dalšími dvěma jazyky, kterým jsem nerozuměl, a letadlo se dalo do pohybu. Napadlo mě, že bych mohl zavolat Pepovi, jestli už je v hospodě, ale musel jsem nejprve pěstí uzemnit páprdu, který se mi začal sápat po telefonu a něco vykřikoval jeho hatmatilkou. Akorát, když jsem se s Pepou rozloučil, se letadlo odlepilo od země a současně začala jedna malá holčička v protější řadě zvracet.

„Nemáš tak chlastat, když hovno vydržíš," poučil jsem jí a nabídl jí jako vyprošťováka svůj rum. Její máma mě však odháněla kabelkou, tak jsem to vzdal. Když už jsem ale stál, využil jsem toho, odstrčil strejce i kravaťáka z mojí řady a šel se vychcat. Zajímalo by mě, jestli to šlo dírou ven, jako ve vlaku.

Když jsem se vrátil, byli jsme už několik kilometrů nad zemí. Občas jsme se propadli o pár desítek metrů, na což nějaké ženské pokaždé reagovaly pištěním, ale letuška nás ujišťovala, že turbulence jsou normální a letadlu se nic nestane.

„Hej, pro mě pivo," zvolal jsem, když jsem zahlédl letušku s občerstvením o tři řady za mnou.

„Musíte chvíli počkat, pane..." snažila se namítnout, ale to už jsem si přitahoval vozík k našim sedačkám a bral z něj plechovky do zásoby.

„Ser to sem a čárky dělej hráběma," zažertoval jsem na účet zkoprnělé letušky. Plechovka zasyčela a já se konečně napil něčeho pořádnýho.

„Nedělej ostudu," otočil se na mě šéf, který s ostatními seděl přede mnou. Hajzlové, letěli jsme čtyři, sedačky jsou po třech a se mnou nechtěl nikdo z ostatních sedět. Tak mi přiřadili toho nabubřelýho páprdu a suchara v kvádru. Ani jeden z nich se nechtěl o ničem bavit, přestože jsem se snažil navázat konverzaci, jestli chtějí napít piva nebo rumu.

Zbytek cesty jsem prochrápal, abych se nemusel dívat na tu hloubku pod námi. Koho napadlo posadit mě k oknu?

Ve Frankfurtu jsme prošli fízlama a došli do haly. Rozběhl jsem se s vozíkem na kufry a naskočil na něj. Nějaký invalida neuhnul a tak se po srážce převrátil i s kriplkárou naznak. Mával pahýly končetin a snažil se zvednout jako brouk z krovek. Kolegové z práce mě za chvíli dohnali a společně jsme vlezli do autobusu, jenž nás odvezl na nádraží. Vlak jel asi za hodinu, takže jsme zapluli do restaurace nad kolejištěm. Ti ňoumové od nás si dali jen kafe, ale já sebral z tácu na použité nádobí sklenici a přelil do ní rum z PETky, kterou jsem poté prázdnou hodil po schodech dolů k vlakům. Nechtělo se mi kupovat za těžce vydělaný valuty novou flašku rumu, tak jsem před odjezdem vlaku obešel pár stolů a dopil zbytky piva a vína, co kdo zanechal.

Nasedli jsme do vlaku a bohužel byl tak plný, že jsme museli zůstat v uličce. Lehl jsem si na zem a jelikož vlak jel oproti našim tiše a nedrncal, usnul jsem jak nemluvně.

Když mě vzbudili, byla už tma. Vylezli jsme z vlaku a já mžoural, kde to vlastně jsme. Rozhlédl jsem se po nádražní hale a konečně jsem uviděl skupinku nějakých chlápků, z nichž jeden měl cedulku „Mr.Ryba". Vrazil jsem mu do ruky svůj kufr a následoval ho. Všiml jsem si, že ostatní byli tak blbí, že kufry svým nosičům nedali a nesli si je sami.

U hotelu mi šéf řekl, že za čtvrt hodiny máme sraz na recepci a že nás zástupci německé pobočky naší firmy pozvali na večeři. Vyfuněl jsem po schodech do posledního patra a rozvalil se na postel. Dostal jsem na něco chuť. Otevřel jsem ledničku a obrátil do sebe všechny nápoje, co tam byly; pouze nealkoholické jsem vyházel oknem do dvora. Obsah ledničky mě pěkně nasral. Tady snad neumí chlastat... K čemu jsou decilitrový lahvičky s pálenkou? Co by jim udělalo dát do lednic litrovky, když to stejně zacvaká firma...?

Probudilo mě bušení na dveře.

„Ty jsi zapomněl na tu večeři?" říkal skrze dveře Jirka a nejistě se na mě podíval, „čekáme na tebe už dvacet minut!"

„Asi mi jdou špatně hodinky," vymlouval jsem se, i když samozřejmě žádné nemám.

Po chvíli jsme vešli no jakési nóbl restaurace, kde na nás již čekali němečtí kolegové. Sebral jsem číšníkovi láhev šampaňského a vylovil nějaké staré rašpli z talíře chapadla chobotnice.

„Bubububuuu," strčil jsem si je do nosu a hlasitě se rozesmál. Shodil jsem na zem cedulku „Reserviert" a dřepnul si ke stolu. Váhavě si přisedli i ostatní, zatímco jsem zkarbloval šampáňo, vystříkal půlku do květináče s palmou a zbytek několika loky vypil.

Pak přišel číšník a něco povídal. Podle toho, že si ostatní začali objednávat jídlo, jsem pochopil, že se asi ptal, co si dáme, a řekl jsem, že chci tlačenku. Číšník opět něco zadrmolil.

„Tlačenku, ty kriple," zvýšil jsem hlas.

Můj šéf mu něco řekl tím jeho debilním nářečím, oba si vyměnili pár slov a pak mi oznámil, že tlačenku nemají.

„Tak ostravskou klobásu," otočil jsem se rovnou na šéfa, protože nemělo cenu něco chtít po tom blbovi, co ani neumí normálně mluvit.

„Tu jistě také mít nebudou," zatvářil se otráveně šéf, „kdyby sis uměl přečíst jídelní..."

„Tak basu piv a ať mi netvrdí, že tu pivo neznají."

A opravdu. Číšník se za chvíli vrátil s několika sklenicemi lahodného moku. Exnul jsem tři a až poté mě šéf zarazil, že pro mě bylo jen jedno.

Blbečkům z německé pobočky přinesl číšník třetinky něčeho červeného.

„Tak víno, jo?" ušklíbl jsem se. „Dáme soutěž, kdo ho vychlastá víc?"

Zařval jsem na číšníka, ať mi přinese víno. Kupodivu pochopil a přinesl mi také třetinku.

„A jedem," šoupl jsem jí do sebe, „a už nos další," ukázal jsem názorně, že má donést i ostatním.

„Kdo se první pobleje, platí všem," klopil jsem jednu sklenici za druhou do sebe, zatímco se ostatním na stole hromadily.

„Už nemůžeš, co?" vytahoval jsem se na nejblíž sedícího skopčáka, „já ti ukážu, jak se správně chlastá!"

Ostatní zaraženě mlčeli a čekali, co bude dál.

„Ukaž, pomůžu ti," řekl jsem dobrácky jednomu z nich, který ucucával ještě první sklenici. Vytrhl jsem mu ji z ruky a hodil do sebe.

„Ty šmejde!" zaburácel jsem. V té sklenici byla cola! Postavil jsem se a odhodil stůl.

„Jestli někoho nesnáším, tak to jsou podrazáci," začal jsem si kasat rukávy, což šlo přes moje obtloustlé ruce špatně.

„Tak ty jsi chtěl nade mnou vyhrát, hajzle, a myslel sis, že si nevšimnu, co chlemtáš?"

Rozpřáhl jsem se, ale jak jsem se moc rychle postavil, seklo to se mnou a já se rozvalil na podlaze jako pytel brambor. Zvedl se mi žaludek a z úst i nosu mi vytryskl proud zvratků. Ztratil jsem vědomí.

Nevím, jak dostali ven mých 130 kilo živé váhy (na loňské služebce ve Walesu mě vynesli snadno, to jsem měl o 50 kg méně), ale probudil jsem se v parku před restaurací na zemi pod lavičkou. Byla ještě tma a kolem sebe jsem neviděl ani živáčka. Cítil jsem se snad ještě mizerněji, než když mě vzbudili včera. S potížemi jsem zvedl své sudovité tělo a zamířil k hotelu. Neušel jsem ani pět kroků, když jsem opět vrhl. Podle toho, jak vypadalo místo, na němž jsem se vzbudil, to nebylo za noc poprvé. V hotelu jsem se tiše protáhl okolo spícího recepčního a s obrovským úsilím se vypotácel do horního patra do svého pokoje. Zaklaply za mnou dveře a já se konečně mohl v klidu natáhnout do pelechu.

Vzbudilo mě štěbetání ptáků. Kolik může být hodin? Roztáhl jsem závěsy a uviděl slunce vysoko nad hlavou. Ostatní asi zrovna dřepěli v práci a protože s tím už těžko něco nadělám, vlezl jsem do sprchy. Ani jsem si nestačil opláchnout všechny zvratky z kalhot, když jsem uslyšel cvaknutí dveří. To snad ne! Že by měl šéf klíče od MÉHO pokoje?

Vyřítil jsem se z koupelny. Vtom jsem ho spatřil. Nějaký hajzl se zaparkovanou kárkou před pokojem stál u mé postele a pucoval zasviněné povlečení. Zařval jsem jak býk a názorně jsem mu předvedl, jek se v Čechách vyhazuje z hospody. Zůstal ležet v chodbě a udiveně zíral na statnou postavu, z jejíhož oblečení crčela voda. Všiml jsem si, že má na kárce kromě košťat i zásobu lahví coly a také whisky, co jsem měl po svém příjezdu v lednici. Vtáhl jsem tedy vozítko do pokoje, zabouchl za sebou, zamkl a nechal klíč v zámku, aby mě už nikdo neobtěžoval. Colu jsem chrstnul do záchodové mísy a všechny minilahvičky s whisky a s vínem prolil hrdlem. To je něco! Tomu říkám servis, chlast až na pokoj. Opět jsem zatáhl a kecnul sebou do zvratky zadělaných peřin.

Vzbudilo mě bouchání na dveře. Kdo to může být? Vypnul jsem sprchu, která dosud tekla, odemkl jsem a vykoukl ven.

„Dneska už do práce půjdeš, Alberte?" tázal se jízlivě můj šéf.

„Jo, dneska by to šlo," zamyslel jsem se, jestli jsem si s někým nedomluvil kalbu. Pak mě trklo, že jsem někde v Německu a že mi tedy asi nic jiného nezbyde. Protože na mě oblečení během spánku uschlo, mohl jsem vyrazit rovnou.

„Ty ses tedy vyznamenal," vyslechl jsem si, „ani nevíš, jak nám bylo včera před německými kolegy trapně."

„Přesně tak," přihodil Jirka, „doufám, že se alespoň omluvíš."

„Hmmm," zabručel jsem a nahlédl do popelnice, zda tam nějaká dobrá duše nezanechala něco k pití.

„Dnes bude mít projev generální ředitel, tak ne abys to nějak komentoval!"

„Hmmm..." (...jestli bude tak blbej, jako ten loni...)

„Nechceš doufám způsobit mezinárodní ostudu!"

„Hmmm..." (...omlouvat se za mě budeš stejně ty...)

„A jestli uvidím, jak zase něco chlemtáš, urazím ti pracky!"

„Hmmmm," (...to by sis nedovolil, sráči, dobře víš, že bych pracky urazil já tobě a ještě ti je narval do prdele...)

„A jsme tady," zastavil se šéf u skleněného vchodu a obrátil se ke mně. „Dobře si pamatuj, co jsem ti říkal," prohlásil nasupeně.

Vstoupili jsme do konferenční místnosti. Na stole bylo občerstvení v podobě minerálky, ale já si naštěstí cestou všiml, že vedle toalet mají bar, a když se nikdo nedíval, sáhl jsem si pro láhev šampaňského. Na hajzlech jsem přelil její obsah do PETky z odpadkáče a začal si vesele prozpěvovat, jak jsem na všechny vyzrál.

V sále jsem nejprve vylil minerálku na zem a z PET flašky naplnil nenápadnou zelenou láhev. Teď šéf nic nepozná. Ještě to nezačalo, a už jsem ji musel plnit znova. Takovou jsem měl žízeň.

Konečně se objevil. Generální ředitel mně byl docela podobný: měl skoro takový pupek jako já, jen místo pozvraceného trička byl oblečen v saku a kravatě a místo vlasů do pasu měl pleš.

„No, ty musíš mít peněz, když jsi takhle vypasenej," zamrmlal jsem si a šéf po mně zlostně hodil okem.

Generální se postavil k pultu (zajímalo by mě, jestli v něm měl vyříznutý oblouk na jeho vanu) a začal něco povídat. Jak jsem očekával, bylo to tím debilním nesrozumitelným nářečím, co je slyšet všude od té doby, co jsme vylezli z letadla. I tak jsem mu ale po skončení úvodní řeči zatleskal. Snažil jsem se, abych tleskal hlasitěji a déle, než ostatní, aby každý viděl, jak jsem ve firmě důležitý. Poté pronesl ještě pár vět, a když se odmlčel, roztleskal jsem se znovu. Tentokrát jsem tleskal sám. Ostatní mlčeli a dívali se zaraženě po sobě.

„Alberte, právě řekl, že musí zavřít českou pobočku..." strčil do mě kolega.

„No a co?" přestal jsem tleskat.

„Prý už jsme nerentabilní, a tak naši práci převezme pobočka v Moskvě..."

„Takže budeme chlastat vodku?"

„Ne, ty hňupe, budeme bez práce," zasyčel šéf.

„To je skvělý, ne? Práce mě odjakživa srala, víte, jak je namáhavý předstírat, že něco děláte?"

„Nech ho být," řekl šéfovi Tomáš, „probereme to v klidu večer."

I když konference pokračovala až do odpoledne, naše skupina se neměla do řeči a šéfovi kupodivu vůbec nevadilo, že jsem další šampaňské chlemtal přímo z originální láhve a poté si na pár hodin schrupnul s nohama na stole. Vzbudila mě až uklízečka a protože jsem neměl ponětí, co povídá, vytratil jsem se z budovy. Slunce se blížilo k horizontu a já lovil v paměti, kudy se jde k hotelu.

Nakonec jsem si řekl, že se nejprve trochu posilním, a pak si možná na cestu vzpomenu. Zaplul jsem do jakéhosi baru.

„Pivo," vytáhl jsem užmoulanou dvacetieurovku.

Hospodskej něco zamumlal.

„PIVO!" začala mi docházet trpělivost.

Opět se rozpovídal a mě sralo, že jsem mu nerozuměl ani slovo.

Natáhl jsem se přes bar pro půllitr a začal si pivo čepovat sám. Barman něco vykřikl, ale když jsem mu vrazil do ruky zmačkanou bankovku, uklidnil se a vrátil mi drobný. Hodil jsem zlatavý mok do sebe a třískl s vyzývavým pohledem prázdnou sklenicí o pult.

Protože jsem nevěděl, kolik pivo stojí, rozměnil jsem jednu z několika bankovek, co jsem měl na zaplacení hotelu. Během hodiny jsem měl v sobě piv asi osm a protože jsem každé kupoval za bankovku, nahromadila se mi v kapse pořádná hromada drobných. Abych si také užil nějakou zábavu, naházel jsem je do hracího automatu. Měli tu stejný krámy, jako u nás. Ať do tý kiksny nahází člověk kolik chce, stejně z ní vypadne hovno. Koupil jsem si ještě jedno pivo a i přes protesty hospodského jsem odešel s celou plnou sklenicí. Co se mu nezdálo? V Plzni je taky normální kupovat si jedno na cestu.

Byla již tma a já se konečně zorientoval podle neonové reklamy o blok za hotelem.

Napadlo mě, že bych si mohl dát v hotelovém baru ještě pár panáků, aby se mi dobře spalo, a tak jsem zaplul do chodby za recepcí.

„Takže souhlasíte, ano?" zaslechl jsem známý hlas.

„...jasně, založíme vlastní eseróčko a pojedeme se současnými zaměstnanci dál..."

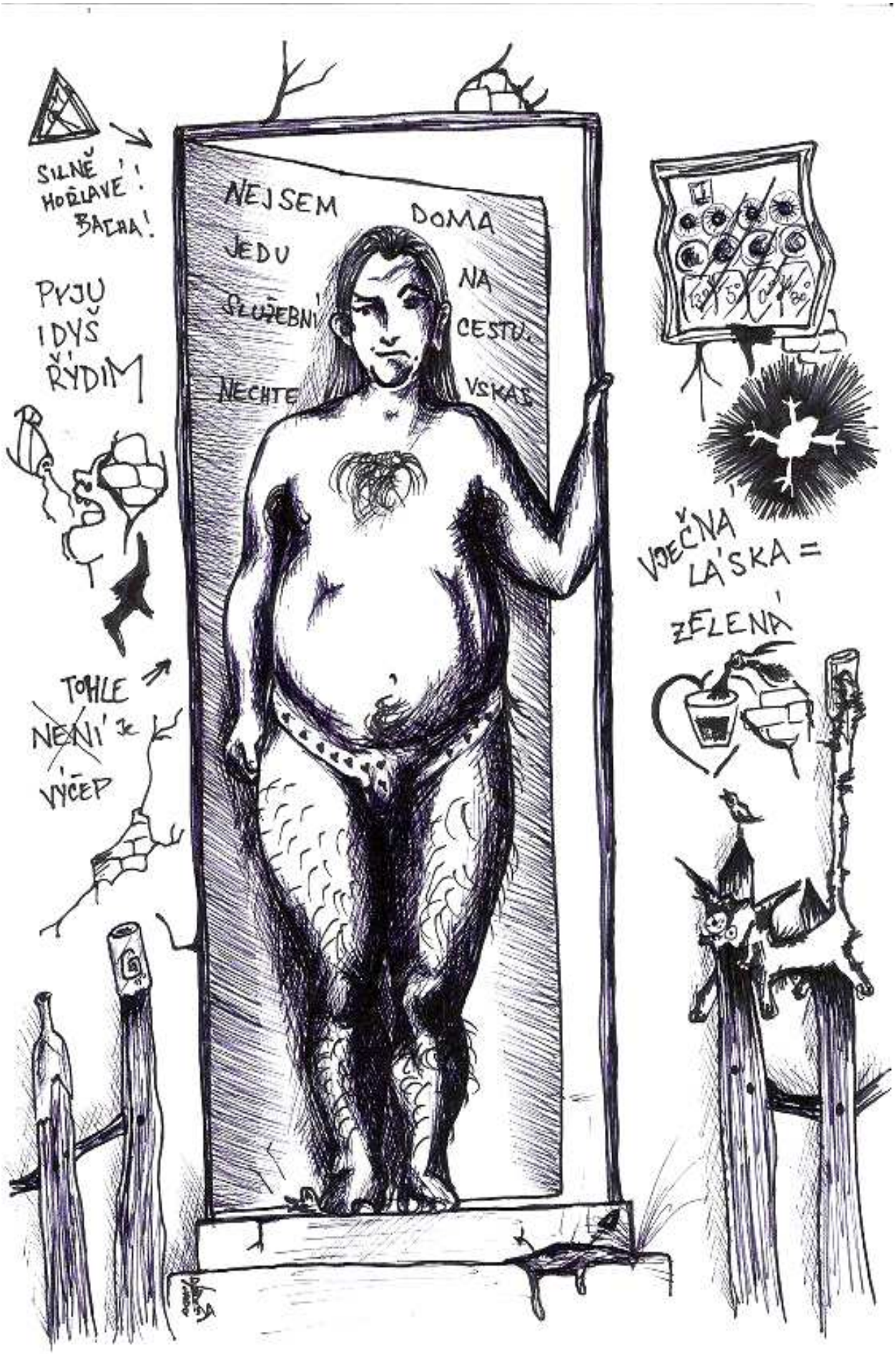
SILNĚ HOŘLAVÉ! BACHA!
NEJSEM DOMA
JEDU NA SLUŽEBNÍ CESTU.
NECHTE VSKAS
PYJU IDYŠ ŘÝDIM
TOHLE NENÍ VÝČEP
VJEČNÁ LÁSKA = ZELENÁ

„...know-how máme a když nás už nebude německá strana ovlivňovat, jsem přesvědčen, že nám obrat ještě vzroste...“

„Nazdar, hovadááá,“ pozvedl jsem na pozdrav téměř dopitý půllitr, „tak to rozjedem, ne? Noc je ještě mladá!“

„To snad ne... Albert! Na toho zrovna náladu nemám...“

„Víš, my už zrovna končíme,“ zakoktal šéf.

„...tak dobrou noc...“ vytrousili se nenápadně pryč i ostatní.

„Vaše blbost,“ zvolal jsem a přitáhl číšníka za zástěru.

„Pi - Vo - A - Rum,“ řekl jsem pomalu, ale důrazně a ukázal na prázdnou sklenici. Pochopil. Dal jsem piv ještě dvanáct, ke každýmu jednu kořalku a když už mi začínalo být na zvracení, řekl jsem si, že bych také mohl přinést ze služebky nějaký dárek rodině. Táta by určitě chtěl ochutnat německé pivo... Bylo mi ale líto za dárky dávat peníze a tak jsem obešel stoly a zbytky piv slil do svojí PETky.

„Tak, dárky mám z krku,“ promnul jsem si ruce a vytáhl z koše novou prázdnou PET flašku. „Teď můžu jít klidně spát.“

Ráno nikdo nepřišel, tak mě vzbudil až polední absťák. Otevřel jsem ledničku, jestli se mi tam náhodou přes noc něco nezhmotnilo, ale byla prázdná. Nenamáhal jsem se jí zavírat a vyběhl jsem z pokoje. Až když jsem zaslechl pištění holčičky jdoucí po chodbě proti mně, mi trklo, že bych se mohl také oblíct. Natáhl jsem na sebe zasmrádlé kalhoty a tričko – slipy jsem nenašel, možná jsem si s nimi utřel prdel a splách je – a zamířil k hospodě, kde jsem byl včera. Jenže mě pěkně vypekli – bylo zavřeno. Vydal jsem se tedy hledat obchoďák, ve kterém bych si mohl koupit basu piv; to mně snad vystačí do večera do otvíračky.

Než jsem objevil Tesco a než jsem se prostál frontou k pokladně, třásly se mi ruce.

Konečně! Sedl jsem si na schody v podchodu a několika hlty vyprázdnil první pivo. Po pátém se mi přestaly klepat ruce a po dvanáctém jsem byl konečně spokojený. Za těch pár hodin, co jsem do sebe klopil lahváče, se okolo mě shromáždila tlupa bezdomovců, kteří smutně koukali. Natahovali ruce a tekly jim sliny z úst.

„Hovno dostanete, máte jít pracovat!“ ušklíbl jsem se a přemýšlel jsem, co asi dělají kolegové.

„Piva jsou moje, ale abyste neřekli, že jsem lakomej,“ nevydržel jsem jejich hladové pohledy, „tumáte!“

Vytáhl jsem poslední bankovku, pětsetieurovku, a hodil jim jí. Nejdřív koukali zaraženě a pak se strhla mela.

Somráci se o ní začali řezat hlava nehlava a já je musel od sebe roztrhnout. Vletěl jsem mezi jejich kostnatá těla jako dělová koule a začal je odhazovat, jako když se naseru u nás v hospodě.

„No vidíte, a máte hovno,“ odkopl jsem roztrhanou bankovku.

Došlo mi, že jsem si to pěkně posral. Za co budu chlastat, když už nemám peníze? Do večera jsem dopil basu a vyrazil do hospody, kde jsem chlastal včera. Nějak budu muset hospodskýho ochcat.

Rozrazil jsem dveře, poručil si „Pi - Vo“. Když se objevilo na pultu, exnul jsem ho.

„Dík, vole,“ plácnul jsem hostinskýho přes nataženou ruku. Už jsem procházel dveřmi, když mě někdo chytil za rameno. Otočil jsem se a v tu chvíli mi přistála na tlamě pěst tvrdá jako kladivo.

Opět jsem se vzbudil pod lavičkou na ulici. Jakýsi dědouch ode mě odháněl hůlkou psa, co mi chcal na nohu. Nejradši bych psisko uškrtil, když jsem zjistil, že mi i nasral do kalhot. Bylo už světlo, takže by byl akorát čas na vyprošťováka, ale já se chtěl jít pořádně vyspat na hotel. Jenže na recepci čekal šéf s ostatními.

„Dost, že jdeš,“ řekl suchým hlasem, „dohodli jsme se s generálním, že zde už nemusíme být, a tak letíme domů.“

„Ty ses posral, ne?“ rozohnil jsem se a doufal jsem, že si nevšimnou hnědé skvrny vzadu na mých kalhotech, „teď jsem se chtěl jít vyspat!“

„Dělej si, co chceš, Alberte, ale letadlo je břebookované a jestli tu míníš zůstat, jdi si klidně spát.“

Na tom něco bylo. Vzal jsem si svých pět švestek a během chvíle jsem byl dole.

„Ubytování stálo osm set euro, tak rychle zaplať, ať můžeme jít na nádraží,“ pobízel mě netrpělivě šéf.

„Tyvole, já už prachy nemám, zatáhni to za mě,“ poplácal jsem ho po ramenou.

Šéf ztuhnul.

„To snad nemyslíš vážně!“ zvýšil hlas.

„Kolik máte u sebe vy dva?“ otočil se na kolegy.

„Já asi...“ počítal Tomáš, „stodvacet euro...“

„...a já dvěstěpade...“ doplnil ho Jirka.

„Tak to je průšvih,“ vydechl šéf, „už mě vážně štveš, Alberte!“

„Však ty už něco vymyslíš,“ utěšil jsem ho.

„Zato ty už nic nevymyslíš!“ rozlítil se, „v pondělí si v kanceláři sbalíš věci a můžeš jít na pracák.“

„Na tebe taky dojde, vole, stejně končíme všichni," mávl jsem nad tím rukou.

„Ty končíš, co budeme dělat my ostatní, do toho ti už nic není. A nepočítej, že ti firma tenhle výlet zaplatí," syčel šéf, přičemž rudnul vzteky jako rak.

„Tome, zaběhni do práce, jestli tam ještě chytíš Horsta, a požádej ho o kreditku. Jen mu prosím neříkej, že je to kvůli tomuhle idiotovi," ukázal na mě, „nebo tady ještě zkejsnem."

Tomáš odběhl a šéf se mnou nepromluvil už ani slovo.

„Hele, půjč mi na pivo," snažil jsem se marně navázat konverzaci, „já ti to doma vrátím."

Začínaly se mi třást ruce jako pokaždé, když jsem střízlivý.

„Doprdele, chlapi, mějte trochu soucit, to nevidíte, jakou mám žízeň?" běhal jsem nervózně dokolečka.

Ti hajzlové mě v tom opravdu nechali a já se napil až za dvě hodiny na nádraží, když jsem důkladně probral odkládací tácy na zbytky. Na letišti jsem si vzpomněl, že mám ještě v kufru dárek pro tátu a sobecky jsem ho do sebe vyklopil. Holt letos žádné dárky nebudou. Stejně, teď jsem bez práce, tak musí pochopit, že jim nic nenesu.

Nasedli jsme do letadla a já přemýšlel o sobě. Co asi budu dělat na pracáku? Ne, že bych doteď nějak pracoval, ale aspoň jsem měl vejplatu, kterou jsem mohl prožrat. Z čeho budu chlastat? Kluci v hospodě mi půjčí jednou, dvakrát, ale pak se na mě vyserou...

Už to mám!

Budu spisovatel! Ti mají peněz jako šlupek a taky akorát chlastají. O čem začnu psát? Známý už jsem dost, kromě naší hospody mě teď znají i v Německu. Tak to bych mohl začít autobiografií. Ta se bude dobře prodávat a za dva měsíce je ze mě pracháč.

Natáhl jsem se k letušce pro plechovku plzeňskýho. V hlavě už mi skákaly věty mého prvního díla:

„Crrrrrrrrrr..."

Otevřel jsem jedno oko. Ležel jsem v předsíni...

Povídky – horor

Augustin Monk: Špatný den Petra Míči

„Petříku, je čas vstávat!“ vykřikla matka hrubým hlasem a rozsvítila v pokoji světlo.

Petr se prudce posadil a vytřeštil oči, světlo z pěti stowattových žárovek v lustru ho však oslepilo. Zatápal rukama kolem sebe, až nahmatal budík na nočním stolku, při té příležitosti samozřejmě vylil sklenici mléka, kterou mu matka každý večer chystala na dobrou noc.

„Ale matko, venku je ještě tma a do práce jdu až za tři hodiny,“ snažil se sdělit Petr, s patřičným důrazem v hlase. Předem však věděl, že je to marné. Opakoval se jen stejný začátek nového dne.

„Péťo, víš, že musíš každé ráno cvičit stejně jako tatínek, když ještě žil, ten vstával do práce o čtyři hodiny dříve,“ podívala se na něj a sladce se usmála.

„Jenže to byl zasranej magor,“ zabručel si pro sebe Petr.

„Tak začneme, nejdříve kliky a potom dřepy,“ řekla matka a pohodlně se usadila do křesla.

„Jeden, dva, tři, čtyři...“ kývala ručkami matka do rytmu.

Po dvě hodiny trvající rozcvičce, matka vstala z křesla a řekla: „Smrdíš potem jak vepřík, Petříku, běž se umýt a přijď na snídani.“

Petr vešel do koupelny, opřel se rukama o umyvadlo a zadíval se na svoji tvář v zrcadle.

„Zkurvenej komár,“ zasyčel Petr. Jeho tvář vypadala, jako kdyby právě onemocněl neštovicemi, jedno bodnutí vedle druhého. Nechápal, jak se ten zmetek mohl dostat do jeho pokoje, když v oknech mají sítě proti hmyzu. Po chvilce však zjistil, že tento problém patrně nevyřeší, a proto raději začal s ranní hygienou. Když skončil vešel do kuchyně a sedl si za stůl.

„Co bude dnes k snídani?“ zeptal se nesměle a přivřel oči v hrozné předtuše.

„Teplé malkao, chléb s máslem a rybízovou marmeládou,“ odpověděla matka.

„Proč s rybízovou? Víš, že ji nesnáším,“ zašklebil se Petr.

„A kdo ji sní, když ne ty? Přece víš, že teta má na zahradě dvě stě keříků.“

Petr to dobře věděl, každý rok padlo půl dovolené na to, aby je obral. Proto už neodporoval a raději se zakousl do velkého krajíce chleba.

Na schodech, cestou do práce, skoro zakopl o starou Blažkovou, která právě myla schody.

„Parchante, neumíš pozdravit?“ křičela a tloukla Petra mokrým hadrem přes obličej.

Petr chtěl napravit svoji chybu, měl však plná ústa špinavé vody se saponátem, ta se v žaludku v kombinaci s rybízovou marmeládou začala měnit v odpornou močku. Petr začal zvracet.

„Ty hnusný prase, pozdravit to neumí a nakonec mě to ještě pobleje. Počkej, řeknu to tvojí mámě!“ řvala Blažková a bila koštětem Petra přes záda. Ten zamumlal omluvu a vypadl ven před dům.

Cestou do práce se nic zvláštního nepřihodilo, až na to, že mu v autobuse nějaký stopadesátikilový chlap stál celou cestu na noze. Jako každý všední den píchl ve vrátnici továrny, na šatně se převlékl, odešel na dílnu a zapnul soustruh. V tu chvíli se k němu přiřítil mistr Jan Ocásek.

„Ty dobytku, cos to včera udělal?“ chytil Petra za montérky a celý brunátný v obličeji pokračoval: „Celá série je na hovno, všechno, cos dělal včera, si zkurvil.“

„Dělal sem, co jste mi řekl,“ pokusil se Petr o odpor.

„Já sem ti nic neřekl,“ řval mistr a zacloumal s Petrem.

Petr si jasně uvědomoval nepravdivost tohoto tvrzení.

„Zítra budu po směně dělat papíry a ty tady zůstaneš a všecko uděláš znova, kreténe.“

„Ano,“ zmohl se Petr na krátkou odpověď.

Mistr ho jediným prudkým pohybem otočil a nakopl do zadku těžkou pracovní botou. Celá dílna vybuchla bouřlivým veselím.

Celý zbytek směny prožil jak ve snách, těšil se až bude konec a on půjde za Janou Hladkou, se kterou už půl roku chodil. Konečně stál před jejími dveřmi. Zazvonil, dveře se otevřely a v nich stála ona.

„Ahoj, lásko,“ řekl co nejněžněji.

„Ahoj,“ odpověděla chladně Jana.

Petr chtěl vstoupit do dveří, Jana je však prudce přivřela tak, že zůstala jen škvírka.

„Co blbneš? Já tě neukousnu,“ hlesl překvapený Petr.

„To, co ti chci říct, můžeme vyřešit takhle,“ ozvalo se za dveřmi.

„Víš, jsi moc hodný kluk, ale v posteli ti to moc nejde.“

„Jak nejde?“ zakroutil Petr nevěřícně hlavou.

„No, spala jsem se Standou Kladivem a bylo to boží. Proti tobě má v kalhotech úplnýho obra," zachichotala se Jana a dveře se zavřely.

Petr Míča zůstal stát jako solný sloup, takhle asi vypadala Lotova žena při zkáze Sodomy. Po chvíli si stáhl kalhoty a slipy, vzal svůj penis do rukou a snažil se posoudit jeho velikost.

„Není tak malý," vykřikl směrem ke dveřím. Ty zůstaly zavřené, otevřely se však vedlejší a z nich vyšel starý gay Horáček.

„Jé, chlapče, to je, ale pěkný ptáček! Můžu ti to udělat," řekl Horáček.

„Né," zařval Petr, natáhl si slipy a kalhoty a seběhl po schodech před dům.

Na čerstvém vzduchu se trochu vzpamatoval z právě prodělaného šoku.

„Děvky a buzeranti zasraní," sykl a odplivl si na chodník.

„To chce panáka a nějaký pivko." Hlavou mu začaly vířit příjemné představy na alkoholové opojení.

Takhle naladěn, zamířil nejkratší cestou do lesoparku, kde se nacházela vyhlášená hospoda čtvrté cenové skupiny SRUB. Svůj název dostala od své dřevěné konstrukce, v podstatě to však byla chatrč, kde se setkávali pochybné existence celého města. Petr otevřel dveře a do nosu ho udeřil odér cigaretového dýmu a nakyslý pach lihovin. Zaplněná hospoda ztichla a zraky všech se upřely ke vchodu.

„Héj, mladej, nevětrej a dřepni si někam na prdel," křikl od výčepu hostinský Janota.

Petr našel jediné volné místo u stolu v rohu, pod velkou vypreparovanou bizoní hlavou. Většina hostů se nahlas zasmála. Petr se podíval do rozkroku, jestli nemá rozepnutý poklopec. Neměl, návštěvníci se však už věnovali svým půllitrům, a tak ani Petr nezkoumal, čemu se vlastně smáli.

„Co si dáš, mladej," připlul ke stolu Janota.

„Pivo a rum," olízl se slastně Petr.

Janota byl za chvíli s objednávkou zpátky. Postavil na stůl plné sklenice a šibalsky na Petra mrknul. Petr uchopil půllitr, přiložil ho ke rtům a s přivřenýma očima hltavě pil. Náhle mu výhled zakryl nějaký stín a on vytřeštil zrak. U stolu stál dvoumetrový bratr King Konga.

„Sedíš mi na místě, sráči," zašklebila se ta hora svalů.

„Promiňte, nevěděl sem," špitl nesměle Petr.

„Ják nevěděl? To ví každej," zařval a uchopil Petra za tričko, jednou rukou ho zdvihl do výše a druhou začal fackovat. Při každém úderu osazenstvo hostince propuklo v jásot. Po této padesátiminutové inzultaci přenesl Petra ke dveřím, rozrazil je a vyhodil ho ven.

Po osm hodin trvajícím bezvědomí, se Petr probral a vydal na strastiplnou pouť domů.

„Ještě, že už matka spí," povzdechl si s úlevou v hlase, když otevřel dveře bytu.

Doklopýtal ke své posteli a s pocitem totálního vysílení ulehl.

„To nic, jenom další zkurvenej den," utěšoval se šeptem Petr a nahmátl sklenici mléka.

„Fuj!" vyprskl mléko na podlahu.

„Bože, vždyť ta kráva ví, že nesnáším teplý mlíko," skoro vykřikl Petr výtku adresovanou matce.

Snad právě toto byla ta pověstná poslední kapka, než pohár přeteče. Jedno je však jisté, Petr Míča si náhle uvědomil, že v jeho životě je potřeba něco změnit. Ještě, než usnul, pustil si rádio a pokojem se tichounce nesl hit populárního slovenského zpěváka Petera Nagyho: „...skús žiť tak, ako by to bolo poslednýkrát..."

„Petříku, je čas vstávat," jako obvykle vykřikla matka a rozsvítila světlo.

Netušila však, že Petr již neleží v posteli, ale je dovedně ukryt za dveřmi.

„Kurva, to bych řek, že je čas!" zařval Petr a roztříštil matce o hlavu květináč s krásně rostlým kaktusem.

Matka překvapeně vykvikla a sesula se k zemi.

„Co to provádíš? Uhodit vlastní matku! Ještě, že se toho nedožil tatínek," držíc se za hlavu, kňourala matka.

„Však brzo poletíš za ním," radostně výskl Petr a uštědřil jí ránu dřevěným stojánkem na květiny rovnou do hlavy.

Hlava se zdeformovala, jako když upustíte kopací míč a kňourání se změnilo v dusivé chroptění. Unikající krev se vsakovala do koberce. Petr vesele křepčil kolem umírající matky a občas ji, jen tak pro radost, znovu udeřil stojánkem na květiny. Po chvíli ho to však přestalo bavit, a proto zvedl tělo ze země a jemně ho usadil do křesla.

„A co ranní cvičení?" vzpomněl si náhle Petr.

„Co takhle šipky?" ťukl se do hlavy.

Otevřel skříň a vyndal několik čerstvě nabroušených šipek. Poté vzal tlustý fix a namaloval matce na zástěru pěkný terč. Příštích dvacet tři minut strávil tím, že zabodával matce šipky do těla. Vždy, když trefil střed terče, zdvihl ruce nad hlavu a na okamžik setrval ve vítězné póze.

„To jsem si dnes pěkně zasportoval," pronesl Petr ke své dosud žijící matce.

„Je čas snídat," řekl a napodoboval při tom matčin hlas.

Přenesl tělo do kuchyně a položil ho na stůl.

„Co bude dnes dobrého?“ ušklíbl se a vyndal ze šuplíku velký, ostrý, kuchyňský nůž.

Zabodl ho do matky a jedním tahem jí rozpáral břicho. Vyvrhl vnitřnosti a do vzniklé dutiny naskládal sklenice s rybízovou marmeládou, které nanosil ze spíže. Někdy v tu chvíli matka skonala.

Petr si všimnul, že jedna sklenice neobsahuje marmeládu, ale chutné houby nakládané v octu. V mžiku je otevřel a celé zhltl.

„Kdopak bude další na řadě?“ pobrukoval si Petr a s plácačkou na mouchy vešel do svého pokoje.

Komár seděl na obraze a patrně si ani neuvědomil, jak rychle přišla smrt. Petr ho totiž jediným přesným zásahem rozplácnul.

Petr se poté pečlivě umyl, oblékl a vyrazil do práce. Cestou cinkl na starou Blažkovou.

„Dobrý den!“ řekl hlasitě Petr a vrazil domovnici ulomenou násadu od koštěte do břicha.

Stará paní zacouvala zpět do svého bytu, vytřeštila oči a otevřela ústa dokořán. Toho ihned využil Petr a nacpal jí do nich hadr na zem.

„Jak to chutná?“ zeptal se s úsměvem, zavřel za sebou dveře, zamknul a vytáhl klíče.

Blažková se v bolestech svíjela na zemi, Petr ji opatrně překročil a odešel do kuchyně. Tam nahlédl do ledničky a tvář se mu rozzářila. V lednici leželo na talíři uzené vepřové koleno. Petr našel v příborníku vidlici na obracení masa a nůž. Zvolna ukrajoval a vychutnával každé lahodné sousto. Nakonec zůstala na talíři jenom kost.

„Nůž nebo vidlička?“ prohlížel si nástroje.

Rozhodl se: „Vidlička!“

Takto vyzbrojen se Petr odebral zpět k neurvalé domovnici. Ta však už nejevila známky života, zemřela totiž mezitím na infarkt.

„Kurva, myslel sem, že vydržíš víc!“ pronesl zklamaně Petr a zabodnul vidličku do již mrtvé Blažkové.

V autobuse marně vyhlížel otylého spoluobčana, ten zůstal ležet doma s pěknou angínou a netušil, že mu to vlastně zachránilo život.

„Zítra je taky den,“ mávnul rukou Petr a odešel se zapojit do pracovního procesu.

Celé dopoledne byl na dílně klid, mistr měl nějaké jednání, a tak nikdo nepracoval a vesele se popíjelo na šatně. To Petrovi vyhovovalo, skočil si do stolárny a donesl si odsud velký zašpičatělý dřevěný kůl, který ukryl do skříňky. Po obědě se přiřítil mistr a nastalo hotové peklo.

„Prasata líný, jen vytáhnu paty, už nikdo nemaká!“ řval mistr Ocásek a chodil po dílně jak kápo trestaneckého tábora.

Dorazil až k Petrovu soustruhu a spustil: „Tak co, jak se těšíš na mimořádnou směnu?“

„Strašně,“ odpověděl s úsměvem Petr.

„To víš, za blbost se platí,“ vykřikl mistr.

„To vím,“ zasmál se opět Petr.

Mistr zaskočen Petrovou nečekanou drzostí odkráčel ke svému stolu, zasedl za něj a začal dělat papíry. Padla a dílna se pomalu vylidnila, to byla chvíle na kterou Petr čekal. Z bedny na nářadí vyndal kladivo, šroubovák a pilku na železo a tiše se přesunul za záda mistra Jana Ocáska.

„Co chceš, kreténe?“ otočil se mistr k Petrovi, puzen strašlivou předtuchou.

„Nic,“ odpověděl jásavě Petr a bodl šroubovákem Ocáska rovnou do krku.

Ihned ho však vytrhl a znovu zabodnul. Ačkoli nebyl zběhlý v anatomii člověka, trefil se celkem dobře, krev z přeťaté tepny stříkala ven a zkrápěla mistrův stůl i Petrovy montérky.

„Proč?“ zachroptěl mistr a z úst mu při tom vycházely směšné bublinky.

„Prostě mě nějak sereš,“ odpověděl nevzrušeně Petr a udeřil několikrát pana Ocáska kladivem do hlavy.

Mistr se sesul ze židle a jeho nohy se začaly třepat smrtelnou křečí. Petr však nelenil, popadl pilku na železo a oddělil mistrně mistrovi hlavu od trupu. Tu potom upnul do soustruhu a obráběl tak dlouho, až se změnila v hustou kaši, obsahující tkáň, kosti, krev a mozkovou kůru. Náhle se Petrovi udělalo špatně, ruce se mu roztřásly chvilkovou slabostí a začal zvracet.

„Myslel sem si to, ta ostravská klobása, co sem si dal na svačinu, byla určitě jetá,“ odplivnul si Petr a rukou setřel zvratky z brady.

„No, co? Kantýnskou zabiju zejtra,“ zabručel Petr a vesele poskakujíc se odebral na šatnu.

Tam ze sebe stáhl zakrvácené montérky a dal si horkou sprchu, poté se oblékl a do tašky naskládal kladivo, kleště a klubko drátu.

„Málem bych zapomněl,“ řekl a vytáhnul ze skříňky dřevěný kůl, strčil ho do podpaždí a vydal se za Janou Hladkou.

Cestou se zastavil v květinářství a koupil velkou kytici rudých růží.

„Jé, tys mi koupil kytky!“ vykřikla nadšeně Jana, když otevřela dveře.

„Však vím, že je máš ráda,“ odvětil Petr a začal s nimi Janu bít přes hlavu.

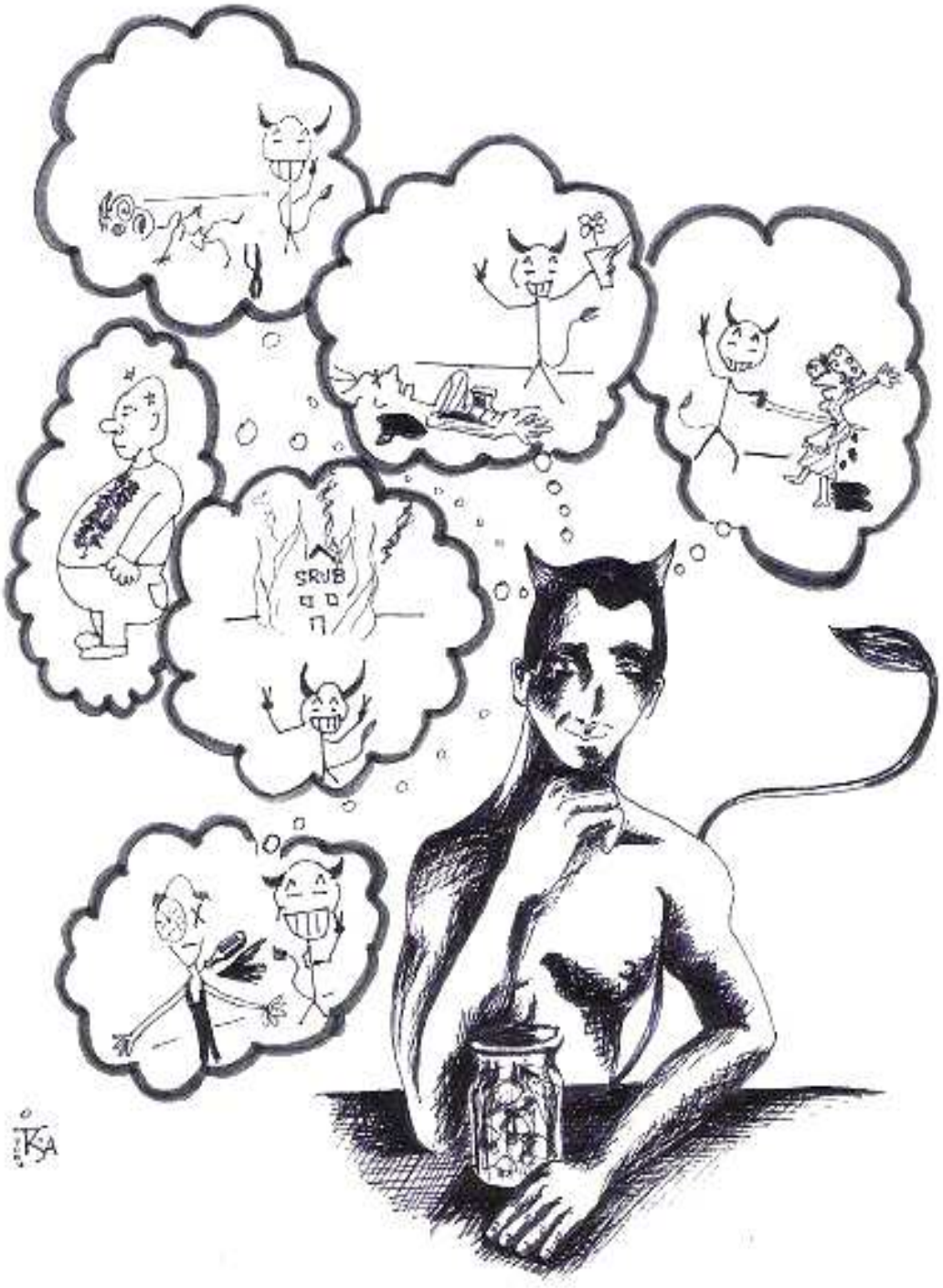
SRJB

„Ty debile, co to...“ zařvala Jana, víc však už nestačila, neboť ji Petr uspal prudkou ranou pěstí do obličeje.

„Hajzle, prásknu tě policajtům a pudeš sedět!“ zakřičela náhle probraná Jana.

„Ty, už neřekneš nikomu nic,“ zakroutil Petr hlavou, násilně otevřel Janě Hladké ústa a kleštěmi hladce vytrhl jazyk.

Náhle Petrovým břichem projela palčivá bolest, která se posléze změnila v kruté křeče.

„Hnusná klobása,“ sykl s bolestivou grimasou v obličeji Petr a odebral se na toaletu.

Po vykonání velké potřeby, napustil vanu, přidal do vody pěnu s jablečnou vůní a s pocitem totálního blaha se do ní ponořil. Příjemně osvěžen a naladěn se obléknul a opustil byt Jany Hladké.

„Horáčku, ty buzno, otevři!“ bušil pěstmi Petr na dveře Janina souseda.

Za dveřmi se však rozprostíralo mrtvolné ticho, starý gay totiž odešel do samoobsluhy pro tvrdý sýr a čerstvé pečivo. Petr ještě chvíli tloukl na dveře, pak mu však došla marnost tohoto konání, a tak se otočil a vyšel ven před dům.

„Je čas zajít na pivko,“ výskl radostně Petr a vydal se směrem k benzínové pumpě.

Tam koupil dva plastové kanystry, napustil do nich benzín a takto obtěžkán došel k vyhlášenému hostinci SRUB. Chatrč hlučela hospodským šumem, Petr tiše došel ke vchodu, zavřel dveřní mříž a zacvakl na ni zámek ze své šatní skříňky v práci. Hostinský Janota byl totiž paranoidní, bál se zlodějů, a tak nechal do dveří a oken udělat masivní železné mříže.

„Nikdo nejde sem, nikdo nejde tam,“ mumlal Petr říkačku, která ho právě napadla.

Zvolna obcházel okolo hostince, vyléval na jeho stěny hořlavinu a když došel benzín v prvním kanystru, vrátil se pro druhý a pokračoval ve své práci.

„Dneska mají zavříno!“ stihnul ještě odehnat nějaké zvědavé turisty.

Oba kanystry byly prázdné a Petr stál opět u vchodu, vytáhnul z kapsy zapalovač, rozžehnul ho a přiložil ke stěně. Ihned se rozhořel oheň a začal stravovat kvalitní vyschlé dřevo SRUBu. Petr kousek poodstoupil, aby mu sálající žár neublížil.

„Chtělo by to špekáčky!“ postesknul si smutně Petr a labužnicky si párkrát přejel rukou po břichu.

„Pomóc, hoří!“ začalo se sborově ozývat z oken hostince.

„Jó, asi bude horko,“ vykřiknul nazpátek Petr, zvedl ruce nad hlavu a několikrát radostně poskočil.

Celý hostinec nyní hořel jasným plamenem a do zvuku praskajícího dřeva se ozývaly zoufalé výkřiky umírajícího osazenstva hostince.

Petr se ještě chvíli kochal pohledem na běsnící živel, nakonec se však odvrátil a zvolna odcházel, vstříc zapadajícímu krvavému slunci a cestou si broukal ten velký hit, který mu celý den zněl v hlavě: „...skús žiť tak, ako by to bolo poslednýkrát...“ Zatím ještě netušil, jak moc je pravdivý text této písně. Dnešní den byl pro Petra Míču opravdu poslední, za půl hodiny totiž zemře v krutých bolestech na otravu. Příčinou jeho obtíží však nebude ostravská klobása, ale muchomůrka zelená v nakládaných houbách, které ráno s takovou chutí požil. Ať je Bůh milostiv jeho duši.

Aleš Incédi: V Mamutích horách číhá smrt

PROLOG

„Co se děje?“ zeptal se Chris, když motor naposledy hekl a ztichl úplně. Řidič se otočil na své pasažéry a pokrčil rameny.

„Skvělé,“ ozval se Mick a odfrkl si. Kromě nich dvou seděla zhruba v půlce autobusu ještě nějaká mladá pohledná ženská a úplně vzadu lehce pochrupoval chlapík okolo čtyřicítky. Dokonce i on se probral, když motor zhasl, a protřel si oči. Pak se nevěřícně podíval okolo sebe. Lesy se rozprostíraly, kam jen oko dohlédlo.

„Co budeme dělat? Vyznáte se někdo v motorech?“ zeptal se Chris. „Předpokládám, že nám jenom nedošel benzín, že?“ podíval se ironicky na řidiče.

„Ne. Stalo se něco s motorem. Do prdele,“ odpověděl řidič a vztekle uhodil do volantu.

„Mohl bych se na to podívat,“ řekl ten chlap vzadu v autobuse a už se prodíral dopředu. Pak se otočil, vrátil se pro bundu a čepici a navlékl je na sebe.

„Bude tam pořádná zima,“ usmál se mírně. Žena se podívala ven z okna. Ledový vítr se prohánět kolem autobusu jako démon. Dveře zasyčely a vyplivly chlapa ven. Okamžitě se znovu zavřely.

„Sakra, to jste nám nemohl říct, že máte posranej auotobus? Kdybysme to věděli, tak bysme sem v životě nevlezli. Jasný?“ rozčiloval se Chris.

„Uklidněte se. To nám moc nepomůže. Nemůže za to, že se rozbil motor. Třeba s tím půjde něco udělat.“ Ozvala se ta žena. Chris se na ni vztekle otočil. Byl připraven pořádně jí to nandat, ale Mick mu položil ruku na rameno a něco mu zašeptal. Chris se jen zamračil a otočil se zpátky. Přes zasněžené přední sklo viděl, jak ten chlap venku otvírá motor a hledí do něj. Řidič vstal, otevřel znovu dveře a vyšel také ven.

„To snad ne,“ zavrčel Chris. Cítil, jak v něm narůstá vztek. Dral se ven jako vetřelec z břicha. V životě by ho nenapadlo, že zůstane trčet uprostřed Mamutích hor s dalšími čtyřmi lidmi v nepojízdném autobuse. Pane bože, vždyť tudy projíždí doprava snad jednou za dva nebo tři dny. A to ještě v případě, že je silnice dobře udržovaná. Což nebylo moc pravděpodobné vzhledem k tomu, že hustě sněžilo.

„Klídek, Chrisi. Dají to zase do pořádku a pofrčíme dál. Večer budeme v Lowelu,“ promluvil vedle něj Mick. Chris na něj upřel pohled svých ledově modrých očí. Mick to vydržel, jeho úzký obličej s brýlemi na špičatém nose neprozrazoval naprosto žádné emoce.

„Jo, jasně.“

Žena vstala a šla dopředu. Postavila se vedle nich a upírala zrak na ty dva, co kutili venku v motoru.

„Krajina kolem je krásná, že? Nicméně bych tady nechtěla strávit noc,“ řekla tiše. Mick souhlasil s tím, co řekla. Zasněžené kopce a lesy lahodily jeho srdci, ale představa noci v autobuse, kde nefunguje radiátor, byla odstrašující. Mick měl vždycky rád pohodu a bezpečí. Podíval se koutkem oka na svého kamaráda Chrise. Ten seděl nehybně a Mick doslova cítil, jak to v něm vře. Teď nebylo radno si s ním zahrávat. Dveře zaskučely, jak je řidič otevřel zvenku. Vzápětí oba zasněžení muži vpadli dovnitř. Řidič měl na svém plnovousu úplnou polární krajinu. Druhý chlapík měl rudé tváře a v krátkých hnědých vlasech se mu třpytily vločky sněhu.

„Máme pro vás špatnou zprávu. Tohle se už určitě nerozjede,“ řekl ten muž. Řidič, stojící za ním, omluvně pokrčil rameny. Chris se rozmáchl a udeřil do sedadla před sebou.

„Jak to myslíte? To jako půjdeme, kurva, do Lowelu pěšky, nebo co?“

Jeho tvář zrudla. Žena od něj několik kroků poodstoupila.

„Tím, že se budeš rozčilovat, tomu moc nepomůžeš, chlapče,“ odpověděl pomalu muž, který opravoval motor a díval se Chrisovi přímo do očí. Oslovení chlapče si mohl dovolit. Čtyři křížky měl na krku jistě.

„Co budeme dělat?“ zeptal se přiškrceně Mick. Už teď cítil, jak se neodbytná zima vkrádá do jejich malého útulku.

„Zůstaneme tady a počkáme, až nás někdo najde. Pak nás odtáhne, nebo zavolá pomoc.“

Řidič jemně odstrčil muže před sebou, aby viděl na všechny.

„Řeknu vám všem, jak na tom jsme. Takže, nacházíme se v Mamutích horách, jestli vám to nic neříká. Široko daleko není žádná silnice, ani žádné město. Nevedou tudy telefonní dráty, nechytnete tady signál na mobil. Je to jasné?“

Přelétl všechny pohledem a čekal, jestli někdo něco namítne. Pak pokračoval. Jak sebou jeho úzké rty pohybovaly, poprašek sněhu se snášel k zemi jako stříbřité tečky.

„Tenhle autobus je jedinej spoj na téhle zkurvené silnici. Auta tu jezdí možná jednou za týden, někdy taky vůbec. Nechodí zde nikdo kromě lovců zvěře. Pochybuju, že by měli zájem pohybovat se v blízkosti téhle silnice. Nefunguje nám topení, nemáme žádnou naději na to, že se rozjedeme. Otázka zní. Co budeme dělat? A rozhodujte se zatraceně rychle, protože co nevidět padne tma a pak uvízneme na tomhle kopci a bude sakramentská zima.“

Oddechl si, jako by řekl kdo ví jaký proslov a posadil se do svého řidičského křesla.

„No, vyhlídky jsou to mizerné,“ poznamenal chlapík, co opravoval motor. Chris ho zpražil pohledem, který říkal, že by mohl sdělit ostatním i něco rozumnějšího.

„Kolem není nějaká vesnice? Neříkejte mi, že tady nikdo nežije. Stačí nějaký srub nebo cokoli, kde přežijeme noc,“ řekla do ticha žena. Mick si ji nenápadně prohlížel. Mohla mít necelých třicet, ale postavu měla jako žena mnohem mladší. Dlouhé plavé vlasy jí padaly až do poloviny zad.

„Vlastně bych o něčem věděl. Asi sedm nebo osm kilometrů odtud je vesnice. Znám cestu,“ řekl řidič. Chris si to všechno srovnal v hlavě.

„Když tady zůstaneme, budeme muset zítra stejně odejít. Raději bych to udělal teď, dokud ještě můžeme.“

„Jo. Souhlasím s tebou,“ přitakal Mick. Rozhlédl se po ostatních.

„Stihneme to do setmění? Nechtěla bych zůstat v těchhle horách ve tmě a bez ohniště,“ ozvala se žena.

„Když si pořádně mákneme, budeme tam ještě za světla,“ řekl řidič a postavil se. „Je to jediná šance, pokud tady ovšem nechcete čekat.“

Ostatní se zvedli a začali se oblékat. Chris si pro sebe něco mumlal. Mick tušil, že je to něco, co radši nechce slyšet. Řidič se zachumlal do péřové bundy a na hlavu si narazil beranici. Zjevně byl připravený na případ nouze. Žena měla kabát, a to pořádně dlouhý. Mick uvažoval, jak se jí asi půjde v hlubokém sněhu. Navíc neměla

žádnou čepici. Ten, který opravoval motor, vystoupil ven jako první. Všichni ho následovali. Vítr se do nich opřel a pokoušel se je srazit k zemi. Stáli na otevřeném prostranství, v lese to bude určitě lepší. Řidič zavřel dveře a zamknul je.

„Jeden nikdy neví. Třeba by se chtěli projet jeleni," zasmál se hlasitě. Pak vyrazil a ostatní šli za ním jako husy. Netrvalo dlouho a autobus, poslední opěrný bod v téhle pustině, jim zmizel z dohledu.

CHRIS

Chris před sebou v husté vánici spatřil nejasný obrys. Zavolal na ostatní.

„To je povalený strom," zakřičel řidič a šel dál. Zastavili se před změtí kmenů a větví. Vypadalo to, že nikde nekončí. Stáli tam a nevěděli co dál. Chris se k větvím vrhl jako první a začal se po nich hrabat nahoru. Ruce měl promrzlé a tváře téměř necítil. Byl sotva půl metru vysoko, když ho nějaká ruka uchopila za bundu a strhla ho zpět. Upadl do sněhu, který mu sahal nad kolena a zabořil se do něj jako do měkké přikrývky.

„Sakra," zaječel a hrabal se na nohy. Kdo ho to jen chytil a shodil? Jestli to byl hlupák, který se představil jako James, tak mu rozbije hubu, přísahal si. Postavil se na nohy, v botách cítil ledový sníh a další mu napadal na ústa a nos. Rozhlédl se po ostatních. Stáli vedle něj mlčky a hleděli na něj.

„Jestli si chceš zlomit nohu nebo se napíchnout na větev, tak prosím. Tohle je pěkně velkej polom," řekl řidič pomalu a sledoval ho přivřenýma očima. Z Chrise náhle vyprchala všechna zlost. Jindy by se neutlumila tak rychle. Možná to měla na svědomí ta zima. Možná taky to, že řidič Jack měl naprostou pravdu.

„Kdo ví, jak je to stabilní, Chrisi," zamumlal vedle něj Mick. Chris po něm šlehl pohledem. Nebyl zrovna ve své kůži. Nesnášel, když se něco posralo. Věděl, že se ho Mick snaží jen uklidnit, protože zná jeho povahu. Avšak zrovna teď mu to bylo proti srsti. Dříve, než mohl něco říct, ujal se slova James.

„Takže bychom tu autobusem stejně neprojeli. Co teď? Obejdeme to?"

Podíval se na oblohu. Chris si všimnul, že Mick a ta žena, Linda, to udělali taky. Neubránil se a zvedl pohled vzhůru. Zdálo se mu, že se poněkud zešeřilo. Mohlo být okolo třetí, ale to nic neznamenalo. V horách přichází tma rychle, zatraceně rychle. Je světlo a najednou buch! Tma jako v pytli.

„Nic jiného nám nezbývá. Bude tam pořádná kupa sněhu," varoval je řidič. Cesta byla alespoň trochu udusaná a mírně uježděná, i když to taky nebyla žádná sláva. Chris podrážděně zabručel a vyrazil za Jackem. Sotva opustili cestu, zapadli až po stehna do hustého sněhu. Nebyl to jemný prašan, kterým se dá projít jako mlhou, ale hnusný mokrý sníh, kterým se museli prodírat jako blátem.

„Do prdele," zaklel Chris, když cítil, jak se mu sníh pokouší stáhnout botu z nohy.

„Vy byste se měl trochu uklidnit, mladý muži. Pořád jenom nadáváte. Tím ničemu neprospějete. Jsme v tom namočení všichni, tak musíme táhnout za jeden provaz."

„Mluvíte jako nějaká zatracená profesorka," odsekl Chris, zatímco se prodíral v řidičových stopách. Byl rád, že jde hned za ním Linda. Lepší, než kdyby to byl James.

„To taky jsem. Učím na vysoké škole v Mexiku."

„Jste rozená Mexičanka?" zeptal se. Krátit si čas hovorem bylo lepší, než jít potichu a vnímat každý krok a jednotlivé zvednutí nohy. Dostali se mezi první stromy. Nebyl to naštěstí hustý borovicový les, kde by se museli prodírat skrz jehličí obtěžkané nánosy sněhu. Alespoň v něčem měli štěstí. Jednotlivé stromy byly od sebe dost vzdálené a jejich holé větve bez listí trčely k nebi jako ruce umrlce. Kroutily se a vlnily a mnohdy sahaly po návštěvnících, aby jim strhly z hlav čepice nebo je podrápaly na tvářích.

„Ne. Ale bydlím tam. Zrovna jsem na cestě za matkou. Tedy spíše byla jsem," zasmála se potichu. Chris cítil, že jeho napětí se pomalu začíná rozpouštět. Co taky mohl dělat? Kdyby pořád jen klel, stejně by situaci nevyřešil. Raději si pokecá s tou docela příjemnou ženskou. Možná, když stráví noc v nějaké vesnici, by taky nebyla k zahození. Vlastně vypadala docela solidně.

„To je ale náhoda. Já jsem jel zrovna s Mickem za mým tátou do Lowelu."

Prodírali se sněhem a ukrajovali čas. Noc se pomalu blížila.

MICK

Mick hlasitě dýchal a nutil se zvedat jednu nohu za druhou. Dopředu, položit a dopředu a položit. Bylo to jako v nějakém výcvikovém táboře, akorát, že místo cvičení to byla realita. Zatraceně krutá realita. Ponožky měl úplně promočené, pálily ho tváře a měl pocit, že někde cestou ztratil uši. Tady nahoře, mohli být tak dva tisíce metrů vysoko, se teplota pohybovala odhadem okolo mínus desíti, a to nebyl žádný med. Mick nikdy nebyl sportovně založený. Byl to spíše inteligent. Když nad tím tak přemýšlel, napadlo ho, že bude určitě nemocný. Měl rád pohodlí a teplíčko. Do zítřka bude mít rýmu a horečku, tím si byl jist.

„Sakra," zabručel.

„Říkal jste něco?“ zeptal se James, který mu prošlapával cestu po několika dalších párou nohou. Mick byl nesmírně vděčný za to, že nemusí jít první. To by jisto jistě po několika stech metrech zkolaboval.

„Ne. Jen si tak mluvím sám pro sebe.“

Aby přiznal pravdu, James se mu docela zamlouval. Připadal mu ze všech… jak by to jen řekl? Nejsprávnější. To bylo to slovo. Připadal mu jako správný chlap. Nenadělal moc řečí, a když už promluvil, tak to bylo k věci. Přesně tak by to mělo být. Žádné prázdné tlachání. Mick měl rád Chrise, ale někdy mu vadily jeho časté změny nálad. Proboha, vždyť ten mladík byl v jenom kuse nasraný. Mluvil a jednal, jako by mu všichni v jeho životě jen ubližovali.

„Promiňte, můžete mi to říct ještě jednou?“ zeptal se Jamese, protože přeslechl, co říkal.

„Kam jedete s vašim kamarádem?“

„Měli jsme v úmyslu navštívit jeho otce. A pak? Sám nevím. Jisté je jen to, že už se nevracím domů.“

Stálo ho hodně sil, aby z domu odešel. Měl problémy postavit se své vlastní matce, ale musel to udělat. Už ani chvíli nedokázal snést, jak se mu pořád pletla do života. Pořád jen, Micku, tohle a, Micku, tamto. Ježíši, vždyť mu bylo třiadvacet. Nebyl už žádný malý chlapeček. Bylo na čase osamostatnit se. Nejprve měl strach postavit se matce. Celou dobu dělal to, co chtěla ona. Bál se, že se na něj rozeřve a on nebude schopen jí odporovat. Nakonec to ale udělal. Řekl jí, že chce mít svůj vlastní život a své vlastní štěstí. Řekl jí, že už mu život řídila dost. Kupodivu se vůbec nezmohla na slovo. Mick celé dny ležel v knížkách, a tak věděl, že pro tohle mají psychologové speciální termín. Jen si nemohl zrovna vzpomenout jaký. Ovládaný člověk se po letech postavil proti svému vůdci, a ten není schopen uvěřit, že by se něco takového mohlo stát. Sebral si jen nejnutnější věci a vypadnul. Už po cestě si to pomalu začal vyčítat. Neměl s sebou nic víc, než pár stovek, a s tím díru do světa asi neudělá. Nakonec nad tím přestal přemýšlet a řekl si, že to celé může vzít jen jako větší výlet. Co se bude dít potom, nad tím bylo teď zbytečné spekulovat.

„Prodloužíme si cestu nejméně o pár kilometrů,“ říkal zrovna James. Mick na to musel přikývnout. Ušli sotva pět set metrů od toho polomu a on měl místo nohou olověná závaží. Rozhlédl se kolem po zasněženém lese. Stromy postupně ustupovaly a místy mezi nimi vykukovaly jemně poprášené skalky. Mick se podíval co nejdále před sebe. Mezi padajícím sněhem spatřil v dáli velké obrysy skal.

„Vidíte to?“

„Co?“ zeptal se James a pátravě se díval kolem sebe.

„Vepředu jsou skály.“

„A sakra. To přece znamená, že tam tudy neprojdeme.“

Mick musel znovu nechtěně přikývnout a pak řekl slovo, které používal jen málokdy.

„Kurva.“

Podíval se nahoru. Mezi vychrtlými pažemi stromů to vypadalo, že obloha získala měděnou barvu.

LINDA

„Nezbývá nám, než se vrátit,“ řekla a doufala, že ostatní budou souhlasit. Když se však podívala do tváře Jacka, viděla, že se mýlila. Řidič jen zavrtěl hlavou.

„Jsme už moc daleko. Nemá smysl se vracet. Zkusíme jít ještě kus podél těch skal. Nevedou určitě daleko. Za chvíli skončí a pak odbočíme naším směrem. Tak jdeme.“

„Vy ostatní s tím souhlasíte? Co když skály vedou několik kilometrů? Pak zůstaneme v noci v lese. Umrzneme tady, sakra.“

Byla sama překvapená, že to slovo použila. Byla učitelkou literatury na vysoké škole. Vždycky se jí příčila sprostá slova. Ten, kdo je používal, se okamžitě v jejích očích snížil o dobrý stupeň. Chris tato slova používal, jenže situace, která nastala, se vymykala běžnému životu, takže mu to nemohla zazlívat.

„Jack má pravdu. Zkusíme to ještě. Pak se můžeme kdykoliv vrátit. Máme ještě dost času,“ zastal se řidiče James. Chris jen mlčel a koukal před sebe. Linda se podívala ještě jednou na skály. Byly příliš vysoké na to, než aby je mohli přelézt. Taky to tak mohlo pěkně klouzat. Nechtěla se trmácet lesem s člověkem, který si zlomí nohu. Zatraceně. Proč jen je Jack vedl tak daleko od silnice? Stromy byl sice hustě napadané vedle sebe ještě dobrých tři sta metrů od silnice, ale někudy se mezi nimi možná dalo projít, ne? Nebo možná taky ne. Každopádně to bylo za nimi a před nimi byly jen skály.

„No tak pojďme,“ povzdechla si. Znovu se seřadili do předchozího pořadí. Divila se, že si řidič Jack nestěžuje na to, že musí jít pořád první. Muselo to být namáhavé prošlapávat cestu ostatním v čerstvém sněhu. Jack byl ale vysoký, mohl mít tak metr devadesát. Taky vypadal, že má síly na rozdávání. Linda si jen smutně povzdechla. Ne jako ten její přítel, který si pořád jenom na něco stěžoval. Už ho měla dost. Připadala si jako jeho hračka. To, že se vydala na dva týdny ke své mámě, nemělo nic společného s tím, že by ji skutečně chtěla navštívit. Vždyť u ní byla před necelými dvěma měsíci. Potřebovala si trochu odpočinout od toho věčného učitelského shonu a taky od Martina. Někdy měla pocit, že dělá strašnou chybu. Být s ním dva roky, to bylo přespříliš. Musela si to všechno

promyslet a rozhodnout se, jak dále. Nicméně před sebou teď měla Chrise, a ten mladík nevypadal k zahození. Nebyl by první, se kterým by si užila, i když teoreticky chodila s Martinem. Mohl být sice o sedm nebo osm let mladší, než ona, ale to vůbec nebylo na škodu. Aspoň v sobě bude mít více šťávy. Martin nebyl moc sexuálně aktivní, zato ona byla pořádně náruživá. No, uvidí se časem, co dál.

„Je tady tak čerstvý vzduch," řekla Chrisovi.

„To ano," odpověděl James, který šel za ní. Linda to myslela vážně. Nikdy si ten rozdíl tak vážně neuvědomovala. Když se nadechla, měla pocit, že jí vzduch roztrhá plíce.

„Mám chatu nedaleko Ontarijského jezera. Tamní vzduch je téměř stejný jako tady. Bez výparů a všech těch ostatních hnusů," pokračoval James. Chris se otočil a vrhl na ni pokroucený škleb. Musela se usmát jeho komicky vypadající tváři. Zdálo se, že si s Jamesem příliš nepadli do oka. Dříve, než mohla říct cokoli dalšího, Chris se zastavil.

„Co je? Proč nejdete dál?"

Vyklonila se, aby viděla přes Chrise, který jí bránil ve výhledu svými zády. Neviděla nic, než pokračující sněhovou pláň a o něco dále ustupující skály.

„Skvělé. Za chvíli můžeme zase zabočit," zajásala. Vzápětí v duchu zaklela, když jí v botě začvachtala voda.

„To je nějaká výstraha?" ozval se Chris. „Nebo je to jenom zasraně blbá sranda?"

Jeho hlas zněl trochu přiškrceně. Vpředu muselo být něco, co Linda přehlédla. Přesto, že se jí nechtělo do mokrého sněhu, když stála ve vyšlapané díře, udělal úkrok stranou. Probořila se až do půli stehen. Podívala se před Jacka a ztuhla.

„To není zvíře," zamumlal za ní James. Na krátké tyči zabořené ve sněhu byla nabodnutá lidská lebka.

JAMES

„To je lidská hlava," řekl James tiše. Chris se prudce otočil, oči mu v obličeji plály.

„To, kurva, všichni vidíme," zavrčel. James cítil, jak kolem něj roste napětí. Za sebou slyšel namáhavé přerývané Mickovo dýchání. Chrčel, jako by trpěl akutním astmatem.

„To je blbost. Prostě blbost," zasmál se nervózně Mick. Jeho hlas nezněl ale ani trochu jistě. Řidič se otočil. Jediný vypadal kupodivu klidně, jako by se nic nestalo. Jako by viděl kostry lidské hlavy nabodnuté na kůl každý druhý den.

„Je to stará lebka. Kdo ví, jak dlouho tady je. Pokračujeme dál."

Udělal sotva dva kroky, když ho James zastavil.

„První bychom se měli dohodnout," řekl pomalu. Čekal, že mu někdo, nejspíš Chris, bude odporovat, avšak nestalo se tak. To ho ještě více přikovalo k zemi.

„Vůbec se mi to tu nelíbí," zamumlala Linda. Najednou měla velké vystrašené oči, které rejdily po lese sem a tam.

„Mně taky ne, sakra. Ale co se dá dělat? Hele, vždyť tahle lebka tu může být i pár desítek let," snažil se Chris. Pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno, ale obličej měl napnutý. James se rozhlédl kolem sebe. Vlevo od nich byl jen les, nic víc a nic míň. Mohl se klidně táhnout donekonečna. Vpravo byly zbytky skal a zase stromy.

„Pojďme," slyšel se, jak říká. V duchu uvažoval nad tím, jak se tam ta hlava dostala. Samozřejmě, že tady mohla být i padesát let, ale i tak. Půl století nebyla zase taková doba, aby se tady děly takové zrůdnosti. Pohlédl znovu na lebku. Neměla na sobě žádné chomáče vlasů, ani zbytky zubů. Zírala na ně pohledem prázdných očí, smála se bezzubými ústy a blýskala dokonalou pleší vybílenou sluncem. Tyč vedla skrz bývalé hrdlo a končila v mozku. James si představil, jak toho chudáka napichovali na kůl živého. Po zádech mu přejel osten mrazu a rozlil se po páteři. Ani za nic nechtěl v noci bloudit po těchhle Mamutích horách, i když ten, kdo to spáchal, byl nejspíš dávno po smrti.

„Začíná se připozdívat," pronesl do mrtvolného ticha Jack. Někde zaťukal datel, potvrdil jeho slova. Teprve teď si James uvědomil, že to byl snad první zvířecí zvuk, který zde slyšel. Dříve zřejmě nic takového nevnímal. Ostatní vyrazili, a tak je následoval. Všiml si, že všichni vrhají kolem sebe nervózní pohledy. Přitom to bylo tak absurdní. Která normálně myslící bytost by napichovala hlavu na kůl, byť by to byla třeba hlava pouhého nebožtíka? Mělo to snad být míněno jako nejapný žert? James nad tím uvažoval a stále více se zaplétal do vlastních smyček. To byl vždycky jeho problém. Přespřílišná fantazie. Měl ji na takové úrovni, že dokázal z ničeho vytvořit obří zapeklitou situaci. Nikdy si neuměl poradit s jednoduchými věcmi. Pokaždé je musel zkomplikovat.

„Jak dlouho ještě takhle půjdeme?" ozval se Chris. Tentokrát mu byl James vděčný za to, že prolomil to ticho. Nikdo mu neodpověděl, což nebylo taky zrovna dvakrát potěšující. Někde vpravo od sebe zahlédl pohyb. Podíval se tam a ztuhl. Mezi stromy se něco rychlého mihlo, pouhý stín. Zaostřil na to zrak připraven varovat ostatní. Mělo to hnědou barvu, tím si byl jist. Za očima cítil tlak, jak se snažil zahlédnou co nejvíc. Teď se to pohnulo znovu a

vyšlo to ze stínů na denní světlo. James vydechl úlevou. Srnec udělal dva váhavé kroky, zastavil se a větřil. Velké měděné koláčovité oči upíral na procházející narušitele. Vedle něj se pohnulo něco mnohem menšího. Koloušek byl s bílými skvrnami na těle téměř neviditelný. Srnec lehce zahrabal kopýtkem ve sněhu, přední nohu měl lehce uvolněnou a přitom vypadal napjatě. Pak, v jediném okamžiku, sebou mrsknul, svaly se mu napjaly jako železné struny a začal prchat. Během zlomku vteřiny nic nenasvědčovalo tomu, že tu zvíře bylo. Koloušek pajdal za ním.

„Cítím kouř," řekl James, když se zhluboka nadechl. Ostatní zavětřili a Linda přikývla.

„Já taky."

„Před námi jsou domy," řekl Jack a zastavil se.

CHRIS

Chris se přikrčil za nejbližším stromem a čekal. Ostatní se hrbili za ním jako přerostlé děti. Mohli být vzdáleni necelých sedmdesát nebo osmdesát metrů od první chalupy.

„Jsou tu jen tři domy," zamumlal Mick.

„Jo. A je v nich teplo a mají určitě něco k jídlu," poznamenal Chris. Z komínů všech tří domů se líně valil kouř, dělal ve vzduchu smyčky a kolečka. Chris si představil, jak sedí u velkého krbu a nahřívá si promrzlé nohy. Stejně jako to dělával kdysi, když ještě jeho rodiče žili spolu a nerozváděli se.

„Co když jsou to ti, kteří udělali tamto?" zeptala se Linda. Chris čekal, že to někdo řekne, ale když se to stalo, připadalo mu to spíše směšné.

„Ale no tak. To je přece kravina. Tohle je normální lesní usedlost, kde žije pár stařílů. Možná jsou tam lovci nebo myslivci," oponoval. Řidič vedle něj rázně přikývl.

„Jo. Taky si myslím. Pojďme už. Za chvíli padne tma."

Podívali se nahoru. Na nebi se počaly honit mraky. Vypadalo to, že co nevidět začne sněžit ještě hustěji než teď. Chrisovi strašně mrzly nohy. Neměl boty do takového sněhu a měl pocit, že má prsty obalené kusy ledu.

„Já jdu," prohlásil a vyrazil. Neobtěžoval se ohlédnout, ale byl rád, když za sebou zaslechl křupání sněhu. Teprve teď poznal, co to je jít první. Neušel ani dvacet kroků, když mu nohy téměř vypověděly službu. Divil se, jak to může zvládat ta žena. Musela být se silami úplně na dně. Několikahodinový pochod hlubokým sněhem nebyl bez následků. Vzpamatoval se a udělal další krok. Ucítil vůni nějakého pečeného masa. Nebo se mu to možná jen zdálo. Kdo ví, měl hlad jako vlk, ale hlavně si potřeboval trochu odpočinout. Nebylo již to dál než dvacet metrů. Prohlédl si pořádně chalupy. Stály rozházeně na malém prostranství, které předtím museli jistě očistit od stromů. Byly to staré domy, to šlo poznat na první pohled. Nejbližší z nich vypadal, že byl možná postaven ještě někdy začátkem devatenáctého století. Byl značně oprýskaný a to i přesto, že ho někdo nedávno znovu natřel zelenou barvou. Jinde by to možná vypadalo nepatřičně, ale sem se to hodilo. Nad širokými dveřmi byly přibyty obrovské parohy. Musel to být alespoň dvanácterák. Z boku měl dům velkou verandu, na které se kupily závoje sněhu. Musel být vevnitř určitě prostorný, i když zvenku působil malým dojmem. Takové domy obvykle matou. Těšil se, až zaklepe, ať už mu otevře, kdo chce. To ale nemusel dělat, protože velké dveře se otevřely samy s jemným zaskřípáním a ven vyšel velký vousatý muž s dlouhými vlasy. V ruce svíral těžkou loveckou pušku. Chris ztuhl na místě a čekal.

MICK

Mick se lehce přikrčil, připraven vrhnout se po hlavě do sněhu ve chvíli, kdy spatří, jak prst mačká spoušť. Hleděl na ten ukazováček jako uhranutý. I na dvacet metrů viděl, že stačí jen lehce ohnout prst a smrt začne svou žeň všude okolo. Vůbec nepochyboval, že ten vousáč s puškou by je dokázal všechny poslat do věčných lovišť dříve, než by vůbec udělali pár kroků. Muž si je chvíli prohlížel, pak vyštěkl:

„Co tady chcete?"

Mick se podíval na ostatní, vypadalo to, že nikdo se nehodlá ujmout slova.

„No, dole na silnici se nám rozbil autobus, víte? Chtěli jsme se dostat do nejbližší vesnice. Tady Jack tvrdí, že je nedaleko odtud. Nebo alespoň byla. Zabloudili jsme a narazili jsme na vás."

„Je to tak, mladá dámo? Odpovězte pravdivě," podíval se na Lindu. Zdálo se, že jeho pohled bodá jako dvě dýky. Mick se začal ve sněhu neovladatelně třást. Zuby mu cvakaly o sebe.

„Ano. Říká pravdu. Potřebovali bychom nocleh a nějaké suché oblečení."

Teprve teď muž sklonil pušku a srdečně se rozesmál. Jeho smích byl hluboký jako lesy okolo.

„Nevypadáte na žádné zločince. Tak pojďte dál. Mám dost velký dům pro vás všechny."

Vzápětí zapadl zpátky do chalupy.

„Výborně," zamumlal Mick. Představil si horkou polévku a teplé oblečení a cítil se šťastnější, než kdykoliv jindy. Jistě, člověk je nejvíce vždy nejvíce rozjařený po přestálém nebezpečí. Ta lebka, kterou viděli po cestě, mu sešla z mysli stejně rychle, jako se náhle objevila. Dusal rychle k chalupě a sotva se ocitl přede dveřmi, zasáhlo ho teplo z krbu. Nasál lačně horký vzduch a doslova cítil, jak se na něm rozpouštějí hroudy sněhu.

„Pojďte do chodby," zval je statkář. Pušku odložil ke zdi a mával na ně rukou. Teprve teď si ho Mick pořádně prohlédl. Bylo to pořádné chlapisko, snad metr devadesát a rozložité v ramenech. Ruce měl jako dvě lopaty, byly pokryté mnoha mozoly. Tady nahoře museli tvrdě pracovat, aby se uživili. Tvář mu pokrývaly husté černé vousy, které vypadaly jako medvědí srst. Mezi nimi zářila dvě bystrá očka. Mick vstoupil do malé předsíně. Na zemi se tu válely další boty, jedny byly velké, a tak zřejmě patřily statkáři, druhé byly daleko menší. Možná s mužem žila jeho žena.

„Zatracená zima," ulevil si Mick, když ze sebe shazoval boty. Vousáč se hlasitě rozesmál. Mick se na něj podíval, aby zjistil, čemu se chechtá.

„V tomhle jste šli od silnice až sem?" řehtal se. „To se divím, že jste to vůbec zvládli. Vždyť to jsou obyčejné nízké boty."

Mick je položil na zem a podíval se na své ubohé nohy. Vůbec je necítil.

„Měli jste sakra štěstí, že jste narazili na nás. Asi tak za hodinu se začne stmívat. Byli byste v tom lese umrzli. Přes noc teplota klesá až k mínus dvaceti."

Malá předsíň se rychle zaplnila. Dokonce i Chris poprvé za ten den vypadal vesele a usmíval se na všechny strany. Hodili si své kabáty na malou skříňku, která stála v rohu. Statkář otevřel další dveře a pokynul jim, aby šli za ním. Mick šel jako první a vešel do prostorné kuchyně. Slastně zasyčel, když zahlédl velký krb, ve kterém plápolal oheň. Kuchyni vévodil velký dubový stůl s lavicí a několika židlemi. V rohu byl sporák na vaření a podél zdi se táhly poličky s přísadami do vaření. Nikde nebylo žádné světlo. Bylo jasné, že až sem zatím elektrifikace nedosáhla.

„Teplíčko," zamumlala Linda, která vrazila dovnitř jako povodeň a hnala se ke krbu. Posadila se na lavici hned vedle něj a natáhla ruce i nohy zároveň. Všichni se nahrnuli dovnitř a pospíchali ke krbu. Statkář se znovu hlasitě rozesmál. Mickovi se ten vousatý chlapík líbil. Podíval se na něj a usmál se.

„Děkujeme vám," řekl. Chlap se napřáhl a podal mu velkou pravici. Když Mickovi stiskl ruku, mladík měl pocit, že mu rozdrtí kosti.

„Jmenuju se Abrahám. Promiňte mi, že jsem na vás mířil tou puškou, ale před pár měsíci se tady v horách potulovali nějací chlapi, co utekli z vězení."

Ostatní se k němu překotně hrnuli. Měli zarudlé tváře a po tvářích jim stékala voda z vlasů.

„A tohle je má dcera Natal," ukázal směrem ke schodům, které byly v rohu místnosti a vedly do patra. Mick se otočil a ztuhl jako solný sloup. Někoho tak krásného ještě neviděl. Dívka mohla mít osmnáct let, velké oříškové oči vykuleně koukaly na bandu lidí, kteří se nahrnuli do jejich skromného příbytku. Rty měla plné a rudé, ale ne namalované rtěnkou.

„Dobrý večer," pozdravila a jemně se uklonila.

„To je jako za starých časů," zasmál se James a také se uklonil. V jeho podání to však vypadalo značně komicky.

„Mám jim uvařit polévku, otče?" zeptala se a sklopila pohled k zemi. Mick na ní mohl oči nechat, sledoval každý kousek jejího těla. Jemně tvarované boky, prsa vystupující zpod úzké halenky a malé kotníky. To ale byla kost, sakra.

„Ano. Udělej jim horkou polévku, Natal. Já zatím seženu něco teplého k oblečení. No tak se posaďte. A svlékněte si ty šaty. Dáma může jít se mnou. Jistě se nebude převlékat před takovou tlupou."

Znovu se hlasitě zasmál, až odhalil bílé zuby, které se leskly jako slonovina. Linda ho ochotně následovala po schodech nahoru, jejich kroky rozvrzaly staré dřevěné schodiště. Mick s ostatními se posadili co nejblíže ke krbu a začali se svlékat, až nakonec zůstali sedět jen ve spodním prádle. Natal, která něco kutila na peci, k nim byla otočená zády.

„Dobře, že jsme narazili na tyhle dobré lidi," oddechl si James. Chris tentokrát přikývl a usmál se.

„Vidíte? Už se smráká," ukázal z okna. Skutečně, když teď seděli vevnitř, viděli, jak se venku zešeřilo. Mick neustále pokukoval po té dívce. Každý její pohyb ho naprosto fascinoval. To nebyla nějaká městská fiflena s nosem nahoru. Tohle bylo pravé horské děvče s pevným tělem a dobrým vychováním.

„Jak dlouho tady žijete?" zeptal se Mick a vzápětí se přál, aby to neudělal, protože dívka se otočila a nechala sklouznout svůj pohled po jeho vyzáblém těle. Žebra mu vystupovala z kůže a hrudní koš měl objem čtrnáctiletého chlapce. Přesto dívka nedala najevo nic, čím by ho urazila.

„Od narození. Před námi tu žili otcovi rodiče a před nimi zase jejich. Náš rodokmen sahá někde k roku sedmnáct set padesát."

Mick se chtěl zeptat na něco dalšího, avšak Abrahám přidusal jako medvěd a hodil na stůl spoustu oblečení. Současně popadl jejich svršky a začal je různorodě podkládat na vrchní část krbu, aby se usušily. Pak se posadil ke stolu a vytáhl za záňadří velkou dýmku napěchovanou tabákem. Podpálil si sirkami a několikrát potáhl.

„Slyšel jsem, jak se bavíte s Natal. Jo, žijeme tady odnepaměti. A věřte mi, že je to krásný život. Kolem není nic, co by nás rušilo. Jen lesy a zvěř. Prostě krása. Občas sejdu dolů do vesnice, je to odtud nějakých deset nebo jedenáct kilometrů. Ale jinak jsme pořád tady nahoře."

„Necítíte se někdy osamělí?" zeptal se Chris. „Přece jenom vás tady moc nežije."

„No, jsme tady my dva a další dva chlapíci bydlí vedle v chalupách. To nám úplně stačí."

Vyfoukl kolečko dýmu a zasmál se. Mick ucítil vařící se polévku a najednou zjistil, jaký má hlad. Konverzace se příjemně rozváděla. Většinou mluvil statkář, a o to jim šlo. Jeho život byl odlišný než život jich všech ve městě. Byl to lovec a dřevorubec. Během jara, léta a podzimu pracoval jako strhaný, aby vydělal na živobytí. Přesto si ani slovem nepostěžoval. Takový život se mu musel líbit. Mick poslouchal a náhle měl před sebou kouřící polévku s brambory a kusy masa a k tomu pořádný kus chleba. Poděkoval a lačně se zakousl do kůrky. Polévka byla výborná. Najedl se a atmosféra kouře, plápolajícího krbu a statkářových slov ho začínala uspávat. Natal se posadil na židli na okraji stolu. Nejblíže byla Mickovi, který na ni začal letmé pohledy.

LINDA

Hlasitě se zasmála, když Abrahám dovyprávěl příhodu, která se loni stala několika turistům, kteří si vyrazili na procházku do hor a pronásledoval je medvěd. Historka by nebyla ani trochu vtipná, kdyby byla v jejich kůži, ale Abrahámovo vyprávění v sobě mělo cosi kouzelného. Rozhlédla se po ostatních. Mick, který seděl naproti statkáři, se rozvaloval na lavici a oči měl přivřené. Zjevně byl dost unavený, ale Lindě neušlo, jak vrhá postranní pohledy na lovcovu dceru. Modlila se, aby neprovedl nějakou hloupost. Takoví muži jako Abrahám byli často velmi háklivi na to, co se týkalo jejich rodiny. James seděl na židli a pokuřoval z dýmky, kterou mu donesl lovec. Byl to mistrovsky vyřezaný kus dřeva, na jeho povrchu se kroutily nějaké staré indiánské znaky. Chris se usmíval od ucha k uchu a naslouchal vyprávění Abraháma a často vybuchl smíchem. Jack seděl v rohu a vypadal, že pochrupuje. Náhle si Linda vzpomněla na lebku, kterou viděli cestou, a zeptala se na ni lovce.

„Viděli jste ji? Asi jste byli pěkně vystrašení, co?" zasmál se hlasitě. Jack v rohu otevřel jedno oko a promluvil.

„Nijak zvlášť. Ale uznejte, že to asi nebylo moc příjemné."

„To vám klidně uznám," přitakal Abrahám a bouchl rukou do stolu, až prázdné šálky na polívku povyskočily.

„To je vaše práce?" zeptala se Linda. Vypadalo to, že Jack i Mick ožili a čekali na lovcovo vyprávění. Ten zavrtěl hlavou.

„Co vás nemá! Ta lebka je tam dobrých sto padesát let, možná ještě víc. Nikdy jsem neměl to srdce sundat ji, i když občas pěkně vyděsí lidi, kteří jdou náhodou kolem. Jenže tam byla napíchnutá už za časů mého dědy a víte, co se říká? Mrtví se mají nechat klidně spát. Já vím, že je to jen pouhá lebka, ale váže se k ní jedna stará příhoda."

Rozhlédl se po ostatních. Byl to dobrý vypravěč a očekával, že po něm budou chtít, aby mluvil dál. Což také chtěli.

„Dobře," přikývl. „Takové historky se vyprávějí na každém odlehlém místě. Ta naše je taková. Kdysi, někdy na konci osmnáctého století, tady žili Indiáni. Když říkám Indiáni, nemyslím tím pár lidí, ale celé kmeny. Žili tady nahoře ve skalním komplexu, který je asi dvacet kilometrů odtud na sever. Ještě dnes jich tam pár přebývá. Nějaký jejich šaman se je neustále snažil povzbudit k boji proti kolonistům, ale nešlo mu to. Indiáni už měli tehdy dost všech těch bojů a chtěli jen v klidu žít nahoře v horách. Šaman tedy začal na vlastní pěst provádět rituály a traduje se, že se z něj stal kanibal. Říká se, že snědl srdce jednoho mrtvého bojovníka a získal kus jeho síly. Několik mužů z kmene se pak k němu připojilo a společně se vydali na válečnou výpravu. Nedaleko odtud se pak odehrála velká bitka, když Indiáni přepadli kolonisty, kteří tudy procházeli. To bylo v době, kdy už tu naši předkové postavili tyhle domy a žili tady. Děda mého otce se vypravil tenkrát na ono místo a viděl ten strašlivý masakr. Indiánů bylo jen pár, ale řádili jako šílení. Kulky jim trhaly těla, ale oni přesto bojovali. Někteří vytrhávali mrtvým srdce z těla a jedli je, jiní pili jejich krev. Kolonisté se ubránili, ale za cenu velkých ztrát. Nejpodivnější na tom všem je, že onen šaman byl muž středního věku již v době, než se děda mého otce vůbec narodil. Když ho však děda viděl, tvrdil, že tomu muži nemohlo být více než čtyřicet let. To je to, co mě zaráží. Nevím, jestli je ta historka pravdivá, nebo ne. Tenkrát se ještě děly různé divné věci."

Linda polkla a podívala se na Micka. Mladík byl bledý jako stěna. Zřejmě uvažoval nad tím, co by se stalo, kdyby je v horách přepadla skupina krvelačných Indiánů.

„Pěkná historka pro večer u praskajícího krbu," zasmál se hlasitě Jack. Abráham přikývl, ale potom rozhodil rukama.

„Z takových pověstí si nedělejte legraci. Je mnoho věcí mezi nebem a zemí, o kterých se nám ani nesnilo."

„Ale kanibalové?" otázal se James pochybně. „To je snad příliš, ne?"

Chris se k tomu nevyjadřoval. Lindě připadalo, že vzal Abrahámova slova vážně. Lovec jen pokrčil rameny a podíval se na svou dceru, která napjatě poslouchala. Natal se na něj usmála.

„Je pozdě. Nepůjdeme spát?“ zeptala se medovým hlasem. Lindě se ta mladá dívka líbila. Byla velmi hezká a měla vybrané chování. Zajímalo by ji, kdo jí dával vzdělání. Chodila vůbec někam do školy, nebo ji jen učil její otec? A kde byla její matka? Samé nevyřešené otázky, ale Abrahám už toho za večer řekl víc než dost a bylo jí trapné ptát se na osobní věci.

„Máš pravdu,“ pohladil ji lovec po dlouhých vlasech. „Zítra ráno se pořádně najíme a já vás vezmu do vesnice. Mám tam pár známých, kteří vás vezmou do Lowelu.“

„Jste moc hodný,“ poděkovala Linda.

„Ále, to nestojí za řeč. Co bych to byl za nelidu, kdybych vám nepomohl v nouzi? Pojďte se mnou nahoru.“

Šlapali za ním po schodech, doprovázení mihotáním lucerny, kterou Abrahám svíral. Ukázalo se, že nahoře má dům dokonce tři pokoje. V jednom z nich bydlel Abrahám a jeho dcera. Další dva byly prázdné. Linda si vzala pokoj s Chrisem. Nijak ho k tomu nemusela nutit. Mladík se sám postavil vedle ní a ostatní, když viděli, že Linda nic nenamítá, zapadli do třetího pokoje.

„Tak dobrou noc,“ popřál jim Abrahám a zavřel za sebou dveře.

MICK

Mick vešel do pokoje s nízkým stropem. Byly zde akorát tři postele. Vysvlékl se a zalezl pod velkou a nadýchanou peřinu. V pokoji byla zima, ale do rána se snad trochu zahřeje jejich dechem. James a Jack se také zapelešili. Nikdo neřekl ani slovo. Mick se podíval z okna, které měl hned u své hlavy. Venku nebylo vidět nic než zářivé odlesky sněhové pokrývky. Když si uvědomil, že by teď měl být po stehna v tom sněhu a prodírat se, kdo ví kam, otřepal se.

„Můžu už sfouknout lampičku?“ zeptal se Jack.

„Dobrou noc,“ řekl Mick. Oba jeho spolunocležníci usnuli rychle. Nocí se nesl jen zvuk jejich tichého oddechování. Někde v domě zavrzalo dřevo. Mick se stále nemohl zbavit myšlenek na Natal. Převaloval se v posteli, nakonec se posadil a nahmatal své věci. Nedokázal usnout, i když byl předtím tak unavený. Ta dívka ho přitahovala jako magnet. Zdálo se mu, že na chodbě zaslechl zavrzání otevíraných dveří. Nebo to snad byl jen přelud? U stolu se na něj ale také několikrát podívala. Když se tak nad tím zamyslel, Natal tady musela žít v naprostém odloučení od jakýchkoli mužů. Byl tu jen její otec a nějací dva chlapi ve vedlejších domech. Ani by se příliš nedivil, kdyby si chtěla užít. Ano! Teď slyšel několik kradmých kroků. Rychle na sebe hodil oblečení, které dostal od Abraháma, snaže se nepřemýšlet nad tím, co by lovec udělal, kdyby ho načapal s dcerou. Opatrně otevřel dveře a zavřel je za sebou, když vešel na chodbu. Proti němu stál drobný stín.

„To jsi ty, Micku?“ zeptala se Natal.

„Jo.“

Zmohl se jen na jedno přiškrcené slůvko. Popošla k němu ještě blíže, pak nahmatala ve tmě jeho ruku a položila ji na svůj bok. Opatrně ji pohladil, poté se k ní sklonil a jejich rty se setkaly. Zuřivě se s ní začal líbat a její ruce rejdily po jeho těle.

JAMES

Jamese probral nějaký zvuk. Co to bylo, nemohl určit přesně, ale nezapadalo to do klasických zvuků temné noci v lese. Nejprve se nadzvedl na loktech a podíval se z okna. Nedokázal venku rozeznat naprosto nic. Byla tam absolutní a neproniknutelná tma. Otřásl se, když si představil, jak se tam choulí u nějakého stromu ohýbaného nárazy větru. Teprve pak si všiml, že hromada peřin na Mickově posteli je uspořádaná nějak podivně. Jasně, kluk byl pryč. James zavrtěl hlavou a podíval se na Jacka. Řidič spokojeně oddychoval. Teď zjistil, co ho probudilo. Nebyl to žádný zvuk, ale jeho močový měchýř. Zatraceně, vůbec s mu nechtělo ven z teplého pelechu, ale volání přírody bylo naléhavější. Oblékl si kalhoty a huňatý svetr, který dostal od Abraháma, a vydal se na chodbu. Sotva otevřel dveře, ovanul ho studený vzduch. Krb zřejmě nehořel již dlouho a do domu se začínala dostávat zima. K ránu tady bude jako v mrazírně.

„Sakra,“ zaklel, když zakopl o prach. Uvědomil si nemilou skutečnost – že neví, kde tady mají záchod. Pokud ho tu vůbec mají! Rozhlédl se po chodbě a spíše hmatem než zrakem zjistil, kde je schodiště. Jednotlivé schody byly pěkně příkré. Belhal se dolů jako nějaká stařena a zároveň uvažoval, kde je Mick. Možná musel jít taky na záchod. Zaposlouchal se do zvuků domu, ale neslyšel nic, než občasné zaskřípání starého dřeva nebo náraz vichřice do stěny domu.

„Micku?“ zeptal se tiše do tmy. Sešel poslední schod a rozhlédl. Na téhle straně svítil měsíc pořádně a ozařoval kuchyň přízračnou září. Vypadalo to, jako by na dům někdo namířil silný halogen. Na stole stály ještě neumyté misky od polévek. Jedny dveře vedly ven, to James věděl jistě. Ale ty druhé v rohu místnosti? Hned vedle schodiště? Možná to bude ta správná místnost.

Udělal dva šouravé kroky a paže si složil na hrudi, aby je zahřál. Zřetelně cítil zimu prostupující pode dveřmi. Přišel až ke dveřím a hmatal po světle. Vzápětí si uvědomil, že tady žádné světlo není. V duchu zaklel jako pohan. V takovém případě je jedno, jestli najde záchod, nebo ne. Stejně na něho neuvidí.

Zbývala jen jedna možnost, do které se mu vůbec nechtělo, ale potřeba byla nutnější. Přešel do předsíně a hledal své boty. Do ruky mu padl pár sněhulí. Výborně, tohle byly správné boty do takové zimy. Přísahal si, že jen vyběhne ven a hned bude zpátky. Našel klíč v zámku dveří a otočil jím. Nic se nestalo. Zkusil kliku a dveře se neotevřely, ale přímo odletěly, jak mu je ostrý vítr vyrval z rukou. Do tváře mu dýchl mráz a přinutil ho nadechnout se jen zlehka. Proč neměli zamčeno?

James si byl jistý, že předtím, než je lovec ubytoval, šel zamknout dveře. Dokonce si pamatoval, že slyšel otáčení klíčku v zámku. Že by šel Mick také ven? Dále se nerozhodoval a vyrazil do noci. Zabouchl za sebou dveře a sněhové vločky se mu zaryly do kůže na celém těle jako malé jehličky. Kriste, to byla ale zima! Ničím nefalšovaná horská zima. Odhadl, že může být okolo mínus dvaceti, možná trochu více. Rychle se rozběhl za stranu domu, kde vítr nefoukal tak silně. Měsíc mu svítil na cestu. James si odfrkl, rozepnul si kalhoty a začal močit. Přitom se díval do sněhu. Najednou zpozorněl a naklonil se trochu níže. Zapnul si kalhoty a sklonil se ke sněhu. Předchozí mráz na něj najednou neměl vliv. Ve sněhu se táhla dvojice stop. Šly rovnoběžně vedle sebe, jeden otisk byl větší, druhý podstatně menší. A James hned věděl, komu taky ty boty patří.

Sakra, mladík si pěkně zahrává. Kdyby ho načapal Abrahám, vzal by na něj možná i pušku. Najednou se mu zdálo, že zaslechl za rohem nějaké zvuky. To přece nebylo možné, nemohli si to za domem rozdávat. Ne v takové zimě. Polkl a vzpomněl si na to, co u stolu večer říkal Abrahám. Na tu historku o indiánských kanibalech. Zamrazilo ho v zádech a nebylo to zimou. Samozřejmě nemohl jít zpátky a vzbudit Chrise nebo Jacka, aby šli s ním. Jenom nahlédne za roh a půjde zpátky. Jen tak trošku koutkem oka. Nemusí si ho vůbec všimnout. Vítr zaskučel a téměř ho srazil do sněhu. Pracně udržel rovnováhu a udělal několik kroků. Zatímco před domem nebylo tak naváto, tady byla pěkná hromada bílé pokrývky. Zabořil se téměř po pás a začal se brodit.

Roh domu se blížil, jiskry sněhu svítily jako malé krystalky. Ani jediné zvíře nerušilo posvátné ticho nočního lesa, jen ten zvuk. Znovu se ozval v mezihře, kterou si vítr vybral, aby nabral sílu. James udělal rychle dva poslední kroky a jediným pohybem hlavou nakoukl za roh domu. Dech se mu zasekl v hrdle, sípavě se nadechl a téměř se rozkašlal. Žaludek se mu sevřel tak silně, že měl pocit, jako by ho svíraly ocelové obruče. Bodnutí u srdce bylo téměř nesnesitelné. Pokusil se udělat krok zpět, jeden jediný krok, ale nešlo to. V okamžiku ztuhl na místě a hleděl na tu podívanou. Něčí tělo leželo na sněhu a kolem něj byla rozlitá nějaká tekutina. Zvíře, které se hrbilo nad tělem, mohlo snad být kdysi člověkem. Vydávalo mlaskavé zvuky a zuřivě se do čehosi zakusovalo. Mrak, který stínil měsíci, odplul a Jamesovi se naskytl jasný pohled.

Zvíře s dlouhými vlasy svíralo v rukou kus něčeho rudého, a když se James podíval na tělo, všiml si, že uprostřed hrudníku má velkou díru. Ne, ne, ta zrůda mu roztrhala hrudní koš pouhýma rukama a vyňala ven srdce. Zdálo se mu, že Mick ležící na sněhu ještě trochu chroptí. To přece není možné. Nemohlo být. Ne bez srdce. Střeva mu vypadávala ven, spala na jeho břichu a rudá tekutina pomalu stékala dolů po oblečení až se vpíjela do sněhu. Kdyby v té chvíli nezaskučel vítr, James by se prozradil. Z hloubi hrdla mu vyšel chraplavý zvuk.

Zvíře ponořilo jednu ruku do těla a slastně zasyčelo, když vtrhlo kus střev. James ucítil v hrdle žaludeční kyseliny a téměř začal zvracet. Zrůda se zastavila v půli pohybu. V rukou svírala kusy masa a chystala se je trhat zuby. Pak pomalu, velice pomalu, zvedla hlavu. James to sledoval a nebyl schopen se pohnout. Věděl, že jestli to neudělá, zemře. Přesto stále zíral před sebe, ruce se mu samy od sebe zavíraly v pěst. Zrůda na něj pohlédla přivřenýma očima a tentokrát James zaječel. Zařval tlumeným přiškrceným výkřikem, který připomínal spíše zavytí. Hleděla na něj Natal, dcera lovce Abraháma. Od úst jí stékaly pramínky krve, kapaly dolů po bradě a padaly na oblečení. Vlasy měla rozcuchané a ruce pevně svíraly Mickovo maso. Jako nějaké pařáty, napadlo Jamese. TO byla jeho jediná myšlenka, které byl schopen. Ty pařáty ho dostihnou, srazí ho k zemi a pak ho surově začnou trhat na kusy.

Najednou se v něm uvolnila nějaká pružina. Udělal dva rychlé poskoky a vzápětí se dral sněhem zpět do chaty. Nevěděl, co víc by mohl dělat. Chtěl jen pryč, pryč od toho strašlivého masakru. Hlavou mu běžely obrazy. Mick leží na té ženské, šuká ji a najednou cítí, jak mu její ostré nehty rvou břicho. Ječí a svíjí se, ale ona ho ze sebe shodí a ponoří mu hlavu do čerstvého sněhu. Druhou rukou stále tahá a mačká, maso se postupně šklebí, až zůstane jen zející díra a pod ní pulzující orgány. James běžel o život. Neohlížel se, věděl, že by mohl spatřit smrt, která ho jistě pronásledovala. Otevřel dveře a vrazil do domu. Jediným pohybem je zase zavřel. Čekal, že dříve než roztřesenou rukou zamkne, pařát z druhé strany stiskne kliku a pak se dveře otevřou a ona po něm skočí jako rozzuřený pes. Prsty se mu třásly tak strašlivě, že klíč nemohl nahmatat. Nakonec to dokázal a zamknul.

Cítil, jak mu po tvářích stékají horké slzy. Něco s ním lomcovalo. Jeho vlastní tělo. Třepal sebou jako v té nejhorší zimnici. Předklonil se, vzápětí se zase vymrštil nahoru a současně se pokoušel udělat krok do tmy před sebou. Dokázal to, kymácel se krok za krokem a chtěl začít křičet, aby vzburcoval ostatní. Z hrdla mu však vycházelo

jen tiché skučení. Dopotácel se ke schodům, nohy roztřesené. Měl pocit, že mu povolí svěrače, tak hrozně se bál. Podíval se za sebe, do kuchyňského okna, ale její tvář tam nespatřil. Možná už číhala někde na schodech. Ne, nemožné, nemohla ho předběhnout. Přece zamykal dveře. Ale co když existovala i jiná cesta, jak se dostat do domu? James se zastavil na schodech, nadechl se a najednou se mu z plic vydral všechen ten nahromaděný zvuk. Děsivé vlčí zavytí někde z hloubi lesa doprovázelo jeho skřehotání.

LINDA

Linda se probudila z krásného snu, když venku zavyl ten vlk. Vzápětí zaslechla, jak někdo křičí. Byl to ten nejzoufalejší zvuk, jaký kdy slyšela. Rychle plácla po rameni Chrise, který ležel vedle ní a objímal ji kolem pasu. Mladík se hned probudil a zamžoural očima:

„Co je, sakra?“ zabručel.

„V domě někdo křičel.“

„Nesmysl,“ odsekl a lehl si zpátky. Křik se ozval znovu. Chris se prudce posadil a podíval se na Lindu.

„Obleč se,“ nařídil a seskočil z lůžka. Linda se rychle navlékla do teplých kalhot a svetru. Společně vyrazili na chodbu. Málem se srazili s Abrahámem, který vyšel ze svého pokoje, v jedné ruce svíral lampu a v druhé brokovnici.

„Co se děje?“ zamumlal, ale když nedostal odpověď, vyrazil domem jako obr. Jeho dunivé kroky se rozléhaly jako rány kladivem. Jack vyrazil z pokoje, dlouhé černé vlasy měl rozcuchané. Vypadal jako démon v přízračném světle z lampy.

„Kdo to tak řve?“ zeptal se. Abrahám už šel dolů po schodech. Jeho dcera se vynořila ze dveří a vypadala rozespale. Protáhla se jako kočka a usmála se na Lindu.

„To je ale noc,“ postěžovala si. Vyrazili za Abrahámem. Když doklusali do kuchyně, naskytl se jim příšerný pohled. James se krčil v rohu místnosti, vedle krbu a hrozivě kňučel. Znělo to, jako by ty zvuky vydával spíše pes než člověk. Z nosu mu visely hleny a celý se třepal. Abrahám stál nad ním, lampu držel vysoko v ruce.

„Proč tady tak řveš? Stalo se něco?“ zaburácel Abrahám. Jeho dřívější klid byl ten tam. Muselo se něco stát, když ten chlap brečel v rohu jako malé děcko. Linda se podívala po ostatních. Nikde neviděla Micka, ale to nic neznamenalo. Možná byl chytřejší než ostatní a zůstal ležet v teplém pelechu. Natal se prodrala kolem ní a podívala se na trosku, která bývala mužem. James ji spatřil a zakryl si oči. Zaječel nevýslovným strachem a ještě něčím. Snad bezmocností.

„Odpověz,“ sklonil se k Jamesovi lovec a postavil ho na nohy jediným trhnutím mocné paže. Lampu mezitím odložil na okno. Musel mít strašnou sílu. James v jeho rukou vypadal jako hračka.

„Mick,“ zakvílel. Linda pochopila, že je tak vystrašený kvůli Mickovi, ale nechápala proč. Pak si všimla, že má na nohou boty. Proč měl boty uprostřed noci.

„Co se stalo s Mickem? Je někde venku?“

James přikývl a znovu začal vzlykat. Mezitím se pokusil mluvit.

„Ona..to ona. Z….zzzzaabila ho,“ ukázal roztřeseným prstem vedle Lindy. Profesorka se podívala na Natal. Abrahám zatřepal s Jamesem jako s kusem hadru.

„Co to meleš? Zbláznil ses?“

„Má boty. Mick není v pokoji. Musí být někde venku. Možná ho šel James hledat. Třeba ho roztrhali vlci,“ promluvil Jack. Chris se sípavě nadechl. Pak skočil dopředu a vrazil do Jamese jako nákladní vlak. Muž odletěl na zeď a sesul se k zemi. Chris po něm skočil, sevřel ho za ramena a začal řvát.

„Kde je? Kde je Mick, ty hajzle? Co jsi s ním udělal?“

Linda chtěla zakročit, ale Chris se rozmáchl a chystal se udeřit. Mohutná ruka mu sevřela zápěstí. Jediným trhnutím odhodil lovec Chrise od Jamese.

„Okamžitě toho nechejte. Jdeme se podívat ven,“ nařídil a vyrazil do předsíně. Linda se hnala za ním. Roztrhali ho vlci. Ježíši, to by ji v životě nenapadlo. Ale co když chtěl jít na záchod a skutečně šel ven? Vždyť před chvílí slyšela vlčí vytí. Neoznamoval snad vlk, že zvítězil nad svou kořistí?

„Počkejte,“ zavrčel Abrahám a vrátil se zpět do kuchyně. Vzápětí přišel a táhl s sebou Jamese, který mu visel na jedné mohutné ruce. Lovec odemknul a vyšel ven. Linda ho následovala, celá roztřepaná z toho, co může vidět. Mráz na ni dýchl jako z mrazničky. Otřepala se. Lovec se sklonil k zemi a podíval se do sněhu. Viděla nějaké stopy. Byly nejméně dvoje, to rozeznala i ona.

„Proč jsi tu šel?“ ptal se Abrahám. James vykoktal, že chtěl jít na záchod.

„Micku,“ zařval Chris. „Micku, kde jsi?“

Jeho hlas zněl zoufale. Mladík vyrazil kupředu a prodíral se sněhem. Abrahám ho zpražil pohledem. Chytil Jamese a vrazil ho Chrisovi do náručí.

„První jdu já," zabručel a sevřel pevněji pušku. Otočil se a podal lampu Lindě. Ta vyhlížela bokem přes jeho rozložitá ramena. Sotva vešli za roh domu, propadli se až po pás do sněhu. Linda zaklela, když jí sníh napadal za kalhoty. Lovec šel opatrně, vypadal, že je napnutý každým coulem svého těla. Vzápětí vešel za roh domu.

„Tady stopy končí," zaslechla Linda jeho hlas. Pak se i ona dostala za dům a posvítila si lampou. Sníh tady byl rozrytý, ale neviděla nikde Mickovo tělo. Chris sem dovláčel Jamese a mrštil jím do sněhu. James zaječel a odplazil se k domu. Pořád ukazoval prstem před sebe.

„Tady, tady to bylo," koktal a přitom se třásl strachem. Lindě ho bylo líto. Popošla k němu a položila mu ruku na rameno. Odmrštil ji a zařval. Vyděšeně od něj odskočila.

„Žádné tělo tady nevidím. Tvrdil jsi, že ho zabila moje dcera. Tak mluv!"

Abrahámovi z očí sršely blesky.

„Tady jsou další stopy," zakřičel Chris. Jack klečel vedle něj ve sněhu a zkoumal otisky. Lovec se sklonil a přikývl.

„Šel směrem k lesu. Proč by chodil k lesu pozdě v noci?" zeptal se sám sebe. Linda se rozhlížela okolo. Sníh tu byl značně udusaný. Nemyslela si, že by jeden pár nohou mohl sníh takto udusat. Posvítila si lampu a hledala nějaké další stopy. Tohle všechno si přece James nemohl vymyslet. I kdyby to byl schizofrenik, kam se potom poděl Mick? Stopy vedly k lesu, ale proč by to dělal? Proč by tam chodil? Navíc James tvrdil, že ho zabila ta dívka? Ale jak by se potom dostala zpátky do pokoje? Samé otazníky a nesmysly. Nedokázala nic pochopit. Ve tmě bliklo světlo. Linda se podívala ke dvěma dalším domům. V obou svítily pohybující se lampy. Vzápětí se otevřely dveře a další dva muži vyšli ven. Oba měli na sobě husté kožešinové kabátce a v rukou svírali pušky. Beze slova se začali brodit směrem k nim. Linda hledala stopy. Muselo tady zůstat něco, co by jim řeklo, co se stalo. Lidé přece nemizí jen tak. Musí pro to být nějaké vysvětlení. Její pohled sklouzl po stěně domu. Najednou tma něco uviděla. Co to jen bylo? Po stěně domu vedly dřevěné kolíky. Připomínaly primitivní žebřík. Kolíky vedly ke každému ze tří oken, ke všem pokojům. *Tudy by se mohl kdokoli dostat nahoru,* pomyslela si.

„Ona ho jedla. Jedla ho. Jedla ho."

Linda se naklonila více k šeptajícímu Jamesovi. Jeho hlas byl sotva více než vánek. Přesto mu rozuměla. Jedla ho? Pane bože. Odvrhla to, ale pak si vzpomněla na tu kanibalskou historku. Pojídali lidi, protože mysleli, že získají jejich sílu. Tak nějak to Abrahám večer říkal. Hrdlo se jí sevřelo úzkostí. Byly to přece jen povídačky a hloupé historky, jakých je plno na odlehlých místech. Chtěla se o tom přesvědčit, ale nešlo to. Udělala pár kroku a posvítila si na sníh. Nikdo si jí nevšímal. Muži zkoumali stopy a dohadovali se.

„Abraháme, co se tady děje?" zeptal se jeden z mužů, kteří přišli. Abrahám rozhodil rukama a začal opakovat Jamesovu historku. Druhý lovec se hlasitě zasmál. Linda jim nevěnovala pozornost. Sklonila se ke sněhu, kde zahlédla dvě nebo tři malé kapky. Byly rudé. Trhavě se nadechla, aby nevykřikla. Takže to byla pravda. Je tady krev. Otočila se, aby zavolala na Chrise, ale pak to vzdala. Abrahám a ti dva měli pušky, a i kdyby je neměli, dokázali by si s nimi poradit raz dva. Co mohla dělat? Nic, jen mlčet a předstírat, že si ničeho nevšimla. Doufat, že všechno je jinak, než si myslela. Podívala se na Jamese. Muž na ni upíral velké vyděšené oči. Ne, on nebyl žádný zatracený schizofrenik. Byl to jen člověk, který viděl nevýslovnou hrůzu.

Pojídala ho! Linda se podívala na lovce. Právě zkoumali stopy a jeden z nich ukazoval k lesu. Chris s Jackem stáli opodál a vzrušeně debatovali. Ale kde byla Natal? Linda ji našla pohledem, jak stojí u rohu domu. Útlá dívka trčela ze sněhu jako socha a její oříškové oči trvale pozorovaly…Lindu. Profesorce se zdálo, že na její tváři zahlédla úšklebek. Ještě chvíli se na sebe dívaly, pak Natal sklonila oči a šla ke svému otci. Mohla to udělat ona? Ale kam by dala tělo? Musela by ho odtáhnout někam blízko. Jak blízko? Jedině do domu, všude jinde by ho našli. Dívka měla sotva pár minut na to, aby to stihla. Linda si posvítila na stranu domu. Ano, tam, těsně pod úrovní sněhu něco bylo. Otočila se a zjistila, že se na ni nikdo nedívá. Rychle se sklonila a odhodila kus sněhu. Ve dřevě se objevil kov. Sklep! Byl tady sklep! Hodila ho do sklepa a pak sem nahrabala sníh, aby nic nebylo vidět. Krvavý sníh hodila do sklepa spolu s tělem. Všechno se v Lindině hlavě spojilo v jedinou děsivou skládačku.

Pak vylezla nahoru po těch dřevěných příčkách. Jak udělala stopy vedoucí k lesu? To Linda nevěděla, ale ta dívka žila v lesích od narození. Jistě musela umět zamaskovat vlastní stopy a udělat cizí. Linda cítila, jak se jí hrůzou rozevírají oči. Podívala se po Jamesovi. Muž už nevzlykal, ani se netřásl. Jen nehybně seděl a zíral na ni. Kývla na něj na znamení souhlasu a ústy vytvarovala. Máš pravdu. A znovu. James nepatrně přikývl. Linda uvažovala, co dělat. Mohla popadnout Jamese a oba mohli utíkat k lesu. Jenže to by je lovci odstřelili jako zvěř. Navíc by tady museli nechat Chrise a Jacka, kteří nic netušili. *Ne, je to nesmysl,* řekl ledově klidný hlas v Lindině hlavě. *Přece nevěříš tomu, co se stalo. Mohou civilizovaní lidé zabíjet ostatní? Mohla by Natal pojídat jiného člověka? Kdo ví, co James viděl. Mickovy stopy vedly přece k lesu. Třeba byl jedním z těch lidí, kteří se vzbudí uprostřed noci a vyrazí ven, aniž by o tom věděli.* Linda jednoho takového člověka znala. Vstal z lůžka a šel hrát fotbal před vlastní dům, aniž by si toho byl vědom. Linda zavrtěla hlavou, protichůdné pocity se jí bily v hlavě.

Každopádně teď hned nemohli odejít. Vydala se k ostatním. Jamese nechala ležet ve sněhu. *Ten si bude muset pomoci sám,* pomyslela si. Došla k lovcům a zaslechla, jak vyzáblý vousatý muž s dlouhýma rukama říká:

„Šel do lesa. Půjdeme s Janem hledat."

„Najdete ho?" zeptal se Chris a v jeho hlase zněla naděje. Lovec se po něm spiklenecky podíval.

„Mladíku! My jsme nejlepší lovci široko daleko. Ještě se nestalo, že by nám unikla nějaká zvěř, natož člověk!"

Bez dalšího slova vyrazili oba lovci zpátky k domům. Potřebovali se zřejmě pořádně obléct a vzít si solidní výzbroj. V zimě mohli být vlci v lesích pořádně nebezpeční.

„Slyšeli jste je. Jdeme zpátky," zabručel Abrahám a otočil se. Chris šel k Jamesovi a zvedl ho ze sněhu. James se už udržel na nohou, ale jakmile se k němu přiblížila Natal, zastavil se a pozvedl ruce v obranném gestu.

„Nic se ti nestane," řekl Chris chlácholivě. Vypadal, že za těch několik minut prodělal velkou životní změnu. Linda si pomyslela, že mu to jen prospěje. Možná se trochu zklidní a nebude hned vyskakovat při sebemenší příležitosti. Chris s Jamesem šli poslední. Linda se k nim přitočila.

„Byla to ona?" zeptala se tiše. Chris na ni vrhla zkoumavý pohled.

„Zbláznila ses, kurva? Myslíš, že taková chudá holka mohla sejmout Micka? To je pěkná kravina."

„Zabila ho. Jedla jeho maso," zašeptal James a podíval se Chrisovi do očí. Na okamžik spatřila Linda v mladíkových očích děs, ale hned zmizel.

„Nevěřím tomu," opakoval Chris. Linda na něj vyštěkla.

„Věř si, čemu chceš, ale James mluví pravdu. Tam vzadu, ve sněhu, jsem našla krev."

„Proč jsi to nikomu neřekla?" vyjekl Chris.

„Tiše. Řeknu ti to všechno až v pokoji. Pak se rozhodneme, co budeme dělat dále."

CHRIS

Všichni zůstali pohromadě v jednom pokoji. Cítili se tak bezpečněji. Jack a James obsadili dvě postele. Chris s Lindou se postarali o tu zbývající. Nikdo z nich se nesvlékl, přestože jim Abrahám řekl, aby šli spát. Nemají si prý dělat starosti, ti dva lovci jsou zkušení a jejich přítele zakrátko najdou. Chris objal Lindu a přitáhl ji k sobě.

„Teď nám řekni, co jsi viděla," zašeptal.

„Pojďte všichni doprostřed."

Slezli z postelí a posadili se na zem jako nějací spiklenci. Chris napínal uši, jestli nezaslechne nějaký zvuk. Čekal, že se dveře jejich pokoje každou chvílí otevřou a v nich bude stát Abrahám s puškou v ruce. Nic takového se nestalo a Linda se dala do vyprávění. Čím déle mluvila, tím více Chris cítil, jak mu vstávají vlasy vzadu na zátylku. To přece nebylo možné. Přesto mu něco říkalo, že je to pravda. Když Linda domluvila, Chris se ujal slova. Jeho hlas zněl značně roztřeseně.

„Co budeme dělat? Nemůžeme zůstat v domě s chlapem, jehož dcera zabila Micka! Pane bože."

V té jediné chvíli si neuvědomil, co to znamená. Mick je mrtvý a jemu to bylo jedno. Jeho kamarád, kterého znal od devíti let, byl po smrti a jemu to bylo jedno. Jediná jeho myšlenka nezabloudila tímhle směrem. Myslel jen na to, jak zachránit sám sebe. Jak se jen dostat pryč z tohohle ledového pekla? A jak zachránit ostatní?

„Ne. To nemůžeme. Jestliže ho zabila ona, musel o tom vědět. Spí spolu v jednom pokoji. Musel se probudit, když lezla oknem zpátky," řekl Jack. To byla pravda. Lovec to věděl, ale nic s tím nedělal.

„Co navrhujete? Zkusíme ho zabít?" zeptal se James. Poslední slovo viselo ve vzduchu jako katův meč. Chris se chvíli zaobíral myšlenkou na jeho vraždu. Vzápětí to zavrhl.

„To by se nám nepodařilo. Ten chlap má v pokoji brokovnici. Jestliže jeho dcera zabila Micka, musíme počítat i s ní. Jsme bezbranní. Můžeme jen utéct, zatraceně."

Věděl, že mluví jako malý vyděšený kluk, ale nemohl si pomoct. Mick byl po smrti, ve vedlejším pokoji spala ženská, která to udělala, a její otec, jenž měl velkou zlou pušku. Vyprchalo z něho všechno jeho předešlé hrdinství. Vždycky se rozčiloval při malých věcech, vlastně kvůli úplným blbostem, ale teď to bylo pryč. Zůstal jen strach, všechno ostatní šlo stranou. Když člověk dostane strach, nezbývá čas na nic jiného. Jeho myšlenky se upínají k této jediné věci.

„Jo. Souhlasím s Chrisem. Utečeme," přikývla Linda.

„Teď v noci?" zamumlal Jack. „Tyhle lesy jsou plné vlků."

„Možná jsou v tom zapletení i ti další dva lovci," řekl James. Chris cítil, jak mu přejel po zádech mráz. Tohle ho vůbec nenapadlo, přitom to bylo jasné jako facka. Mohli všichni táhnout za jeden provaz. Historka o těch kanibalech mohla být vlastně povídačkou o nich samotných. Jak to říkal Abrahám? Indiáni tenkrát řádili nedaleko odtud. Děda jeho otce byl u toho přítomen. Možní byl jeho děda kanibal. Zahnal ty myšlenky, jak nejlépe to šlo, což znamenalo, že na něj dotíraly každých pár vteřin. Cítil, jak kolem houstne atmosféra strachu.

„To je možné. Nemáme na vybranou. Půjdeme."

Lindin hlas zněl autoritativně. Chris obdivoval její odvahu. Byla to přece jen žena, a přitom byla tak odvážná. Možná to byl jen strach ze smrti.

„Ti lovci nás v lese najdou lehce," oponoval James.

„Drž hubu!" vyjel na něj Chris. „Jestli máš lepší nápad, tak ho řekni. Já jdu."

Zvedl se a přešel k oknu. Vyhlédl ven. Pak se podíval na hodinky.

„Je půl páté. Může se rozednívat okolo sedmé. To znamená zhruba dvě hodiny v lese. Když půjdeme rychle, nikdy nás nedohoní. Stačí jít odtud doprava. Tím směrem je silnice," řekl Chris. Linda přikývla.

„Tak dobře. Nic lepšího nám asi nezbývá," přitakal James. Vypadalo to, že se smířil s osudem.

„Vylezeme oknem a zajdeme si pro boty. Šli jsme poslední a Abrahám nezamykal," řekla Linda. Chris si uvědomil, že na boty úplně zapomněl. Budou muset jít sněhem s holýma nohama, než obejdou celý dům. Přesto ani na okamžik nezaváhal. Jack otevřel skříň v rohu. Dobře promazané dveře nezavrzaly. Byla tu spousta kabátů a bund. Každý se oblékl, jak nejlépe to šlo. Chris přešel k oknu a otevřel ho. Podíval se doprava. V Abrahámově pokoji byla tma. Vylezl z okna, jak nejtišeji dovedl a chytil se příček. Vzápětí slezl dolů. Linda ho následovala. Dopadl do sněhu a zaskučel. Ledový sníh mu sevřel nohy. Brodil se ke dveřím, a když se k nim dostal, opatrně je otevřel. Tiše zavrzaly. Vklouzli dovnitř jako myši a obuli si boty. Pak vyrazili do ledového pekla.

JACK

Jack udělal sotva pár kroků, když se zastavil.

„Musím jít zpátky," sykl na ostatní. Linda se zastavila a ostatní učinili totéž.

„Zbláznil ses?" vyjela na něj.

„Něco jsem tam zapomněl," řekl a otočil se, aby vyrazil zpět. Linda ho popadla za rukáv.

„Nic nemůže být tak důležité jako tvůj život. Tak jdeme!" vyjela na něj. Jack jen zavrtěl hlavou a vytrhl se ze sevření. Pak běžel zpátky. Linda za ním zamumlala.

„Tak dobře. Čekáme tě v lese pět minut, pak mizíme."

V ABRAHÁMOVĚ DOMĚ

Za sklem v Abrahámově pokoji se objevil vousatý obličej. Muž tiše otevřel okno a vykoukl ven. Vpravo od domu utíkaly tři postavy směrem k lesu. *Jsou mazaní,* pomyslel si lovec. *Běží na odvrácenou stranu, protože si myslí, že je neuvidím. Myslí si, že spím jako dudek,* pomyslel si muž, který sám sebe nazýval Abrahámem, a pousmál se. Stejně to bylo jedno, protože Jack se vracel do rodného domu. Abrahám se vyklonil ještě více z okna a zavyl jako vlk. Z lesa zazněly dvě odpovědi. Abrahám se otočil a podíval se na dceru, která stála v pokoji s úsměvem na rtech. Byla oblečená do vlněného kabátu a na rukou měla rukavice. V pravé ruce držela pistoli, byla to stará zbraň, možná ještě z minulého století. Abrahám popadl brokovnici a otevřel dveře. Na chodbě stál muž, který sám sobě říkal Jacku, a usmíval se.

„Otče," zamumlal a objal lovce kolem ramen. Beze slova učinil totéž se svou sestrou. Všichni tři divoce zavyli. Když vybíhali z domu, Jack se zastavil v kuchyni, zatímco oni dva pokračovali. Vešel do dveří v rohu kuchyně a rozhlédl se. Oblékl si huňatou kožešinu, za pásek vetknul dlouhý indiánský nůž a popadl kopí. Tyhle zbraně pamatovaly ještě časy jeho prapraděda, který byl svědkem masakru bílých osadníků, když je tenkrát v dávných časech napadli indiánští kanibalové. Dobře, že tenkrát prapraděda nezabili, ale vzali ho k sobě a tam ho krmili lidským masem. Děd se rychle zotavil. Kdyby to tak nebylo, ani Jack by teď necítil tu obrovskou sílu ve svých pažích a v celém těle. Měl chuť na lidské maso, potřeboval ho. Pod očima si udělal dvě rychlé čáry uhlíkem. Zavyl a vyrazil do sněhu. Lov právě začal.

JAMES

„Kde je?" zeptal se James snad už podesáté. Doběhli na kraj lesa a krčili se za nejbližšími stromy, udýchaní a vyděšení. Během cesty sem James čekal, kdy se ozve varování, že prchají. Ale byli tady a nic se nedělo. Snad Abrahám opravdu o ničem nevěděl. Ne, to byla absurdní myšlenka. Ten muž byl vrah a zabiják. Když lezl z okna po příčkách a seskočil pak dolů, podíval se do míst, kde Linda viděla železné dveře do sklepa. Zahlédl na kovu několik tmavých skvrn. Vůbec si nenamlouval, že to není krev. Byla to krev a rozhodně ne zvířecí.

„Ten už nepřijde," konstatoval Chris s děsivou jistotou. James ho chtěl okřiknout, ale vzápětí si uvědomil, že má pravdu. Musí odtud co nejrychleji zmizet. Jestli se Jack nevrací, znamená to, že ho dostali a ví už taky, že zmizeli oni.

„Jdeme. Rychle," sykl na ostatní a rozběhl se lesem. Přál si, aby mu oponovali. Aby mu řekli, že Jack ještě určitě přijde, ale neudělali to. Měsíc jim svítil na cestu. James se sněhem brodil tak nejrychleji, jak jen dokázal. Najednou ztuhl uprostřed pohybu, protože zavytí, které zaslechl, bylo tak děsivé, že mu vstaly chloupky na celém těle. Zamrazilo ho až do morku kostí, vzduch se zdál ještě ledovější než dosud. Vzápětí odpověděly další dvě zavytí.

Vlci už o nich věděli. Nebo se o nich brzy dozví. Co by jim mohli udělat? Možná by je roztrhali na kusy. Zatraceně, jestli mají hlad, tak je rozsápou. Jsou úplně bezbranní a v hlubokém sněhu se s jejich rychlostí nemůžou vůbec srovnávat. Přidal do kroku, otočil se a viděl, že Linda je hned za ním. Musel tu ženu obdivovat. Měla sil na rozdávání a přitom, kdo by tušil, co se skrývá v tak hubeném těle.

„Doleva. Už jsme dost daleko," zaslechl Chrisův hlas. Opravdu, obešli již dům dostatečně. Bylo na čase vrátit se do původního směru a zamířit k silnici. Když si máknou, můžou to zvládnout do svítání. Na silnici možná někoho potkají. Dřevorubce nebo sněžný pluh. Kohokoliv nebo cokoliv. Je to jedno. Hlavně pryč odtud. Zakopával o kusy stromů, pohřbených pod nánosy sněhu. Vpravo od nich se vynořily zase skály a bylo jich čím dál tím víc. James se modlil, aby zase nevytvořily neprostupnou barikádu. Hned potom ale začal přemýšlet nad tím, že mezi skalami by se mohli ukrýt. Kdo jiný, než úplní zoufalci, by lezl po zmrzlých skalách. James měl strach. Obrovský strach. Vnímal každou částečku svého těla a v ní byl obsažen morbidní, vesmírný strach. V srdci mu hloubil strach díru jako nějaký permoník, v hlavě se přeměnil ve slova a dodal obavám novým rozměr, svazoval nohy a rozklepával ruce. Přesto popoháněl vpřed více než cokoli, co kdy James cítil. Stromy se před nimi trochu rozestoupily. To bylo v pořádku, protože je aspoň nešlehaly větve a nebránily jim v pohybu. Za sebou slyšel těžké oddechování. Kdesi v dáli zavyl vlk. Měsíc na chvíli zmizel za mrakem, vzápětí však znovu ozářil celou scenérii. Zahřměl hrom. James sebou polekaně trhnul.

„K zemi," slyšel svůj hlas. To nebyl hrom, došlo jeho mozku o chvíli později. Kolem hvízdla kulka, minula prchající trojici jen o milimetry. James se vybičoval k nelidskému úsilí. Nešel, on sněhem přímo plaval. Nemůžou ho trefit. Ne, když bude v pohybu a při tak mizerném světle.

„Ježíši," zaslechl něčí hlas vedle sebe. Zjistil, že se válí ve sněhu, ale nevěděl proč. Proč to dělal? Teprve po chvíli ucítil, jak se mu zády rozlévá nesnesitelná bolest. Její epicentrum bylo někde mezi lopatkami. Zaslechl děsivé zavytí a další výstřely.

„Vstávej!" řval něčí hlas a ten někdo se ho pokoušel zvednout. Bylo to nesmyslné. Nikdo nemohl zvednout mrtvou váhu v tak vysokých závějích. Viděl před sebou rozmazaný ženský obličej. Kdo to jen byl? Všechno bylo zničehonic tak pomalé, jako by sledoval svět, který se otáčel dvakrát pomaleji než dříve. Pak si vzpomněl. Linda. Slyšel další hlasy, divoké a řvoucí radostí. Jdou po nich, jdou přece po nich.

„Vypadněte, kurva," vyloudil ze sebe a povolily mu všechny svaly v těle. Ležel ve sněhu jako mrtvola a přitom ještě žil.

„Pryč," zaječel nějaký mužský hlas. Kdo to byl, si už James nevzpomínal. *Taková je tedy smrt,* pomyslel si, když se mu celým tělem začal rozlézat chlad. Zavřel oči a poddal se té zimě. Bolest, která mu bušila do zad, nebyla nic v porovnání s tou, která mu vybuchla v hrudníku. Nějaká hrozivá síla ho zvedla ze sněhu. Vytřeštil oči do vousaté tváře. Nějaký chlap držel v rukou kus jeho vnitřností a zuřivě je pojídal. Krev mu stékala po vousech. V obličeji měl neuvěřitelně spokojený výraz. Jamesovi se samy od sebe zavřely oči a on zařval tou strašnou bolestí…

LINDA

Prchala lesem jako štvaná zvěř, kterou ve skutečnosti byla. V plicích jí hořel oheň, který nemohla uhasit. Naopak, byl silnější a silnější, až nakonec vybuchl a pálil neustále. Každé nadechnutí bylo utrpením. Za sebou slyšela Jamesův řev. Zněl jako vytí nějakého zvířete. Bylo to hrozné a příšerné. Její myslí běžely obrazy toho, co s ním dělají. Svědek Mickovy vraždy zaječel naposledy a pak jeho křik přešel v tiché zabublání. Konečně našel svou spásu ve smrti.

„Rychleji, rychleji," křičel Chris, který se prodíral sněhem vedle ní. Pokoušela se, ale nešlo to. Byla úplně vyčerpaná. Po jejím oblečení stékala krev, také ruce měla úplně rudé, když se pokoušela Jamese postavit na nohy. Sakra, měla zdrhat hned, jemu již stejně nebylo pomoci. Takhle ztratili několik drahocenných vteřin.

„Ke skalám," zavolal na ni Chris a změnil směr. Dovolila si ohlédnout se. Dva matné stíny se pohybovaly mezi stromy. Lovci jim byli znovu na stopě. Linda zabočila směrem ke skalám, které se před nimi tyčily jako mohutná torza středověkého hradu. Tady, uprostřed pustiny a ničeho, nemohli spoléhat na pomoc. Mohli jim utéct jen díky svým vlastním schopnostem. Celý její život byl najednou v prachu. Veškeré malichernosti, které dříve pokládala za důležité, se rozplynuly v obláček dýmu. Byly tak nicotné. Najednou spatřila mezi skalami otvor. Tak tam mířil Chris. Skály mohly být jejich jedinou záchranou. Lovci tam mohli ztratit stopu, nebo ji mohli hledat tak dlouho, aby jim poskytli šanci na větší náskok. Vroucně v to doufala.

„Uuuuuaaaaaa," ozvalo se dvojité zavytí. Lindě se zdálo, že je mnohem blíže, než před chvílí.

„Rychleji," zařval Chris a prodral se mezi skály. Měsíc tady pronikal méně jasně a Chrise viděla jen jako matný stín před sebou. Tady se svým pronásledovatelům ztratí. Oddechovala a ukrajovala další metry. Jak daleko ještě může být silnice? Kolik může zbývat do svítání? Byla si jistá, že mnoho ne. Utíkali už zatraceně dlouhou dobu. Skály se svíraly stále těsněji. To *ne, jenom to ne. Pane bože, dej, ať ty skály nekončí. Ať vedou dál.* Její přání bylo vyslyšeno. Skály se rozevíraly jako tlama obrovského zvířete. Chrise už zase viděla jasně před sebou. Byl sotva

deset kroků od ní. Vytí ji skoro ohlušilo. Na záda jí dopadlo něco těžkého. Srazilo ji to do sněhu. Nadechla se, ale místo vzduchu jí do úst pronikl jen sníh. Zoufale se pokoušela nadechnout, vydýchané plíce řvaly po kyslíku. Zvedla se, váha najednou někde zmizela. Nadechla se a začala kašlat, současně se pokoušela zamrkat oslepenýma očima a plazit se dál.

„Pozor," slyšela Chrisův hlas. Nevěděla proč. Čísi ruka ji uchopila za zápěstí a trhla s ním. Byla to taková síla, že jí zápěstí okamžitě prasklo. Zařvala bolestí a otevřela oči. Přes závoj oslepení a bolesti spatřila vousatý obličej bývalého řidiče. Muž byl oblečen do huňaté kožešiny a v obličeji měl výraz bezmezné radosti. Přiblížil svá ústa až k jejím a zavyl. Zařvala strachem a pokusila se mu vytrhnout. V přítmí se něco zalesklo. Zahlédla dlouhý nůž, který svíral v ruce. Byl otočený směrem vzhůru podobně, jako se používá nůž ke kuchání zvěře.

„Vydrž."

Znovu Chrisův hlas. V břiše jí vystřelila bolest. Krev pocákala Jackovu tvář hustými stříkanci. Podívala se dolů a viděla, že nůž vězí v jejím břiše až po rukojeť. Jak se tam proboha dostal? Nemohl přece projít tak hluboko. Měla v žaludku dvacet centimetrů kvalitní oceli. Slyšela sama sebe, jak sténá. Rozmáchla se levou rukou a udeřila. Žabikuch jí vyjel z břicha a bolest ještě zesílila. Válela se ve sněhu a chtěla zastavit krev, která valila z rány. Tekla proudem a rozlévala se všude kolem. Slyšela, jak se řidič ďábelsky směje. Znovu ji bodl do břicha a tentokrát zatáhl vzhůru. V jejím těle praskaly kosti pod indiánskou ocelí. Chris nepřišel na pomoc, jak slíbil. Nejspíše už prchal. Poslední, co viděla, byla krvavá ústa jejího vraha.

POSLEDNÍ SMRT

Chris běžel o život a byl si toho plně vědom. Když viděl, jak zabijákův nůž kuchá Lindu, uvědomil si, že nemá naději na záchranu. Místo toho se otočil a prchal, jak nejrychleji dovedl. Kdysi býval na střední škole přeborníkem, a teď to plně dokazoval. Sníh létal na všechny strany. Chris najednou zjistil, že už nemá strach. Místo toho v něm bublalo něco jiného. Jeho starý známý kamarád vztek byl zase zpátky. Nenáviděl ty muže a udělá vše proto, aby uprchnul a mohl se potom pomstít. Kdyby teď stál proti někomu z nich v boji muže proti muži, byl si jistý, že by ho rozsápal na kusy. Otočil se, aby se podíval, kde je jeho pronásledovatel, ale zahlédl jen letmý stín. Kopí mu prošlo zády a jeho hrot vylétl z druhé strany. Sprška horké krve zkropila sníh. Chris se zastavil na místě, zakymácel se a rukama sevřel chladnou ocel. Nevěřícně pozoroval zbraň, která mu trčela z břicha. Pomalu se předklonil, zaskučel a složil se do sněhu. Bolest vystřelující z místa zásahu byla neuvěřitelná. Zaslechl vítězné zavytí. Otočil se na bok a podíval se za sebe. Tři stíny se k němu řítily a mávaly zbraněmi. Vypadali jako divocí lidé z doby kamenné. Nad lesem vyšlo matné slunce. Ozářilo postavy, které krvelačně cenily zuby. První zabiják k němu přiběhl a zabořil mu ruce do masa kolem rány. Chris zaječel a zkroutil se.

„Pusť ho," zavelel řidič Jack a odhodil muže stranou. Sklonil se nad Chrisem a chvíli ho pozoroval.

„Jsi silný. Budeme tě potřebovat," řekl a hodil něco na sníh před jeho obličej. Chris to pozoroval unavenýma očima, které se neustále chtěly zavřít. Věděl, že jestli to udělá, už je neotevře. Co znamenalo to budeme tě potřebovat? Podíval se na to, co leželo na sněhu. Bylo to lidské srdce.

„Sněz to," zavrčel a popadl srdce do ruky. Zmáčkl ho jako hadrovou panenku a krev se rozstříkla kolem. Chris neměl daleko ke zvracení. Bylo mu zle, strašně zle. Strach se vrátil. Nebyl to strach ze smrti, ale z toho, co by mu mohli udělat. Stáli kolem něj jako smrťáci připravení jej kdykoliv s radostí roztrhat na kusy. Jednomu z nich se chvělo chřípí, jak byl zdivočelý z pachu krve. Za pasem druhého byl dlouhý zahnutý nůž. Cítil, jak jej sníh začíná zmrazovat. Prostupoval celým jeho tělem.

„Budu ti muset pomoct," zasmál se Jack štěkavým smíchem a otočil kopím v ráně. Za východu slunce prožíval Jack svou nejhorší agónii v životě. Vždy se vysmíval strachu a bolesti, ale teď pochopil, že je to to jediné, na čem skutečně záleží. Hlava mu klesla k srdci, které Jack držel v ruce.

„Umřeš, jestli to nesníš. Tak sakra dělej," zamumlal a pohnul s rukou. Chris ucítil pach čerstvé krve. Převládl u něj jediný základní instinkt. Musel přežít za každou cenu. A ten instinkt mu říkal, aby se zahryzl. Nadechl se a zabořil zuby do srdce. Cítil, jak drtí kusy šlach. Horká sprcha se mu rozlila po ústech a přinutila ho zakašlat. Trhl hlavou a kus srdce mu zůstal v ústech. Několikrát zažvýkal a pak polknul. Krev mu tekla po bradě jako zvířeti. Nadechl se a několikrát zadávil. Bolest nešla vydržet, zaplnila celé tělo. Avšak kromě ní se tu objevila další věc. Něco, co nedokázal popsat. Něco nepopsatelně krásného a silného. Než na to mohl přijít, omdlel.

ZNOVUZROZENÍ

Když otevřel oči, zjistil, že leží v nějaké místnosti. Podepřel se lokty a posadil se. V rohu místnosti seděla Natal. Podívala se na něj, usmála se a odešla.

„Otče. Je vzhůru," slyšel její křik z chodby. Byl zase v jejich domě. Snažil se vzpomenout si, co se stalo. V zádech cítil tupou bolest, ale nebylo to nic hrozného. Protáhl se a čekal. Nic víc dělat nemohl. Po chvíli do místnosti vstoupil Abrahám, Natal, Jack a dva další lovci. Abrahám držel v ruce misku s nějakým pokrmem, z něhož se kouřilo.

V jediném okamžiku se Chris vzpomněl. Pamatoval si pocit, když v něm vězelo kopí i to, jak se zahryzl do kusu lidského masa. Vůbec mu to nevadilo. Když se nadechl, zjistil, že se cítí lépe, než kdykoliv jindy. V žilách mu proudila jiná krev, svaly měl napnuté k prasknutí. Všichni čtyři ho pozorovali a vyčkávali.

„Jak dlouho jsem tady?“ zeptal se.

„Tři dny,“ odpověděla Natal.

„Jak jsem se mohl tak rychle uzdravit?“ zjišťoval překvapeně. Abrahám se usmál a vycenil zuby.

„Dostával jsi kvalitní stravu.“

Chris zaslechl, jak mu kručí v břiše.

„Mám hlad. Dejte mi maso.“

Nepochyboval o tom, jaké maso chce sníst. Celé jeho tělo to žádalo. Byla to neodolatelná potřeba. Bylo to stejné, jako kdyby se potřeboval zhluboka nadechnout. Abrahám mu podal misku. Byla v ní horká polévka. Chris po ní chňapl a rychle nabral lžící. Zůstal na ní kus lidského prstu. V nose ucítil pach lidského masa. Jeho čich se zlepšil, měl větší sílu, byl dokonalý. Šťastně se usmál a zakousl se do prstu. Abrahám a lovci se hlasitě rozesmáli. Pak obstoupili Chrise a položili mu ruce na ramena. Natal se k nim připojila.

„Vítej do našich řad, bratře,“ řekl Abrahám a díval se mu přitom do očí. „Je nás málo a budeš pro nás velmi cenný. Potřebujeme totiž více masa. Zásoby nejsou velké.“

Znovu se zasmáli. Tentokrát se úsměv rozlil i po Chrisově tváři. Věděl, jak to lovec myslel.

„Vítej, bratře.“

„Vítej, bratře.“

„Vítej, bratře.“

„Vítej, bratře.“

EPILOG

Motor zakašlal a zhasnul. Řidič zaklel a pokusil se znovu nastartovat. Bez výsledku.

„Skvělé,“ zamumlal jeden z šesti pasažérů a zavrtěl hlavou. Řidič jménem Chris se otočil a podíval se na cestující.

„Nejede to,“ oznámil pomalu. V duchu se usmíval a prohlížel si jejich těla. Bude na nich spousta dobrého masa.

Povídky – sci-fi

Josef Spurný: Trauma

I watch and I listen and I question their reasons
You know what? I don't fuckin believe ´em
NO WAR Amerika the brutal

Six Feet Under – Amerika The Brutal (album Bringer of Blood)

Výbuchy se ozývaly v pravidelném rytmu. Sloupy ohně na obzoru tryskaly ze země a natahovaly své plamenné prsty k nebi. Lehký terénní automobil se řítil pryč od nich pronásledován dvěma těžkými armádními obrněnci. Zvířený pouštní písek se zvedal v mohutných vírech a halil terénní vůz oblaky prachu, obrněnci jej přesto neztratili z dohledu a brzy stáhli jeho nevelký náskok. Kulomety se rozštěkaly a kulky zabubnovaly na kapotu. V odpověď se ve střešním okénku objevila postava s ručním plazmometem na rameni. Se zlověstným svistem žhavých expandujících plynů vyšlehl z ústí hlavně záblesk a vyrazil vpřed proti jednomu z obrněnců. Řidič se pokusil vozidlo strhnout stranou, ale bylo už pozdě. Detonace jej vymrštila do několika kotrmelců, po nichž skončil na boku.

Střelec na střeše schoval plazmomet určený pouze pro jeden výstřel a po zbývajícím pronásledovateli začal házet granáty, které mu podával další muž uvnitř vozu. Řidič armádního obrněnce se jim umně vyhýbal, avšak nakonec jeden přehlédl a přejel přes něj. Granát vybuchl přímo pod zadní nápravou, střepiny pronikly hluboko do nitra vozu, prorazily i údajně neprůstřelnou nádrž se stlačeným vodíkem a následně bylo celé vozidlo roztrháno na kusy. Muž na střeše vztyčil prostředníček ve výmluvném gestu, ale řidič měl jiné starosti. Jeden odmrštěný plát pancíře ze zničeného obrněnce se totiž se zadrnčením zarazil do písku přímo před nimi. Řidič prudce zatočil, aby se mu vyhnul; automobil jedoucí plnou rychlostí se dostal do smyku, převrátil se na střechu a rozdrtil tak zděšeného granátometčíka pod sebou. Kola převráceného vozidla se ještě chvíli otáčela a poté poušť opět ztichla.

Z vysypaného okna bočních dveří se obtížně vysoukal řidič. Jeho tvář byla zkrvavená. Těžce se postavil na nohy a odklopýtal o kousek dál z dosahu případné exploze. Zahleděl se zpět do dáli na hořící obzor. Rukou zajel do kapsičky u vesty a vytáhl zmuchlanou krabičku cigaret. Jednu z nich strčil do úst, krabičku schoval a z kapsy kalhot vylovil lesklý ocelový elektrický zapalovač – jeden z těch nových moderních, co mají nahradit zapalovače plynové. Odklopil víčko, připálil si a slastně z cigarety potáhl. Chvíli si pak zapalovač prohlížel. Palcem přejel po vyrytém nápisu ‚Za statečnost od Jany' a zase jej schoval zpět do kapsy.

Jak tak stál a kouřil, zahlédl na obloze čtyři tmavé skvrny. Zatím jen malé, ale zvětšovaly se a blížily se k němu. Naposledy vdechl cigaretový kouř a dlouze jej podržel v plicích, než opět vydechl. Nedopalek odhodil na rozpálený písek, sáhl za pas a vytáhl pistoli ráže 9 milimetrů. Odjistil ji a zatáhl za uzávěr, který s cvaknutím zasunul náboj ze zásobníku do nábojové komory. Znovu pohlédl na oblohu. Již slyšel hučení pohonných sekcí magnetoptér a rozeznával jejich dravčí profily. Pevně sevřel pistoli a v tváři se mu zračilo odhodlání. Přiložil si hlaveň ke spánku; prst zesílil tlak na kohoutek, který nakonec podlehl a uvolnil úderník. Záblesk z hlavně sežehl skráň a projektil si proklestil svou cestu lebeční kostí a mozkovou tkání. Muž se zhroutil – pistoli v ruce stále křečovitě sevřenou – a krev se začala vpíjet do vyprahlé a žíznivé pouštní půdy.

Plukovník Adam Steel ze zvláštních jednotek Delta Force seděl ve své potemnělé kanceláři. Do tváře mu svítila obrazovka plochého LCD monitoru a na klávesnici s nízkoúrovňovými tlačítky dopisoval zprávu o dnešním incidentu.

„…žádnému ze čtyř pachatelů dnešního teroristického útoku na podzemní vojenské výzkumné centrum v poušti v Novém Mexiku se nepodařilo uprchnout. Bohužel ani jeden nepřežil a nemohli tak být podrobeni výslechu."

Plukovník Steel si promnul unavené oči a znovu si zprávu přečetl. Přemýšlel, co na to asi řeknou ti nahoře, až zjistí, že celé jejich výzkumné středisko s nejnovějšími druhy zbraní a poslední zásobou ropy na celém světě skončilo v plamenech. Na jeho hlavu ovšem tento průšvih nepadne. On byl z obliga, protože Delta Force přiletěli prakticky už jen proto, aby sesbírali mrtvé. Osobní věci, které u nich našli, ležely ve čtyřech obálkách na stole. Uchopil jednu z nich, jejíž obsah patřil tomu, který se zastřelil, aby nemohl být vyslýchán, a přečetl si, co na ni připsal jeden z jeho podřízených: „Jméno: Tomas Novak. Narozen: 3.12.2005 v Praze. Státní občanství: Evropan. Národnost: Čech. Stav: Svobodný. Trvalý pobyt: Praha. Přechodný pobyt: Paříž."

Již řadu let fungoval registr vzorků DNA téměř všech občanů Amerického Impéria. Stále existovali jedinci, kteří se odběru vyhýbali, tihle teroristé však byli cizinci, a těm je vzorek odebírán ihned při vstupu na americkou půdu. Zjistit, co byli zač, tedy nebyl žádný problém.

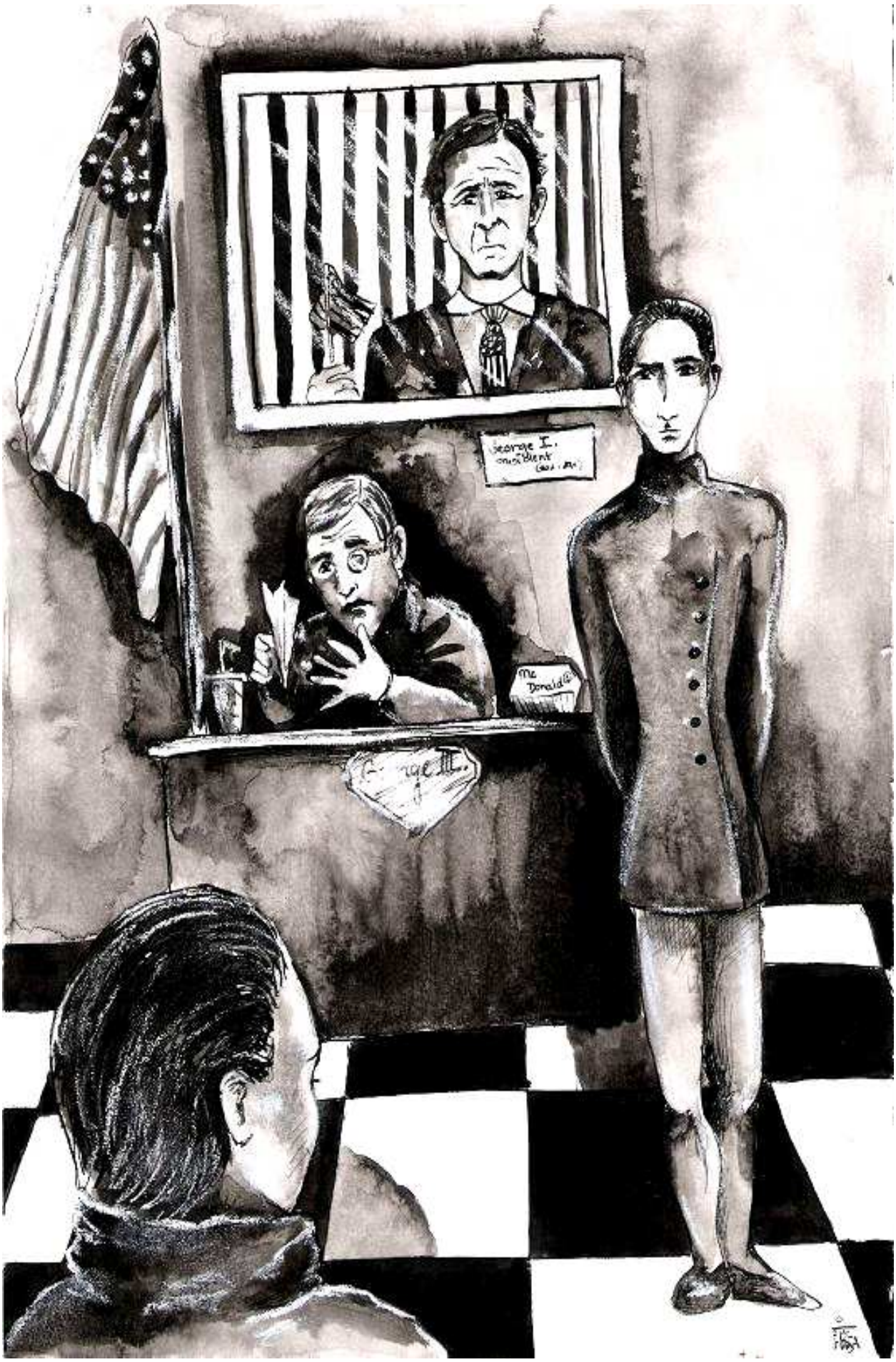
George I.
Mc Donald

Plukovník vysypal obsah obálky na stůl. Chvíli se jím prohraboval, ale náhle se zarazil. Uchopil z hromádky věcí zapalovač a přejel palcem po nápisu na něm vyrytém. Pak jej postavil zpět na stůl, zhoupl se na židli a založil ruce v týl, očima však stále pozoroval ten malý kousek kovu přímo před sebou.

Hluboko pod Bílým domem, v části uzpůsobené jako atomový kryt, se nachází trůnní sál – nevelká místnost bez oken s jedinými přístupovými dveřmi z půlmetru tlustého pancíře. Odtud vládl svému Impériu jeden z nejmocnějších mužů na Zemi.

Americký císař George Třetí seděl právě na svém trůnu vyrobeném z titanu a polstrovaném jemnou kůží. Nad jeho hlavou rozpínala svá křídla socha orla a celou stěnu za trůnem halila vlajka s hvězdami a pruhy. Císařův sekretář Ted Austin seděl u velkého masivního dřevěného stolu, jehož téměř celou desku zabíral do ní zabudovaný dotykový displej. Austinovy prsty se po něm pohybovaly s přesností a elegancí klavírního virtuóza.

„OSN vám opět předkládá k podpisu smlouvu o jaderném odzbrojení, Výsosti," oznámil císaři, který na něj pouze znuděně pohlédl.

„Vždyť jsem to už potřetí zamítl minulý týden."

„Ano, odmítli jsme to s tím, že nemůžeme odzbrojit, protože potřebujeme jaderné zbraně jako výstrahu, že jsme schopni případného odvetného útoku. Oni ale nyní argumentují tím, že všechny státy již odzbrojily a nic nám tedy nehrozí."

„Nesmysl," rozkřikl se americký císař. „Že nám nic nehrozí? A co ti zatracení teroristé? Jejich akce jsou den ode dne častější. A naše výzvědná služba je bezradná stejně, jako všechny ostatní ozbrojené složky. Ve všech státech Impéria stále platí stanné právo a oni nejsou schopni zjednat pořádek. Což nestačí, že jsme již rozdrtili všechny africké a arabské země, kde byl terorismus zakořeněn? Odkud stále berou peníze, kde je jejich útočiště, jejich centrála?"

„Mám tedy poslat zamítavou odpověď?" špitl Austin.

„Jistě," odmávl to rukou mocnář.

„Pak je tu také zpráva o demonstracích v Quebecu. Dav lidí tam zaplnil náměstí. Skandovali protistátní hesla a požadovali vaše odstoupení a uspořádání voleb."

„Zatracené kanadské provincie! Nikdy nepochopí našeho amerického ducha. Nemají žádnou úctu před vlajkou ani svým císařem. To je tím, že stále ještě někteří z nich mluví francouzsky. Ten jazyk přímo provokuje k rebélii a povstání. Otec měl jeho výuku zrušit ihned po provedení anexe. Cožpak oni nechápou, že nám všem hrozí nebezpečí, od kterého se je snažím uchránit? Doufám, že nenastaly nějaké větší problémy!"

„Nikoliv, Excelence. Velitel místní vojenské posádky demonstraci rychle a rázně ukončil."

„No, alespoň někdo schopný se v naší armádě ještě nachází."

Austinovy hbité prsty zatančily po dotykovém displeji a z jeho hrdla uniklo nervózní odkašlání.

„Bohužel je patrně jen světlou výjimkou."

Imperátor po svém sekretáři šlehl pohledem ostrým jako břitva.

„Dnes ráno došlo k dalšímu útoku," vykoktal Austin.

„Cože?" vylétl císař jako pružina stlačená na doraz a pak ponechaná svému osudu. „Ukaž mi zprávu."

Holoprojektor se rozzářil a vrhl svazek paprsků proti hladké zrcadlové stěně naproti trůnu. Stěna byla uzpůsobena tak, že různé paprsky z holoprojektoru odrážela pod různými úhly, výsledný obraz pak působil plasticky. Nyní ze stěny vystoupilo množství písmen, která působila tak skutečným dojmem, že člověk s holoprojekcí neobeznámený, by věřil, že je možné na ně sáhnout a uchopit je.

„Poušť v Novém Mexiku… poslední ropa… Evropan… milenka Jana Svobodova," mumlal si pro sebe císař, když pročítal zprávu. „Paříž!" vykřikl nakonec.

„Zatracená francouzština a zpropadená Evropa!" zaklel, aby si ulevil. Jeho mysl horečně pracovala, zahřívala se a znovu chladla, jak dostávaly navrch buď emoce, nebo racionální uvažování a chladný kalkul.

„Myslím, že jsme nakonec přece jen našli svého nepřítele," obrátil se posléze k Austinovi. „To Evropa je střediskem terorismu. Ihned podniknu odvetná vojenská opatření."

Austinovi poklesla čelist. Nadechl se, aby zaprotestoval, ale jeho hlasivky nevydaly ani hlásku. Ano, americké jednotky mohly beztrestně podnikat akce v arabském světě i ve většině afrických zemích, ale Evropa byla jiná káva. Přestože již nebyla americkým spojencem, jelikož se NATO rozpadlo po anexi Kanady, byla stále spíše americkým partnerem, i přes hlasitou kritiku z její strany, kterou bylo možno po dosednutí George Třetího na trůn slyšet téměř neustále. Především však její armáda byla příliš silná. Austin propadal beznaději, takový krok by téměř jistě znamenal světovou válku, a tak se jeho, v tuto chvíli zoufalá mysl, chytila prvního, co ji napadlo.

„Plukovník Steel…"

„Co prosím?" přerušil císař tok svých myšlenek na věci příští.

Austin chvíli zaraženě mlčel a potom začal o překot chrlit slova právě zrozeného nápadu.

„Plukovník Steel ve zprávě píše, že se vydá do Paříže, aby nalezl Janu Svobodovou a vyslechl ji. Neměli bychom počkat, s čím se vrátí?“

Císař mlčel.

„Pane?“ oslovil jej Austin.

„A kdo je vlastně ten Steel?“ zeptal se zadumaný vladař.

Tak tohle byla Austinova doména. Nyní opět nabyl sebevědomí a jistoty. Jeho ruce se rozvířily v téměř magických gestech po displeji a v mžiku, jako mávnutím kouzelné hůlky, se miliony bitů vydaly na svou pouť do holoprojektoru, který je převedl do obrazů a promítl.

„Zajímavý člověk, tenhle Steel,“ mnul si císař bradu. „Zdá se být velmi schopným. Možná ho můžeme nejprve nechat vykonat jeho práci.“

„Jistě, Výsosti.“

„Jsem teď příliš vyčerpán,“ postěžoval si imperátor. „Půjdu si odpočinout do Oválné pracovny.“

Austin přikývl.

„Bůh žehnej Americe!“ pronesl císař obvyklý pozdrav, když prošel pancéřovými dveřmi do turbovýtahu.

„Bůh žehnej císaři!“ odpověděl Austin také podle zvyklosti a císař odjel do Oválné pracovny, jak se nazýval budoár jeho nejoblíbenější kurtizány. Austin osaměl. Zatímco vytáčel videotelefonem číslo své manželky, aby ji poslal i s dětmi za svou matkou do podzemního města Mount City v Coloradu, kde budou v bezpečí v případě vypuknutí blížícího se válečného konfliktu, přemýšlel, kdo je, k čertu, ten plukovník Adam Steel, na jehož bedra právě svalil odpovědnost za budoucnost celé planety.

Klapot podpatků se rozléhal do ticha. Štíhlá plavovlasá žena v upnutých modrých šatech zdůrazňujících křivky pružného těla kráčela zšeřelou pařížskou ulicí. Její uhrančivý pohled kmital vyplašeně sem a tam a ruka v kabelce svírala paralyzující sprej. Přidala do kroku. Minula žebráka natahujícího špinavou dlaň pro almužnu a vystoupala po schodech ke vchodovým dveřím oprýskaného činžovního domu. Fotobuňka zaregistrovala příchod a světlo bezvláknové žárovky ozářilo její postavu spěšně lovící z kabelky vstupní kartu, kterou vzápětí protáhla čtecím zařízením zámku dveří. Závory se zacvakáním odskočily a žena vstoupila do domu. Vyklusala po schodech do druhého patra a stanula před dveřmi bytu označeného číslem 213 a pozlacenou jmenovkou ´Svobodova´. Žena použila k otevření bytu stejné vstupní karty a opět za sebou zamkla. Kabelku odložila na stolek v předsíni a vkročila do obývacího pokoje. Rukou nahmatala vypínač a sepnula jej, načež z jejího hrdla unikl výkřik.

„Dobrý večer, slečno Svobodova,“ pronesl plukovník Steel sedící v pohodlném gelovém křesle plynulou francouzštinou.

„Kdo jste? A co tu chcete?“ odpověděla mu Jana rázným tónem a pohodila hlavou, aby se zbavila neposlušné lokny vlasů, která jí padala do obličeje.

„Mé jméno není důležité. Jsem tu proto, abych otázky kladl, a ne na ně odpovídal.“ Steelovy oči sledovaly Janinu nádhernou postavu stojící v rámu dveří, stejně jako hlaveň pistole, kterou třímal ve své pravici.

„A jaké otázky?“ zaševelily její smyslné rudé rty.

„Znáte Tomase Novaka?“

Jana mlčela, ale její zorničky se jen na jeden malý okamžik rozšířily strachem. Plukovník to postřehl.

„Tak, teď už tedy víte, proč jsem přišel. Nechcete se u mne posadit?“ řekl jí a pokynul svou zbraní na druhé křeslo. A přesně v tom kratičkém okamžiku, kdy hlaveň pistole na ni přestala mířit, se Jana odhodlala. S rychlostí a pružností kočky, se vrhla zpět do předsíně a přitiskla se zády ke zdi. Nastalo ticho. Jana naslouchala, co dělá neznámý vetřelec ve vedlejším pokoji, ale slyšela jen tiché bublání, jak se gel, kterým bylo vyplněno křeslo, začal vracet do původního tvaru poté, co plukovník vstal. Její útlá ručka zajela do kabelky ležící na stolku vedle ní a sevřela paralyzující sprej. Pak zatlačila špičkou jedné boty na patu druhé a vyzula se z nepraktického střevíce. Ten chlap v jejím obýváku se stále nijak neprojevil. Jak se tam vůbec dostal? Vždyť bylo zamčeno. Zula si i druhou botu. Tak a co teď?

Plukovník stál uprostřed pokoje, zbraň namířenou na otevřené dveře do předsíně. V duchu si spílal za dětinskou chybu, kterou udělal. Zažil však již mnohem horší situace. U této se stále ještě dalo konstatovat, že má vše pod kontrolou, jen ji nesmí podcenit a dopustit se další nerozvážnosti.

„Baví tě to, holčičko?“ zvolal. „No tak, pojď ven a já na to zapomenu,“ navrhl jí.

„Tak si pro mě pojď sám, jestli na to máš odvahu.“

Tahle provokace nechala plukovníka naprosto chladným.

„Radím ti dobře, vyjdi raději po dobrém. Já tu mohu sedět celé dny v jednom z tvých luxusních křesílek, ale ty to tak dlouho nevydržíš. Dostaneš žízeň a hlad, budeš si potřebovat ulevit. Jak dlouho myslíš, že to zvládneš?“

Jedinou odpovědí mu bylo cvaknutí jističe elektrického proudu. Celý byt se ponořil do tmy.

„Myslíš, že se bojím tmy? Nenech se vysmát, zlato. Už mi není deset,“ zavolal na ni.

Ve skutečnosti ho však tato změna znevýhodňovala, a on to dobře věděl. Slabé světlo z ulice nemohlo dostatečně osvětlit předsíň a prostor dveří, ale jeho siluetu na pozadí oken by mohl přehlédnout jen slepec. A co když má ta ženská u sebe pistoli? Pomalu začal obcházet pokoj tak, aby se přesunul ke dveřím ze strany. Kroky jeho těžkých bot duněly v panujícím tichu jako údery kovadlin a rezonovaly v Janiných uších ve stonásobném echu. Konečně stanul u dveří. Dělila je nyní od sebe jen tenká přepážka polybetonové stěny.

„Dávám ti poslední možnost, holčičko. Skonči s tou hrou na vojáky a vrať se k panenkám."

„Přestaň žvanit, zbabělče," zaječela. Na to plukovník čekal. Teď věděl přesně, kde Jana stojí. Steel se dal do pohybu, jeho ruka vystřelila vpřed a nataženou paži se sprejem srazila stranou. Celou vahou svého těla pak narazil do jejího a přimáčkl ji ke stěně. Vlhký oblak aerosolu rychle naplnil malou místnost, jak Jana stále tiskla paralyzér ve své dlani. Lepkavá látka přilnula k čisté sněhobílé Janině pleti stejně snadno jako k snědé drsné pokožce plukovníka Steela. Jejich hrdla se bolestivě sevřela a do očí jim vyrazily slzy. Svaly v Janině paži ochably, sprej jí vyklouzl z dlaně a dopadl na podlahu vedle Steelovy pistole. Pak se jí podlomila kolena, upadla do bezvědomí a svalila se přes bezvládné plukovníkovo tělo.

Jana otevřela oči, které ji stále ještě pálily. Hlava ji bolela a vyprahlý krk toužil po čemkoliv, co by utišilo příšernou žízeň.

„Na stolku je voda."

Jana se podívala zarudlýma a unavenýma očima nejprve na Steela a pak na sklenici vody na kulatém stolečku po její pravici. Uchopila ji oběma roztřesenýma rukama a svlažila hrdlo několika chladivými doušky. Poté se uvelebila zpět ve svém gelovém křesle, očima však stále sledovala plukovníka sedícího naproti ní. Nevypadal, že je na tom o mnoho lépe než ona, ale opět ji měl na mušce své pistole.

„Tomas Novak," řekl plukovník lakonicky.

„A co s ním?" odvětila Jana pevným a klidným hlasem.

„Prozradíš mi, kde ho najdu?"

„Asi tam, kde jsi zakopal jeho mrtvolu, americkej prevíte!" vykřikla Jana.

Plukovníkova tvář se roztáhla v širokém úsměvu.

„Prozradil mne můj přízvuk, že? Měl bych na něm ještě zapracovat. Ovšem vidím, že jsi již byla informována o té nešťastné události, co se přihodila tvému příteli."

Jana od něj znechuceně odvrátila pohled a nastavila mu tak jemné rysy svého profilu; v očích se jí zaleskly slzy.

„Ach, to snad ne? Neříkej, že jsi ho opravdu milovala. Jak dojemné. Teď mi ale pověz, kde máš jeho věci."

„Nic ti neřeknu, ty cynickej hajzle," odvětila Jana a ani se neobtěžovala s tím, aby na něj křičela.

„Vskutku. Slovník hodný pouliční děvky z Bois de Boulogne. Já ale nejsem tvůj pasák, ma chérie. Tak se podle toho chovej. Navíc něco mi říká, že mi nakonec přece jen povíš pár sladkých slovíček," řekl plukovník a v jeho pravé ruce se zalesklo cosi kovového. Byla to ocelová jehla na skleněné injekční stříkačce.

„Co? Chceš mě nadopovat nějakým sérem pravdy? To se radši nechám zabít," ušklíbla se Jana.

„Myslím, že to nebude nutné. Ta injekce je už totiž prázdná."

Na Janině obličeji se usadil nechápavý výraz. Pak její oči sklouzly k svědícímu předloktí levé ruky, které si právě podvědomě drbala v místě, kde se červenal malý flíček obklopující vpich.

„Ach ne," hlesla a skryla svou tvář do dlaní. Chvíli takto seděla jako uzlíček neštěstí, pak ale prudce vztyčila hlavu a v jejích očích se zračilo odhodlání.

„Dobrá tedy. Všechny věci, co tu nechal, jsou ukryty uvnitř dutiny v podlaze ložnice, ve skříni je nějaké jeho oblečení. Co dalšího chceš vědět?"

Plukovník se opět usmál a jemně zakroutil hlavou, jako rodič nad malým roztomilým děckem, které právě proneslo nějakou naivní hloupost.

„Já si přece jen počkám, až to začne účinkovat."

A tak seděli dál na svých místech, pozorujíce jeden druhého. Janiny myšlenky se nezadržitelně řítily vpřed jako rozjetá parní lokomotiva, jejíž provoz byl nedávno obnoven na mnoha trasách v Evropě, a stejně jako by nedokázala zastavit ji, nedokázala zastavit ani žádnou ze svých myšlenek. Zaposlouchala se tedy alespoň do uklidňující symfonie ticha, kterou rozehrával její obývací pokoj. Náhle se jí tep rozskočil ve zběsilém rytmu, zrak se na chvíli zamlžil a přestože seděla, pocítila náhlou závrať a nevolnost tak silnou, že se málem sesunula z křesla na zem. Poté se pulz zklidnil, nevolnost přešla. Mlha zastírající vidění se rozplynula a zrak se naopak nezvykle a nepříjemně zostřil, jako kdyby si na své zdravé oči nasadila velmi slabé brýle. Se zděšením zjistila, že se téměř nemůže hýbat. Ruce těžké jako kusy olova se jen marně snažily odpoutat od opěrek gelového křesla a nohy měla přibité za podrážky k podlaze. S nesmírným vypětím pozvedla svěšenou hlavu tak, aby mohla pohlédnout svému trapiteli do očí.

„Cos mi to dal za svinstvo?“

„Hybridní pentaoxan, nebo tak nějak se to jmenuje. Měla bys být na sebe pyšná, vyrábí se to z ropy, jistě si tedy dokážeš představit, jak je to drahé. Je to možná poslední dávka na celém světě. Doufám, že ti ten zážitek alespoň připomněl tvé mládí strávené ve feťáckých dírách v Praze.“

Jana se dala do smíchu, přestože jí to způsobovalo nemalou bolest. Tělo bylo nyní zmítáno pod přílivem cizí látky a její nitro bylo obnaženo až na kost. Nebyla schopna žádné přetvářky a i ten sebemenší impulz ji mohl strhnout do víru silných emocí, jimž nedokázala odolat.

„Myslíš si, jak si chytrý? Že o mně víš všechno? Něco ti povím: Nevíš nic! Všechny ty spisy – ty stohy spisů a slohových cvičení od špehujících žalobníčků, co jsi četl – všechno to je podvrh. Myslíš, že jsem jen nějaká děvka, která začala ve čtrnácti na ulici v Praze a vypracovala se na šlapku pro zbohatlíky v Paříži, v tom nečistém městě zasvěceném drogám a prostituci, v Sodomě nenáviděné vaším puritánským americkým Bohem? Myslíš, že ano?“

Steel se zájmem sledoval výbuch té křehké roztřesené dívky. Kdyby mu to jeho výcvik a profese dovolovaly, asi by ji litoval. Na to však nebyl čas ani místo, tady šlo o státní zájem a v takových případech už musel skousnout i horší věci, než někoho nadopovat drogou poškozující organismus.

„Pokud nejsi tou ženou, kterou jsi právě popsala, pak kdo tedy jsi?“

„Jsem vládní agentkou zařazenou v týmu Perun.“

Steelovi zmizel jeho samolibý úsměv z tváře. Co to ta holka plácá za nesmysly? Že by ho ošálila a droga ještě neúčinkovala? Ne, to není možné, nemohla znát průběh a nahrát příznaky, které na ní pozoroval. Nebo jí snad dal příliš silnou dávku a látka poškodila mozek? *Sakra, ta mrcha se mi úplně vysmívá, vždyť není žádný tým Perun. Nebo ano?*

„Co je to za tým? A jaké vlády jsi agentka?“

„Tým Perun je specializovaná jednotka s mezinárodní účastí. Americká imperiální vláda a vlády jí podřízené a ovládané jsou jediné, které se odmítly do týmu zapojit. Díky nabubřelosti vašeho císaře nemá ani tušení o jeho existenci, neboť nepředpokládal, že by mohl tým vzniknout, když ho on sám nepodpořil. Jediným cílem Perunu je udržet vyrovnanou politickou, hospodářskou, ekologickou a vojenskou situaci po ropném krachu, v období označovaném jako ropné trauma. Proto jde o jednotku složenou z odborníků, ze všech těchto oblastí. Díky postupům Amerického Impéria v počátcích traumatu a pokračujícímu fašizujícímu procesu ve vaší zemi se brzy velká část týmu začala soustředit pouze na udržení Impéria v patřičných mezích, a to i vojenskými prostředky. Já jsem byla do týmu delegována evropskou vládou stejně jako Tomas.“

Plukovník zíral s otevřenými ústy na ženu, která mu právě vyzradila velmi důležité informace, o nichž neměla jejich zpravodajská služba ani tušení. Rychle zkontroloval, zda miniaturní záznamové zařízení, nahrávající jejich rozhovor, funguje správně a položil další otázku.

„Takže tenhle tým Perun stojí za všemi teroristickými útoky na americké objekty.“

„Za všemi pochopitelně ne. Jsou zde i mnohé jiné nevládní organizace, většinou náboženští radikálové. Dokonce jsme kontaktovali jednu skupinu přímo na území císařství. Jedná se o katolíky, kteří císaře považují za Antikrista, své základny mají ve více než dvaceti kostelech po celém území Impéria. Pochopitelně s činností této a podobných skupin nemůžeme plně souhlasit, protože sledují odlišné záměry a často špatným plánováním, nebo i cíleně ohrožují civilní obyvatelstvo. Oni jsou teroristé, ne tak tým Perun. Naše cíle jsou čistě vojenského a strategického charakteru. Naším cílem není vyvolat hrůzu, paniku či teror, ale zabránit vypuknutí světové války. Akce v Novém Mexiku, jíž se účastnil i Tomas, měla například za cíl zničit zásoby ropy a vývojové středisko bojových plynů z ní vyráběných.“

Steel si nepřítomně mnul své svraštělé čelo. Tak je to přece pravda. Celý svět se zbláznil. Je to již jen jejich země, kolébka svobody, která se vzpíná mocná a silná jako ostrov uprostřed rozbouřeného moře. Jen jejich císař je dokáže ochránit před tou pohromou, která se na ně řítí. Ano, museli se vzdát mnohého – svých práv, svobod, výsad, luxusu, ale krutá doba si žádá kruté oběti.

„Jaké jsou další plány týmu Perun?“

„Situace ve světě se vyhrotila. Pro Perun již není uplatnění. Jako poslední a krajní cíl byl vyhodnocen atentát na amerického císaře. Ten by mohl nastartovat demokratizující proces ve vaší zemi a znovunastolení světové rovnováhy a vzájemné pomoci. Tento cíl však není v silách žádného komanda, ani jednotlivce. Proto již možná právě v těchto chvílích je vyhlašována Světová aliance – společenství všech zemí stojících proti politice vašeho Impéria. Předpokládám, že do něj vstoupí úplně všechny státy, které neleží v Severní nebo Jižní Americe. Ihned nato bude Impériu vyhlášen naprostý ekonomický a politický bojkot, dokud nezmění svou zahraniční i vnitrostátní politiku. Musí přestat s hospodářským vykořisťováním ostatních států, oprostit se od zastrašování vojenskou silou a přistoupit na plán revitalizace celé planety z následků ropného traumatu; a ne jen hledět na vlastní prospěch a zneužívat lepších startovních podmínek. Velmi brzy po vyhlášení bojkotu proběhne v mnoha státech Jižní Ameriky revolučně-osvoboditelský boj, jehož přípravy už proběhly a kterému se od Světové aliance dostane v

případě potřeby otevřené vojenské intervence. Pokud císař nepřehodnotí svá stanoviska, zasáhne patrně v těchto oblastech vojenskou silou i Impérium a vypukne tak světová válka, která velmi pravděpodobně skončí vítězstvím Aliance. Výsledek může zvrátit jen použití atomové bomby nebo nějakého dosud neznámého typu zbraně."

„To je šílené," rozkřikl se Steel, jenž v transu naslouchal Janě, která s prorockou přesvědčivostí popisovala ty hrůzné události. „Vy chcete použít atomové zbraně?"

„My? Jediný stát, který v současnosti vlastní jaderný arzenál, je Americké Impérium."

„To není možné. Proč bychom je měli, když je nemá nikdo jiný?"

Jana se místo odpovědi usmála, což dodalo její mrtvolně bledé a bolestí zkroucené tváři dosti hrozivý výraz. Steel netušil, co dál. Na něco takového nebyl ani v nejmenším připraven. Svět, který znal, se totálně zcvoknul. Tahle ženská se mu tady snaží namluvit, že jeho vlast, jejíž službě zasvětil celý svůj život, je největší překážkou celosvětového blahobytu a hrozbou pro světový mír. Takový nesmysl, vždyť to je přece to, o co se on celý život usilovně snaží. To je jeho práce. Samozřejmě nesouhlasil úplně se vším, co císař za léta svého vládnutí udělal, ale proto mu přeci svěřili jeho úřad. Dali mu důvěru, že dokáže zemi vyvést z krize, do které upadl svět po ropném krachu; a to si samozřejmě žádá i řadu nepopulárních opatření. Ale proč by se tím měl vlastně zabývat on? Svůj úkol splnil a ostatní, ať si vyřeší ti nahoře. Přeci žádná válka není a nemusí být, třeba to jsou jen bláboly zdrogované francouzské prostitutky. Jana už stejně začala upadat do stavu letargie a otupění, takže další výslech nepřipadal v úvahu. Steel vstal, uchopil její křehké tělo do náruče a odnesl ji do ložnice, kde ji položil na postel.

„Až se probudíš, musíš hodně pít," pošeptal jí. „Rozumíš mi?"

Jana lehce přikývla. Plukovník ale věděl, že ani dostatečný přísun vody zcela nezabrání trvalým poškozením, která právě v tuto chvíli páchala droga v jejím těle. Bylo mu jí opravdu líto, ale nechtěl si to připustit. Možná neměl tak silný žaludek, jak si vždycky myslel.

„Sbohem, slečno Svobodova, a odpusťte mi."

Vylovil z kapsy Tomasův zapalovač a postavil jej na noční stolek u hlavy její postele. O pár hodin později seděl již v magnetoletu do Washingtonu.

Plukovník Steel řídil svůj služební elektromobil přehuštěnou dopravou. Sdělil již svým nadřízeným informace, které zjistil, a bylo mu oznámeno, že si samotný císař přeje poslechnout nahrávku, kterou pořídil, a osobně si s ním promluvit. Nyní ale jel domů. Bylo to při cestě do Bílého domu, a tak se chtěl zastavit za svou manželkou a synem, aby je pozdravil; uvízl však v téhle zácpě způsobené nějakou demonstrací.

Konečně se dostal před svůj dům – malý bílý domek se zahradou, živým plotem a garáží.

„Pohni sebou," zahulákal a zatroubil na vůz stojící před jeho vjezdem. Ten hbitě odrazil od obrubníku a vystartoval kamsi do dáli.

„Však ona tě ta zácpa taky nemine," zabrumlal si Steel a zaparkoval. Chvatnými kroky překonal několik schodů na verandu, vkročil do domu a zaregistroval koutkem oka manželku sedící v kuchyni.

„Ahoj, Carolin! Jsem tu jen na skok, musím ještě do práce. Zdržela mě doprava. Někde už se zase demonstruje, určitě zase nějací anarchisti nebo snad dokonce komunisti. Ještěže máme stanné právo, kluci od empíků se s nimi párat nebudou. Ti nejsou jako ti sádelníci od policie, co jsou dobří, tak akorát na udělování pokut za přecházení na červenou," remcal zatímco se zouval. „Copak? Ty mě ani nepozdravíš?" Přikročil k ní, aby ji políbil, ale zarazil se. „Carolin, ty brečíš? Proboha, co se děje?"

Carolin na něj otočila svou uslzenou tvář. Stačila říci jen: „Jack…", než se zalkla přívalem pláče.

„Tak sakra, vzchop se," napomenul ji Steel. „Co je s Jackem?"

„On byl na té demonstraci," vykoktala ze sebe Carolin.

„A kde je teď? Vždyť věděl, že přijedu. To se už ani nemůže přivítat s vlastním otcem?"

„Je mrtvý," vykřikla Carolin a proudy slz vyhrkly z jejích očí. „Zastřelili ho vojáci."

Plukovník zakroutil hlavou a kroutil jí stále – dál a dál. Celý jeho svět se hroutil jako domeček z karet postavený za bouře uvnitř útulného pokoje potom, co někdo otevřel okno. Jeho myšlenky se točily v bludných kruzích. Myšlenky na syna, zarytého pacifistu, který ho vždy nenáviděl pro jeho práci. Myšlenky na všechny zabité spolubojovníky i nepřátele. Myšlenky na ženu, která mu v zapadlém bytě v Paříži otevřela oči, a navždy tak změnila jeho život.

Cosi tiše píplo. Steel se reflexivně podíval na svůj pager. V Bílém domě se po něm shánějí. Dobře, chtějí ho tam mít, tak ho tam mít budou. Otočil se, aby odešel.

„Adame," zavolala na něj jeho žena. „Snad teď nechceš odejít? Přeci mne tu nenecháš samotnou?"

Plukovník jí neodpověděl a odešel nehledě na to, že za ním zoufale provolávala jeho jméno.

Jako temné proroctví anděla posledního soudu zněla slova, jež se linula z výkonných reproduktorů v císařově trůnním sále. Sekretář Ted Austin napjatě naslouchal sladkému hlasu Jany, aby mu neunikla jediná

drobnůstka v obsahu, nebo byť jen nepatrná změna intonace, která by mohla mít pro vyhodnocení a interpretaci celého výslechu zásadní vliv. Zároveň však nespouštěl oči z ohromné, zachmuřené postavy v uniformě plukovníka zvláštních sil, která stála jakoby vrostlá do podlahy přímo před ním. Oči toho muže, temné a zdánlivě bez života, byly upřeny na trůnícího imperátora a jen občas zazářily slabým záblesk náhlého vzepětí životní síly. Austin marně bádal nad tím, která slova z nahrávky tyto stavy způsobují.

Císař nebyl ani zdaleka tak pozorný, jako jeho sekretář. Stále se ošíval, občas si pro sebe něco zamručel či zakroutil hlavou.

„To stačí. Už jsem slyšel dost," pronesl nakonec.

Na Austinově obličeji se osadil poněkud zmatený výraz. Z výslechu ještě zdaleka neslyšeli vše a v jeho zbytku se mohly vyskytnout nějaké podstatné informace.

„Vše, co jsem slyšel, jen potvrzuje moji prognózu," pokračoval George Třetí. „Naším hlavním protivníkem je Evropa. To ona dala popud ke vzniku té teroristické organizace Perun. Co to vůbec znamená? Určitě něco francouzského. Před necelou hodinou Evropa předložila Shromáždění OSN ustanovení Světové aliance. Náš postup musí být nyní rázný. Rozdrtíme Evropu jediným mocným úderem, její spojenci se zaleknou a sami žádné kroky podnikat nebudou. Všechno však musí proběhnout rychle, velmi rychle. Na nějaké vojenské manévry není čas, musíme udeřit ještě dnes, což znamená použít orbitální stanice. Pulzní zářiče vyřadí z provozu elektronické přístroje a ochromí tak jejich komunikaci a infrastrukturu. To ale jako ukázka síly nestačí. Musí utrpět ztráty; musí přímo pocítit chuť porážky a ponížení, aby nepomýšleli na odpor. To zaručí střely velmi dlouhého doletu. Stále ještě disponujeme několika, které mají raketové pohonné sekce. Ty vystřelíme na strategické cíle vytyčené v nouzovém plánu vypracovaném Pentagonem pro případ ohrožení."

Nastalou chvíli ticha prolomil až Austin: „Pane, ale tyto rakety mají jaderné hlavice."

Plukovník Steel po něm vrhl pohled ostrý, jako dvojice dobře nabroušených dýk. Austin jej neunesl, a tak sklopil zrak, podoben mladé, ostýchavé dívce, kterou hoch právě pozval na první schůzku.

„Správně, Tede," potvrdil císař. „Jsou to jaderné střely z našeho starého arzenálu. Jen tak ale můžeme zabránit světové válce a ochránit tak občany naší svobodné země, kterou mi Bůh a prozřetelnost svěřili k ochraně. Je to oběť, kterou musíme…"

Dál už nedomluvil. Svalnatá paže plukovníka Steela se ovinula kolem jeho krku jako mrštný had a sevřela jej. Pro trénovaného, profesionálního zabijáka nepředstavoval slaboučký a stárnoucí mocnář žádný problém. Pár vzdechů, chvíle chroptění, oči vytřeštěné strachem; to vše trvalo jen několik málo vteřin a pak se císařovo tělo svezlo bezvládně k zemi se zlomeným vazem. Austin stál jako přimrazený. V trůnním sále by nyní zavládlo ticho doslova hrobové nebýt reproduktorů, které sekretář opomněl na císařův pokyn vypnout a které tak stále přehrávaly záznam Janina výslechu: „…Jako poslední a krajní cíl byl vyhodnocen atentát na amerického císaře. Ten by mohl nastartovat demokratizující proces ve vaší zemi a znovunastolení světové rovnováhy a vzájemné pomoci. Tento cíl však není v silách žádného komanda ani jednotlivce…"

Na lůžku seděla mladá žena. Kolena měla přitažena těsně pod bradu a trhaně a nepravidelně pokyvovala hlavou. Místnost byla zařízena prostě a čistě, velkým oknem orientovaným na světlou jižní stranu sem proudilo množství životodárných slunečních paprsků. Byl to pokoj jednoho venkovského sanatoria kdesi v Bretani. Dovnitř vstoupil ošetřovatel.

„Zdravíčko, slečno Svobodova," zahlaholil, ale odpovědi se mu nedostalo. „Je čas na injekci."

Přisedl si k ní na lůžko a jemně uchopil její levou paži. Krátce s ní zapumpoval, aby rozproudil krevní oběh; Jana však zůstala netečná i v okamžiku, kdy ocelová jehla pronikla její kůží zdevastovanou desítkami vpichů a vnořila se do žíly.

„Tak, a je to," řekl ošetřovatel, když ještě přilepil náplast. Jana ale dál seděla, jako kdyby snad ani nezaregistrovala jeho přítomnost.

„Pustím vám televizi, co říkáte?"

Ošetřovatel stiskl tlačítko dálkového ovladače a plazmová obrazovka zastaralého modelu televizoru se rozsvítila. Muž opustil pokoj a zanechal v něm Janu samotnou.

„A nyní přijdou zprávy ze světa," oznámil upjatý televizní hlasatel. „Dnes je tomu již týden, co alianční jednotky vstoupily do měst Washington, New York, Los Angeles, Vancouver a mnoha dalších na východním i západním pobřeží Severní Ameriky. Učinily tak po zavraždění amerického císaře George Třetího, plukovníkem Adamem Steelem z amerických zvláštních sil, aby zabránily následnému chaosu a pomohly stabilizovat zemi, než vznikne nová vláda, která by měla vzejít z demokratických voleb." Obraz hlasatele v televizním studiu vystřídal záběr na rozvášněný dav. „V dnešních dopoledních hodinách se konala poprava plukovníka Steela. Popravě, která probíhala veřejně, přihlížely desetitisíce lidí a miliony dalších ji sledovaly v přímém televizním přenosu. Shromáždění následně přerostlo v manifestaci proti údajné okupaci, kterou byly alianční jednotky nuceny rozehnat. Při

násilnostech zahynulo přes dvě stě civilistů, velké množství jich bylo zraněno. Zabito bylo též dvanáct aliančních vojáků, z toho sedm Evropanů. Příští týden, při příležitosti pohřbu George Třetího, lze očekávat opakování občanských nepokojů…“

Jana nic z toho nevnímala, jen civěla do zdi a pohupovala se. Její mozek byl nevratně poškozen a naděje, že někdy opustí sanatorium, se blížila nule. Její oči neviděly nemocniční lůžko, televizor ani stěny natřené vápnem; jediným jejím zrakem byl nyní ten vnitřní, a ten hleděl na kraj oplývající zelení a zalitý sluncem, kde všichni lidé spolu žijí v míru a jsou šťastní a spokojení. Ona byla jednou z nich.

Jiří Hons: Hospoda u Jupitera

Kosmická loď Spacebird byla už celý rok na cestě k Jupiteru. Let probíhal zcela normálně, bez jakýchkoliv komplikací. Oba členové posádky, Američan John Doyle i Kanaďan Jacques Lebon se chovali přesně podle svých instrukcí. Prováděli předepsané výzkumy, v určenou dobu jedli, odpočívali a pracovali. Absolutně nic nenasvědčovalo tomu, že by se snad mělo stát něco mimořádného. Tak tomu ovšem bývá před většinou těch nejneobvyklejších příhod.

* * *

Jednoho dne se krátce po budíčku sešli, ostatně jako všechna předchozí rána, ke společné snídani. Usedli ke stolu, popřáli si dobrou chuť a začali do sebe cpát obilné klíčky, občas doprovázené nějakým tím lokem pomerančového džusu. Nemluvili, protože při jídle se nemluví, a přemýšleli si sami pro sebe. John, softwarový inženýr, se snažil vymyslet, čím by ještě trochu vylepšil nový operační systém pro osobní počítače, který sám vymyslel a kterým hodlal zruinovat firmu Microsoft. Ne že by mu snad Microsoft něčím pil krev – to ne – pouze si řekl že jeho pracovníci už shrabali peněz více než dost a bylo by na čase, aby někdo převzal jejich štafetu. Tím někým myslel samozřejmě sebe.

To jeho kolega Jacques měl myšlenky poněkud jiného ražení. Vzpomínal totiž na to, co nechal na Zemi. Když ho jako chemika vybrali, aby provedl kompletní analýzu Jupiterova ovzduší, byl radostí bez sebe. Jak by ne – kolika lidem z celé lidské populace se během jejich života podaří dostat se tak daleko? Jenomže z toho, co vypadalo na první pohled jako dobrodružství, se nakonec vyklubala nudná každodenní fuška a navíc s takovým sucharem jako byl John. Jacquesovi chyběly vtipy, smích a občasné posezení v hospůdce na předměstí. Chyběly mu rockové kluby a běhání za holkama – Jacques se totiž dosud neoženil a ani se mu do toho moc nechtělo. I to byl důvod, proč odletěl do kosmu – podvědomě se bál, aby ho nějaká neklofla a nedonutila nasadit si chomout. Teď si však za své rozhodnutí spílal do blbců a kreténů, protože ho celá ta slavná kosmická výprava už dávno začala příšerně nudit. S Johnem nebyla vůbec žádná sranda, na Zemi chodil vždy v obleku a s kravatou řádně uvázanou, pečlivě se vyjadřoval a do hospody snad nezabloudil ani pohledem. A co se žen týče, ty mu byly naprosto cizí. S takovým člověkem se nechal zavřít do kovové škatule a vystřelit do vesmíru. Bylo to k uzoufání.

Po snídani se přesunuli na svá pracoviště. John kontroloval práci palubního počítače, který řídil jejich loď a staral se prakticky o všechno, co potřebovali k životu. Dával pozor, aby se kvůli nějaké nenápadně se tvářící softwarové chybě jednoho krásného dne neprobudili a nezjistili, že jsou mrtví, protože se počítač třeba rozhodl vypustit z lodi vzduch. Byla to poněkud paranoidní instrukce, že na každé kosmické lodi, plně řízené počítačem, musí být někdo, kdo jeho činnost kontroluje, a vymyslel ji nejspíš nějaký vášnivý čtenář Clarkovy knihy 2001: Vesmírná Odyssea, ale budiž. Opatrnosti není nikdy nazbyt.

Jacquesova práce byla jiná. Teď, když byli ještě daleko, se věnoval spektrografickému průzkumu planety. Později měl k Jupiteru posílat speciální sondy k odběru vzorků atmosféry. Ty pak měl v palubních laboratořích analyzovat. Za ten rok, co byli na cestě, ho už spektrografie dost otravovala, ale přece jen překonal nechuť ke stereotypním činnostem a usedl ke svému terminálu, aby se začal probírat nashromážděnými daty. Přibližně v té chvíli nastal v životech obou kosmonautů zlom, jaký by nečekali ani v tom nejbláznivějším snu.

Na komunikačním panelu zablikala zelená kontrolka a vzápětí nato se ozval palubní počítač.

„Právě jsem zachytil žádost o navázání spojení. Mám ji přijmout?“

„Teď přece není pravidelný vysílací čas,“ namítl John. Měl pravdu, do příjmu zpráv ze Země zbývalo bezmála pět hodin.

„Tato žádost nebyla odeslána ze Země,“ usadil ho počítač. „Chcete ten hovor přijmout, nebo ne?“

Oba dobyvatelé vesmíru se zarazili. Jestliže to není vysílání ze Země, tak odkud? Vždyť je to blbost, tady okolo nejsou žádní lidé! Že by snad… mimozemšťané? Ale ty si přece vymysleli senzacechtiví novináři, ne?

Jat náhlou vzpomínkou na všechny ty Clarkovy Vesmírné Odyssey, od první, až do čtvrté, vrhl se Jacques k oknu a začal hledat černý monolit. Chyba lávky, široko daleko nebyl ani šutr, natož monolit. Ještě zkontroloval údaje všech palubních lokátorů – a že jich měli požehnaně – ale ty jen potvrdily jeho pozorování. Pokrčil proto rameny a sesunul se zpět do svého polstrovaného křesla.

„Přejete si přijmout ten hovor?," opakoval trpělivě počítač.

„Tak třeba jo," řekl zmateně Jacques.

Obrazovka přijímače se rozsvítila a to, co uviděli, jim málem přivodilo infarkt myokardu s nějakým tím trefením šlakem a klepnutím Pepky navíc.

To stvoření se poněkud podobalo člověku, ale opravdu jen poněkud. Mělo sice jednu hlavu, dvě nohy a dvě ruce, ale z hlavy mu trčel pár tykadel, nemělo vlasy (i když nutno přiznat, že John taky ne) a bylo oblečené do jakéhosi stříbřitého overalu. Barvu pokožky mělo sírově žlutou. A mluvilo to anglicky.

„Čau, kluci," řeklo jim neznámé stvoření bez sebemenšího přízvuku.

„Dobrý den," odpověděl reflexivně John. Jacques jen zůstal zírat s otevřenými ústy na obrazovku, naprosto neschopen slov.

„Nečum tak na mě, brácho," pronesl mimozemšťan (neboť to mimozemšťan zaručeně byl) na jeho adresu.

„Pa-pardon," snažil se Jacques omluvit.

„To je dobrý, kámo. Jen tak nečum, jo?"

„Co si přejete?" vzpamatoval John jako první.

„Nejdřív se snad představíme, ne? Mně můžete říkat Monty. A jak se jmenujete vy?" odpověděl mimozemšťan protiotázkou. A tak se mu představili.

„Takže co si prej přeju? No, je to jednoduchý. Vy jste se totiž dostali až sem – a to sami. Nebo vám snad pomáhala nějaká vyspělejší civilizace?" zeptal se výhrůžně.

„Ne, ne, kdepak," ujistil ho stále ještě hodně konsternovaný Jacques.

„No proto! Víte, my máme takový pravidlo – jakmile se nějaká kultura dostane na určitou vzdálenost vod svý mateřský planety, mám na mysli samozřejmě pilotovanej let, jak jinak, tedy jakmile se tam dostane, přibereme ji do našeho Galaktickýho klubu. Pokud ovšem vyhovuje ještě nějakým menším formalitkám. A teď to hlavní – vy jste tu vzdálenost už před nějakou chvílí překročili. Gratuluju vám, kamarádi!"

Ani jeden z našich hrdinů to sice ještě nestihl v plné míře pochopit, ale přesto poznali, že se stali nejen svědky, ale přímo aktéry převratné historické události. Trochu váhavě se na sebe usmáli. Vzápětí si ale začali uvědomovat, že na jejich bedrech teď spočívá obrovská tíha odpovědnosti a že jsou vlastně vyslanci lidstva.

„Děkujeme!" pronesl dojatě John.

A Monty pokračoval: „Teď vás vezmeme do konferenční místnosti, tam vyřídíme ty formalitky, jak už jsem řek, no a pak dostanete diplom a poselství pro vaše státníky."

„Kde je ta konferenční místnost?" zeptal se Jacques. „Stačí když nám řeknete souřadnice, my tam už nějak doletíme."

Monty se shovívavě usmál. „S tímhle krámem tam parkovat nemůžete. Ale nebojte se, my vás tam šoupnem teleportem."

„Čím?" vyděsil se John, ale to už oba viděli rozmazaně. Potom byly najednou okolo hvězdy – a pak stáli v nějaké místnosti a cítili se tak nějak divně, jako nikdy předtím.

V té místnosti nebylo kromě nich, Montyho a dveří ze dřeva podobného mahagonu už vůbec nic jiného.

„Za těmahle dveřma je naše zasedačka," řekl Monty. „Určitě tam u vás máte něco podobnýho, takže se tady aspoň budete cejtit jako doma."

Pak se na ně to žlutavé stvoření přátelsky usmálo, zprudka otevřelo dveře do avizované zasedačky a vystavilo je tím již druhému šoku v rozmezí pár minut.

Před nimi byla místnost, které nemohli dohlédnout konce. Ne že by snad byla tak rozlehlá, to ani náhodou. Důvodem byla oblaka hustého kouře, vznášející se všude v prostoru od podlahy ke stropu. V místnosti bylo několik dlouhých stolů se židlemi a při zdech stály podmanivě zářící nálevní pulty. Ano, nálevní pulty. Ta místnost nebyla totiž žádná zasedačka, jak Monty tvrdil, ale hospoda, byť poněkud futuristická. Sedělo v ní nespočet mimozemšťanů rozličných barev i tvarů, kteří jako o život nasávali nejrůznější tekutiny a k tomu hulili jako tovární komíny.

Oba pozemšťané byli z pohledu dovnitř samozřejmě mimo. Tohle by je nenapadlo ani v tom nejdivočejším snu. Monty je pobaveně pozoroval.

„Je to klasa, co?" řekl a přejel pohledem po místnosti. „Támhle si sedneme," ukázal pak k jednomu z dlouhých stolů. Strnulost našich hrdinů přičítal očividně na vrub jejich ohromení z velkoleposti zasedací síně.

Když k určenému stolu došli, velitelsky jim pokynul. „Zůstaňte stát," řekl jim, „já vás představím!"

Co mohli dělat, poslechli ho a zůstali poslušně stát na místě. A Monty se zhluboka nadechl… a vychrlil ze sebe spoustu hrdelních zvuků, připomínajících nejspíše ucpaný záchod. Všichni mimozemšťané v místnosti se k němu otočili a začali si Johna s Jacquesem měřit nedůvěřivými pohledy. Monty přidal ještě pár zvuků podobných hýkání osla a pak znovu promluvil anglicky.

„Tak hele," vykládal mimozemskému publiku, „Tohle jsou John a Jacques ze Země. Právě překročili přijímací hranici, tak je hezky přivítejte!"

Předtím nevypočitatelné pohledy mimozemšťanů rázem jakoby roztály a místností se rozezněl mohutný aplaus. Ti, kteří měli ruce nebo alespoň trochu podobné končetiny, začali tleskat, ostatním nezbylo než jenom provolávat slávu. Někteří sice nedokázali ani to, protože se mezi sebou dorozumívali telepaticky, a tak neměli vyvinuty potřebné orgány, ale těch bylo poskrovnu. Ostatně jejich kolegové, kteří měli to štěstí a mohli, se snažili aplaudovat i za ně a šlo jim to na jedničku.

„Tak, a teď se na to napijeme," řekl Monty. „Co si dáte?"

„Snad šampaňské," navrhl John vhodný nápoj pro tuto vskutku slavnostní chvíli. Přese všechny šoky, které musel jeho mozek zvládnout, se dokázal poměrně rychle adaptovat na neznámé prostředí. Přípitek na budoucí spolupráci se mu jevil roztomilým, i když on alkoholu nejenže neholdoval, ale řadil se k té skupině lidí, kteří by alkohol nejraději vydávali na podpis ve velmi omezených dávkách. *Jedna sklenička snad neuškodí,* řekl si v duchu. A když si to ten mimozemšťan navíc přeje… kontaktu může jenom prospět, když dají najevo určitou toleranci vůči svým inteligentním mimozemským bratrům. Ale zase se to nesmí přehnat, uvědomoval si, jinak by pozemská civilizace skončila jako otrok ve službách nějaké jiné, vyspělejší… Zkrátka a dobře, lidstvo se musí chovat důstojně. A protože zástupci lidstva jsou teď a tady on a Jacques, musí se i oni chovat důstojně. Joj, jak těžce spočívá odpovědnost na jejich ramenou…

Jacques, který se podobnými úvahami vůbec netrápil, jen přikývl.

„Proč ne?" nechal se slyšet Monty. „Hej, barmane, hoď sem flašku šampusu!" houkl silným hlasem. Vzápětí nato k nim přiklusala obrovská oranžová stonožka s tácem, zaplněným půllitry, lahvemi, sklenicemi, cigaretami, doutníky a spoustami jiných nádob a věcí, o kterých se dalo jen velmi těžko odhadnout, k čemu asi slouží. Tác měla jakýmsi záhadným způsobem připevněný na chlupatých zádech – skoro to vypadalo, jako by jí ze zad prostě vyrůstal.

Monty chvíli hledal, ale nakonec v té nepřehledné změti šampaňské přece jenom našel. Vzal ještě tři štíhlé sklenice na útlé nožce všechno to položil na stůl. Pozorně si prohlédl vinětu na lahvi.

„Veuve Cliquot," zamručel si jen tak pro sebe, „no, když nemáme nic lepšího… snad to bude stačit." A začal odstraňovat drátěnou agrafu ze zátky.

Víno bylo dokonale vychlazené a když je naléval do sklenic, vypadalo přímo božsky.

„Tak na vás, chlapci," pozvedl v elegantním gestu svou číši.

„Na naše civilizace," odpověděl John za oba. Monty vypil obsah sklenice naráz.

„Na ex, chlapi," zvolal.

„Ale…" ozval se nesměle Jacques. „Víno se takhle přeci…"

„Řekl jsem na ex!" nenechal ho Monty domluvit. Pohlédli tedy na sebe – pokrčili rameny a na důkaz dobré vůle to do sebe kopli. Monty jim okamžitě začal doplňovat sklenice další dávkou ušlechtilého moku.

„Myslel jsem, že máme o něčem jednat," řekl John.

„Jakýpak jednání, když na stole stojí flaška! Jen kupředu a pijte dál!" Monty se zdál být v ráži.

Ještě jednou obrátili sklenky dnem vzhůru a láhev byla na dně. John zadoufal, že teď se už konečně začne o něčem jednat. Byl celý nedočkavý, aby představil pozemskou civilizaci v tom nejlepším světle. Chtěl všem těm mimozemšťanům dokázat, že Země je dokonale připravena vstoupit do toho Galaktického klubu, o kterém se Monty zmínil. Dokonce už si k tomuto účelu sestavil ve své mysli působivý projev, který hodlal přednést. Jenomže k tomu se nedostal. Situace se totiž začala vyvíjet poněkud jinak.

Monty hvízdl na stonohého barmana (nebo snad barmanku? to se nadalo poznat) a když k nim přiklusal, sebral z jeho hřbetu další láhev Veuve Cliquot. „A popojedem," zvolal rozjařeně.

Johna polilo horko. Už teď na sobě cítil účinky alkoholu, na který jeho tělo nebylo ani za mák uvyklé. Co když ho ten mimozemšťan opije a on nebude schopen důstojně reprezentovat národ planety Země? Rozhodl se, že nejdéle po této láhvi požádá, slušně ale důrazně, zda-li by už konečně nemohlo započít oficiální jednání.

To Jacquesovy myšlenky se točily kolem úplně jiného tématu. Poté, co dorazili první láhev, se konečně trochu uvolnil a nepřipadal si už mezi tolika nezvyklými tvory tak nepříjemně. Díky alkoholu, uvědomil si. Druhou láhev tedy přijímal s povděkem. Jen ať zažene ten tísnivý pocit cizoty!

Když zdvihal sklenici k ústům, povšiml si že naproti němu sedí velmi pohledná žena. Až na azurově modrou barvu pokožky by se na jejím těle nedala najít snad ani jediná maličká vada na kráse. Ta figura, ten obličej, ty vlasy barvy noci! Pokynul jí sklenkou a usmál se. Zpozorovala to – a usmála se také. Pak už se na sebe usmívali prakticky

neustále, dokud Jacquesovu pozornost neodvedl dialog Johna s Montym, vedený poněkud hlasitěji, než většinou bývá zvykem.

Jakmile se totiž Monty pokusil potřetí přivolat barmana, chytil ho John za ruku.

„Nechte toho, prosím vás. Rád bych promluvil o naší civilizaci."

„Co blbneš?!" ozval se Monty překvapeně. „To pití je zadarmo!"

John se shovívavě pousmál. Začínal mít dojem, že ten mimozemšťan je prachsprostý ožrala a že tohle nejspíš nebude zasedací místnost. *Snad na nás nešijí nějakou boudu,* napadlo ho a na čele mu vyrazily drobné kapičky potu. Jinak ale na sobě jako správný diplomat nedal nic znát.

„Ale… vždyť my tady nejsme kvůli tomu, abychom pili. My jsme tu proto, abychom se domluvili na vzájemné spolupráci našich kultur a ujistili se o přátelských úmyslech obou stran…"

„Vždyť právě to tady teď děláme," rozhodil Monty rukama.

„Cože? Ale to je nesmysl!" vyhrkl John překvapeně a nediplomaticky.

„Copak ty nevíš, že právě v hospodě se lidi nejlíp skamarádí? A kdyby jenom lidi!"

„Jo, to bude nejspíš pravda," přitakal mu Jacques. Monty mu souhlasně poklepal na rameno.

„Vidíš, tvůj kámoš to chápe!"

John se zatvářil schlíple a poraženě, uvnitř byl ale naštvaný. A to dost. Copak ten pitomec Jacques nevidí, jak se věci mají? Že mimozemšťané nejspíše zkoušejí jejich schopnost nenechat se opít a tím pádem i jak pevnou mají vůli? Pokud zjistí, že lidé nemají pevnou vůli, odmítnou jim předat vyspělé technologie, aby se jimi snad lidstvo nezničilo v sebevražedné celoplanetární válce. Takhle nějak to určitě je! Trucovitě dopil své šampaňské a postavil sklenici před sebe na stůl.

„Tak, chlapi, teď ochutnáte naši specialitu," řekl Monty a vykouzlil odněkud láhev podivné, smolně černé tekutiny.

„Tohle je totiž speciální pálenka, kterou tu máme jen pro nóbl příležitosti," vysvětloval zatímco naléval štamprlata, která se mu najednou objevila v dlani. „A právě teď taková příležitost nastala," usmál se šťastně.

„Nejsou ty štamprlata nějak malý," ozval se Jacques. Monty se na něj posměšně zašklebil.

„Jo, hochu, počkej, až ochutnáš. Kdyby byly vetší, nemusel bys to taky přežít."

„Mě hned tak něco neporazí," urazil se Jacques a povstal se štamprlí v ruce. „Tak na co si připijeme?"

„Kdepak stát," rozchechtal se Monty, „doporučoval bych ti pít tohle v sedě!"

Jacques ho poslechl a posadil se. Přitom ho napadlo prohlédnout si tu tekutinu proti světlu – a když to udělal, užasl. Ta „speciální pálenka" nebyla neprůhledná, jak se mu na první pohled zdálo. Ona propouštěla světlo – jenomže jaksi, ať už je to možné, či nikoliv, světlo černé barvy. Něco takového Jacques nikdy v životě neviděl, a tudíž byl z tohoto jevu zcela pochopitelně uchvácen. Reflexivně si přičichl k tmavě opalizující hladince ve štamprlátku – a užasl podruhé. Pálenka voněla tak nádherně, že kdyby jí nepatrné množství rozlil po stole v nějaké pozemské hospodě, hned by se k němu všichni nahrnuli zjistit, co to tak krásně voní. A nešlo tady o jen tak ledajakou vůni – zdálo se mu, jakoby z ní cítil jakousi starou pravdu, nějaké moudro, skrývající se v černavém moku. Cítil, že tu pravdu prostě musí poznat. Pohlédl na Montyho a Monty na něj a pak to do sebe naráz kopli. V tu chvíli byl Montymu vděčný za jeho radu, protože ve stoje by náhlý příval spalujícího žáru, který mu vklouzl do hrdla, asi nezvládl a praštil by sebou o zem. Zatímco se snažil přežít pálení v hrdle, rozsvítilo se mu před očima a najednou měl dojem – ne, to nebyl dojem, on doopravdy viděl skrze stěny místnosti. Uvědomoval si, že hospoda je umístěna na nějakém asteroidu a současně mu před očima zářily neuvěřitelně zvětšené hvězdy. Pak najednou jeho zraky zastřela mlha – a jeho vidění začalo odplývat, současně se slábnoucím pálením v krku. Jacques se pomalu vrátil zpět do reality.

„Ty vole," řekl. Bylo to to jediné, co ho napadlo.

„Dobrý, co?" zazubil se na něj Monty.

John zatím se znechuceným a opovržlivým výrazem pozoroval tu černou břečku, která v něm vzbuzovala silný odpor. Že nechutně pouze vypadá a to ještě jen na první pohled, netušil. Zlobil se na Montyho, že je soustavně ožírá, zlobil se na Jacquese, že se mu to snad dokonce i líbí, a zlobil se na sebe, že tady vůbec sedí a poslouchá toho infantilního mimozemšťana. Byl přesvědčen, že si z nich Monty dělá legraci a vůbec – že z nich mají srandu i ti okolo, jenom to zatím nedávají najevo. Připadalo mu, že celá tahle akce má za účel jediné – prostě je zesměšnit a tím pádem zesměšnit i celé lidstvo, jehož zde byli jedinými zástupci. Rozhodl se jednat. Prudce vstal a provokativně vylil obsah štamprle na zem.

„A dost!" zařval. „Já tady s vámi nehodlám chlastat! Jsem tu jako vyslanec Země, z důvodu navázání přátelských vztahů mezi našimi kulturami a ne proto, abych se opíjel do němoty!"

Šum hovoru v místnosti utichl a všichni na něj začali udiveně civět s otevřenými ústy, pokud tedy ústa měli.

Jacques se pokusil zakročit. „Co blbneš, vždyť je to tady fajn," řekl sice polohlasem, ale v nastalém tichu ho bylo slyšet více než zřetelně až do těch nejzazších koutů. A všichni mimozemšťané na znamení souhlasu s jeho slovy zakývali hlavami i jinými částmi svých těl, které se daly k zakývání použít.

JUPITER

Montyho obličej dostal ztrápený výraz. „Sakra," řekl, „další civilizace, která to ještě nepochopila!"

Obrátil se k Jacquesovi. „Ale ty to chápeš, viď?"

„Já nevím…" Jacques byl zcela zjevně v rozpacích.

„Líbí se ti tady? Cítíš se tady dobře? Chtěl by sis ještě posedět a pokecat?" ptal se Monty.

„Jo, určitě," řekl Jacques bez zaváhání. „Je to tady fajn."

„Výborně," zaradoval se Monty. „A co ty?" zadíval se Johnovi do očí. „Nerozmyslel sis to snad?"

„Ne, to rozhodně ne! Buď budeme jednat o spolupráci, nebo se s vámi vůbec nehodlám bavit!"

Monty udělal svou pravačkou sotva postřehnutelné gesto – a John najednou zmizel. Prakticky v tomtéž okamžiku se zhmotnil uvnitř kosmické lodi, kterou oba přiletěli. Nejdříve chvíli pobíhal zmateně po chodbách, ale pak si ujasnil, co chce vlastně udělat, a vrhl se k vysílači, načež okamžitě odvysílal do řídícího střediska zprávu o všem, čeho byl svědkem.

„Neboj se o něj, jenom jsme ho přesunuli zpět do vaší lodi," uklidňoval zatím Monty trochu vyděšeného Jacquese. „Jestli se budeš chtít vrátit s ním, nebudeme ti stát v cestě. Ale teď bych ti chtěl říct něco, co nesmíš nikdy nikomu ze Země vykecat. Věřím ti, že to neuděláš – ale jak to tak vypadá, stejně by ti nikdo tam u vás nevěřil, takže je to jedno. Poslouchej. Naše civilizace si už dávno uvědomila, že nemá cenu se nadměrně otravovat takovýma věcma, jako je práce a nejrůznější povinnosti (to slovo řekl s odporem v hlase), který beztak vymysleli jenom zatrpklí moralisti. Pravým smyslem života podle nás je ne ho přežít – ale užít si ho. Prostě žít – všimni si, že třeba zvířata znají smysl života moc dobře. No a jakmile jsme se začali podle týhle zásady chovat, skončily najednou samy od sebe všechny nesváry, který jsme mezi sebou měli, o válkách ani nemluvě. V našem Galaktickým klubu teď dáváme dohromady civilizace, který tohle chápou. To je všechno a je to čistá pravda, to mi věř. A teď se zamysli – myslíš si, že vaše civilizace je schopna sem vstoupit?"

Jacques s odpovědí příliš dlouho neváhal. „Ne, myslím že ne," řekl s hořkostí v hlase. A pak dodal: „Jestli je to vážně tak, jak říkáš, Monty, a vážně podle toho žijete… tak bych s vámi rád alespoň na nějaký čas zůstal. Můžu?"

„Mám z tebe radost, kamaráde. Škoda, že se to nedá říct i vo zbytku vaší civilizace. Klidně tu zůstaň a kdybys snad někdy v budoucnu změnil názor, tak tě na vaši planetu hodíme taxíkem, neboj."

„Nojo," řekl Jacques, „ale kde budu bydlet?"

„Něco ti seženeme, neboj se," odpověděl Monty.

„Jestli chceš, můžeš bydlet u mě," zaslechl najednou Jacques příjemný ženský hlas. Ohlédl se směrem, ze kterého přicházel – byla to ta modrá sexbomba. Jacques nikdy neměl sebemenší sklony k rasismu. *Je sice modrá, pomyslel si, ale zkusit se má všechno. A kromě té barvy kůže vypadá božsky.* Kývl na ni.

„Tak fajn," řekl a usmál se.

* * *

V řídícím středisku jejich letu za pár hodin obdrželi Johnovu zprávu a přinutili ho k urychlenému návratu zpět. Pak ho zavřeli do blázince a nechali ho tam až do konce života. Dokonce po něm nově pojmenovali jednu psychickou poruchu – pacientům s chorobnou představivostí, konkrétně těm kteří tvrdili že se setkali s mimozemšťany, kteří je unesli do svého plavidla, zapsali do chorobopisů jako diagnózu Doyleův syndrom. A Jacquesovi, nade vši pochybnost oběti kosmického výzkumu a možná i Johnovy choroby, postavili pomník s jeho sochou v nadživotní velikosti.

Černý Lord – Hříšná Salome: sborník povídek, hudební kompilace

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 4. publikaci, Plzeň 2007, vydání 1., náklad 50 výtisků,
kontakt: *Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň*

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.
Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA

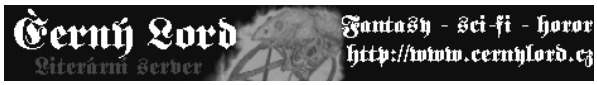

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

Do katakomb! Roztřásla se jako v horečkách. Veškerá její dosavadní energie byla ta tam. Chtělo se jí křičet, ale z přiškrceného hrdla nevyšel hlásek. I k ní se donesly zvěsti, jaké si šeptalo o sklepeních Isidorova domu služebnictvo. Kuchařka mluvila o spletenci tajných chodeb, myčka prý slyšela pána mluvit o zlatém štěstí, které Isidor svou temnou magií na démonech vylákal. Podkoní přísahal, že na vlastní oči mága viděl, kterak ďáblovi obětuje srdce černé kočky a úd bílého psa. A potom tu byli ti mrtví, jež kdosi vybíral přímo z hrobů a jejich těla, zohavená k nepoznání, se druhý den objevovala v hradním příkopu.

V pořadí již třetí várka příběhů plných lásky i nenávisti čeká právě na vás. Ponořte se do děje odehrávajícího se v dobách minulých i budoucích a prožijte dobrodružství velkých hrdinů, pohádkových postav, mimozemských bytostí, nebo obyčejných lidí. Nebudete litovat!

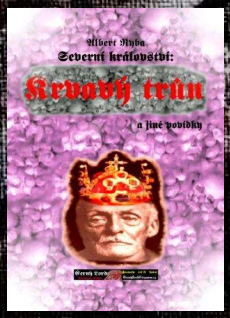

Další publikace:

Severní království – Krvavý trůn a jiné povídky (2004)
(ISBN 80-239-2174-6)

„Žít v krvavém barbarském světě, kde platí jen zákon silnějšího, je jak děsivý horor, i největší hrdina má jistou jen vlastní smrt.“ – Tři příběhy z dávné minulosti. Nebo z daleké budoucnosti?

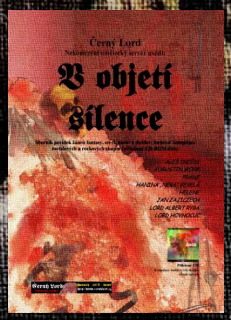

Barbar – Sborník povídek (2006)
(ISBN 80-239-5676-0)
V objetí šílence – Sborník povídek (2007)
(ISBN 978-80-239-8559-7)

Sborníky nejlepších povídek serveru Černý Lord.

ISBN 978-80-254-0694-6
9 788025 406946

Černý Lord
Literární server
Fantasy - Sci-fi - Horor
http://www.cernylord.cz